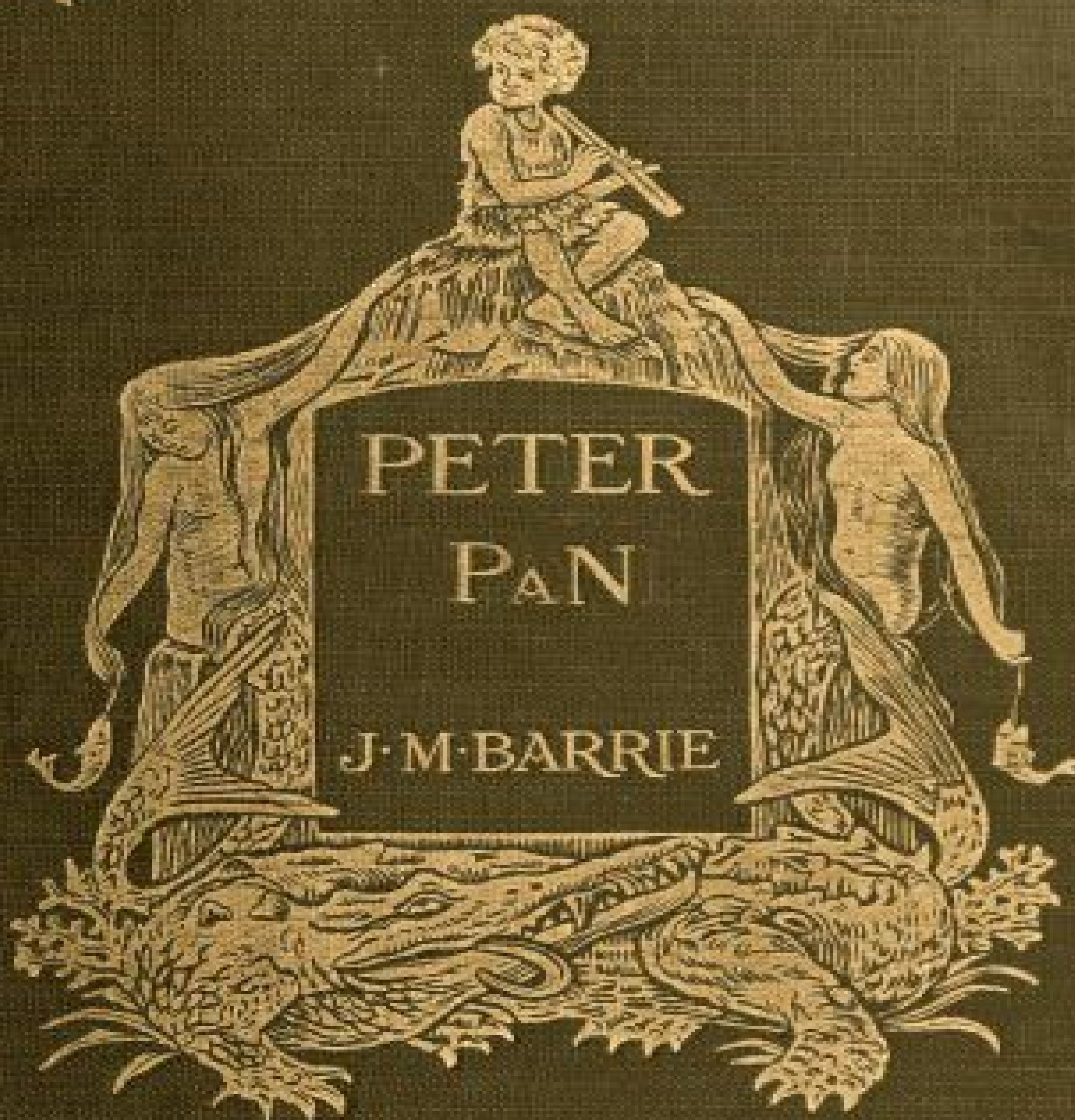

PETER
PAN
J·M·BARRIE

PETER
PAN
BY
J·M·BARRIE
ILLUSTRATED BY
F·D·BEDFORD
NEW YORK
CHARLES·SCRIBNER'S·SONS

Peter Pan

J. M. Barrie

Çeviren: Betül Avunç

Düzenleyen: 4

İthaki Yayınları - 81
İthaki Kitaplığı - 13 ISBN 975-6902-44-2
J. M. Barrie Peter Pan
Kitabın özgün adı:
Peter Pan
İngilizceden çeviren: Betül Avunç 1. Baskı İstanbul, 2001

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş Düzelti: Yaşar Avunç Kapak Tasannu: Murat Özgül Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan Kapak ve Iç Baskı: Kitap Matbaacılık CİLT: Fatih Mücellit
İthaki Yayınları
Mühürdar Cad. llter Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul ' Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97
E-mail: penguenithaki@superonline.com http://wwwithakiyayinlari.com

James Matthew Barrie

J. M. Barrie 9 Mayıs 1860'da Kirriemuir, Scotland'da doğdu. Margaret Oglivy -taparcasına sevdiği annesi- onu diğer 10 çocuğu arasında yetiştirdi. Barrie 6 yaşındayken, ağabeyi David (annesinin gözbebeği) öldü ve Barrie çocukluğunun geri kalanını, yas tutan annesi avunsun diye, ölen ağabeyinin yerini doldurmaya çalışmakla geçirdi. Bu, "hep genç kalan" David'in yerine geçme çabası, Barrie'nin yetişkin çağlarına ve yazın hayatına yansıyan bir etki yarattı.

Edinburg Üniversitesi'ni bitirdikten sonra *Nottingham Journal*'da yazmaya başlayan Barrie, kendisini tiyatronun büyüsüne çok önceleri kaptırmıştı. Pek çok kısa öykü yazdıktan, pek çok başarılı kitabı basıldıktan sonra Barrie ilk oyununu yazdı, *Ibsens's Ghost-1891.* Bunu *Walker* izledi ve bu oyunu yazdığı günlerde, gelecekteki eşi, aktris Mary Ansell ile tanıştı. Evliliği başarılı sayılmazdı ama bu süreçte en başarılı oyunlarını *(The Little Minister, The Admirable Crichton ve Peter Pan gibi)* yazdı. Peter Pan fantastikti ama bildik peri masallarından çok farklıydı.

Barrie, Peter Pan'i, aynı yıl kaybettiği arkadaşları Sylvia ve Arthur Llewely Davies'in oğulları için yazdı. Anne babalarını kaybeden bu çocuklarla, her biri bir karakter seçip Peter Pan'i oynarlardı.

Peter Pan, Barrie'nin en mükemmel çalışması oldu. 1912'de bu çalışmasını "Peter ve Wendy" adını verdiği bir romana dönüştürdü. Peter Pan'den sonra da oyun yazmayı sürdüren Barrie uzun bir hayat sürdükten sonra 1937'de öldü.

İçindekiler

Çocukluk kayıp bir ülkedir... ‘Şen, masum ve kalpsiz...’ En korkunç kâbusların ‘gerçek’ haline getirildiği günümüzde çocuksu malzemenin düşselliğine sığınmak -hem de bile isteye- elbette ki safdillik olamaz, olmamalıdır.

Ya siz? Yaşamın korkunç dalgaları arasında debelenirken o yitik ülkeye dönebilmeyi hiç düşünmediniz mi?

Bize büyüdüğümüzü söyleyenler, yani büyükler yanlış buldukları bir davranışımızı eleştirirken; niye ‘çocukluk yapma’ derler ki...

Büyüklerin dünyasında yaşayan bir yazar şöyle diyor; “kendimi olduğumdan büyük göstermek için yazıyorum çünkü... çok, çok küçüğüm.”

Çocukluk kayıp bir ülkedir...

Peter Pan, bu kayıp ülkeye uzanan büyülü bir yol olacak. Bir ‘çocukluk’ yapın da sayfaları çevirmeye başlayın.

İthaki Yayınları

Peter Ortaya Çıkıyor

Biri dışında, bütün çocuklar büyür ve büyüyeceklerini erken yaşta öğrenirler. Wendy de şöyle öğrendi: İki yaşındayken, bir gün bahçede oynuyordu. Bir çiçek daha koparıp, bu çiçekle annesine koştu. Sanırım küçük kız pek sevimli görünüyordu ki, Bayan Darling elini göğsüne koyup, 'Ah, keşke hep böyle kala-bilsen!' diye haykırdı. Bu konuda aralarında geçen konuşmanın hepsi buydu, ama Wendy bundan böyle büyümek zorunda olduğunu öğrenmişti. Bunu iki yaşına girdikten sonra anlarsınız hep. İki yaş, sonun başlangıcıdır.

14 numarada oturuyorlardı ve Wendy gelinceye dek, evin en önemli kişisi annesiydi. Romantik düşünceleri, çok tatlı ve alaycı dudakları olan hoş bir hanımdı o. Bu düşünceleri, şaşırtıcı Doğu'ya özgü, birbirinin içinden hep bir tane daha çıkan küçücük kutulara benziyordu. Alaycı, tatlı dudaklarında, Wendy'nin asla alamadığı, oysa sağ köşede durup duran olağanüstü bir öpücük vardı.

Bay Darling, Bayan Darling'i şöyle kazanmıştı: Bayan Darling genç bir kız iken delikanlılık çağında olan birçok bey, aynı anda onu sevdiklerini anlamış ve Bay Darling dışında hepsi evlenme teklif etmek için onun evine koşturmuşlardı. Bay Darling'se bir araba tutup, eve herkesten önce varmış ve böylece kızı elde etmişti. En derindeki kutu ve öpücük dışında, kızı tamamen kazandı. Kutudan asla haberi olmadı ve zamanla öpücüğü kazanmaya çalışmaktan vazgeçti. Wendy'nin düşüncesine göre öpücüğü Napoleon kazanabilirdi; ama ben Napoleon'u bunu denerken, sonra da kapıyı çarparak öfkeyle çekip giderken hayal ediyorum.

Bay Darling, Bayan Darling'in kendisini yalnızca sevmekle kalmayıp, saydığını da söyleyerek övünürdü Wendy'ye. Kendisi hisse senetlerinden anlayan o derin adamlardan biriydi. Kimse gerçekten bilemese de, o bilir gözükür ve kendini her kadına saydıracak biçimde, sermayenin yüksek ve hisselerin düşük olduğunu söylerdi sık sık.

Bayan Darling beyazlar içinde evlenmişti. Başlangıçta evin hesaplarını mükemmel bir şekilde tutuyor, bir tek brüksellahanasının hesabını bile atlamadan, sanki bu bir oyunmuş gibi eğleniyordu. Ne

var ki, çok geçmeden karnabaharlarlar gözden düştü ve onların yerini yüzü olmayan bebek resimleri aldı. Bayan Darling hesap yapacağına bu resimleri çiziyordu. Bunlar onun tahminleriydi.

Önce Wendy doğdu, sonra John, sonra da Michael.

Wendy'nin doğumundan sonraki bir iki hafta içinde, Darling'ler ona bakıp bakamayacakları konusunda kuşku duydular. Besleyecek bir boğaz daha çıkmıştı. Bay Darling kızıyla son derece gurur duyuyordu, ama o şerefine düşkün bir adamdı. Bayan Darling'in yatağının kenarına oturup, yalvaran gözlerle ona bakan karısının elini tutarak, masrafları hesapladı. Bayan Darling işi oluruna bırakmak istiyordu, ama Bay Darling'in tarzı bu değildi. Onun tarzı bir parça kâğıtla bir kalem kullanmaktı. Karısının önerileri aklını karıştırırsa, tekrar baştan başlamak zorunda kalıyordu.

'Şimdi sözümü kesme,' diye rica etti karısına. 'Burada bir sterlin ve on yedi şilinim, büroda da iki şilin ve altı penim var. Büroda kahveyi kesebilirim, on şilin diyelim, hepsi iki sterlin dokuz şilin ve altı peni eder. Sendeki on sekiz şilin ve üç peniyle birlikte üç sterlin dokuz şilin yedi peni eder, elimdeki beş sterlinlik çeki de sayarsak sekiz sterlin dokuz şilin yedi peni yapar -kim o kıpırdayan?- sekiz sterlin dokuz şilin yedi peni, olmadı, yediyi sola geçir -konuşma bir tanem- kapıya gelen adama borç verdiğin şu bir sterlin de var -sus çocuğum - elde var çocuk- oldu işte! Dokuz sterlin dokuz şilin yedi peni mi demiştim? Evet, dokuz sterlin dokuz şilin yedi peni dedim. Şimdi bütün mesele, yılda dokuz sterlin dokuz şilin yedi peniyle idare edebilir miyiz?'

'Elbette edebiliriz George,' diye haykırdı Bayan Darling. O Wendy'yi kayırıyordu, Bay Darling ise tarafsızdı. Gözdağı verircesine, 'Kabakulağı unutma,' diyerek karısını uyardıktan sonra, yine hesaplarına daldı: 'Kabakulak bir sterlin, bu kadar yazdım ama sanırım otuz şilin daha gerekecek -sakın konuşma- kızamık bir sterlin beş şilin, kızamıkçık yarım gine, hepsi iki sterlin on beş şilin altı peni eder -parmağını oynatma- boğmacaya on beş şilin diyelim...' Her seferinde farklı tutar çıkarılarak böylece devam edildi. Sonunda kabakulağın on iki şilin altı peniye indirilmesi ve kızamığın iki türünün tek sayılmasıyla, hesap Wendy'nin lehine sonuçlandı.

John'da da aynı heyecan yaşandı; hatta Michael paçayı zor kurtardı, ama her ikisinin de geçimi sağlandı. Çok geçmeden, üçünün

de dadıları eşliğinde yan yana Bayan Fulsom'ın ana okuluna gidişini görebilecektiniz.

Bayan Darling her şeyi düzenli yapmaktan hoşlanırdı; Bay Darling'in ise aynen komşularına benzemek gibi bir tutkusu vardı. Bu yüzden, bir dadı tutmuşlardı. Yoksul olmalarından ve çocukların içtiği sütün miktarından dolayı, bu dadı Nana adlı Newfoundland cinsi titiz bir köpekti. Darling'ler onu işe alıncaya dek Nana'nın hiç sahibi olmamıştı. Bununla birlikte, her zaman çocuklara önem vermişti. Darling'ler onunla Kensington Bahçeleri'nde tanışmışlardı. Köpek, boş zamanının çoğunu orada geçirir, bebek arabalarını gözetlerdi. Evlerine dek izleyip, hanımlarına şikâyet ettiği dikkatsiz bebek bakıcıları ondan nefret ederlerdi. Nana bulunmaz bir dadı olduğunu kanıtlamıştı. Banyo zamanlarında o kadar titizdi ki! Bakımlarını üstlendiği çocuklardan biri geceleri en ufak bir çığlık atmaya görsün, hemen ayaklanırdı. Kulübesi de çocuk odasındaydı elbet. Öksürüğün normal sınırını aşıp da boğazın sarılması gerektiği zamanın geldiğini anlama konusunda bir dâhiydi. Ölünceye kadar ravent bitkisi yaprağı benzeri modası geçmiş ilaçlara inandı; mikroplar vs. hakkındaki yeni türeyen fikirlere karşı, küçümseyici sesler çıkarırdı. Çocukların onun eşliğinde okula gidişini görmek, yol yordam açısından ibret vericiydi. Terbiyeli davrandıklarında yanlarında sakin sakin yürür, yoldan çıkarlarsa kafa atarak onları tekrar sıraya sokardı. John'un futbol günlerinde bir kere bile çocuğun kazağını unutmaz, yağmur yağma olasılığına karşı genellikle ağzında bir şemsiye taşırdı. Bayan Fulsom'ın okulunun bodrum katında, dadıların beklediği bir oda vardır. O dadılarla Nana arasındaki tek fark, dadıların banklarda oturması, Nana'nın ise yere uzanmasıydı. Dadılar, toplumsal konum bakımından Nana'yı kendilerinden aşağı görerek onu önemsemiyormuş gibi davranırlar, o da onların sudan sohbetlerini küçümserdi. Nana, Bayan Darling'in arkadaşlarının çocuk odasını görmeye gelmelerine kızardı; ama gelecek olurlarsa önce Michael'ın önlüğünü çıkarır, çocuğa mavi kordonlarla süslü önlüğünü takar, Wendy'nin üstünü başını, John'un da saçlarını düzeltirdi.

Hiçbir çocuk odasının bundan daha düzgün yönetilmesi mümkün değildi. Bay Darling bunu bilirdi bilmesine; ancak yine de komşuların ileri geri konuşup konuşmadığını merak eder, huzursuz olurdu bazen. Kentteki konumunu göz önünde bulundurmak zorundaydı.

Nana, Bay Darling'i başka bir yönden de huzursuz ediyordu. Bay Darling, zaman zaman Nana'nın kendisini beğenmediği duygusuna kapılırdı. Bayan Darling, 'Seni çok beğendiğine eminim, George,' diyerek kocasının içini rahatlatır, sonra da babalarına özellikle nazik davranmalarını işaret ederdi çocuklara. Bunun ardından neşeli danslar gelir, bazen tek hizmetçileri Liza'nın da dansa katılmasına izin verilirdi. Liza, işe alındığı zaman on yaşını çoktan geçtiğine yemin etmiş olmasına karşın, uzun eteği ve hizmetçi kepiyle cüce gibi görünürdü. Ne gürültülü patırtılı şenliklerdi onlar! İçlerinde en neşelisi de Bayan Darling'ti. Parmaklarının ucunda öyle hızlı dönerdi ki, öpücüğünden başka bir yerini göremezdiniz. O anda birden üstüne atılmış olsanız, öpücüğü yakalayabilirdiniz. Peter Pan'ın gelişine dek, onlardan daha sade, daha mutlu bir aile yoktu.

Bayan Darling, Peter'in varlığından, çocuklarının düşüncelerini derleyip toparlarken haberdar olmuştu ilk kez. Çocuklar uyuduktan sonra onların düşüncelerini altüst edip, gün boyu oradan oraya dolaşan bir yığın şeyi tekrar gereken yerlere yerleştirerek bunları ertesi sabaha hazırlamak, iyi annelerin her geceki alışkanlığıdır. Uyanık kalabilseydiniz (ama kalamazsınız elbet), kendi annenizin de böyle yaptığını görür ve onu seyretmeyi çok ilginç bulurdunuz. Bu iş çekmeceleri derleyip toparlamaya çok benzer. Öyle sanırım ki, annenizin diz çökerek keyifle kafanızın içini karıştırdığını, bazı şeylerin üstünde durup bunları nereden bulduğunuzu merak ettiğini, hoşuna giden ve gitmeyen düşünceler keşfettiğini, birini tatlı bir kedi yavrusuymuş gibi yanağına bastırırken, bir başkasını alelacele gözden uzak bir yere sakladığını görecektiniz. Sabah uyandığınızda, gece yatağa sizinle birlikte giren yaramazlıklar ve kötü duygular dürülüp bükülüp zihninizin dibine yerleştirilmiş, güzelce havalandırılıp sizin için hazırlanmış olan hoş düşünceler ise en üste yayılmış olur.

İnsan zihninin haritasını hiç gördünüz mü, bilmem. Doktorlar kimi zaman diğer vücut bölümlerinizin haritalarını çizerler ve insanın kendi vücut haritası çok ilginç olabilir. Ama, doktorları bir de çocuk zihninin haritasını çizmeye çalışırken yakalayın. Çocuk zihni yalnızca karışık olmakla kalmaz, aynı zamanda sürekli oradan oraya dolaşıp durur. Üzerinde, tıpkı ateşinizi gösteren grafikteki gibi zikzak yapan çizgiler vardır ve bunlar herhalde adadaki yollardır; çünkü sağa sola saçılmış şaşırtıcı renkleri, mercan kayalıkları, hızlı gemileri, vahşi

yerlileri, ıssız inleri, çoğu terzi olan cüceleri, içlerinden bir ırmak geçen mağaraları, altı ağabeyi olan prensleri, hızla çökmekte olan kulübesi ve çengel burunlu minicik yaşlı hanımıyla, Düşler Ülkesi hemen hemen her zaman bir adadır. Hepsi bu kadarla kalsaydı, çok basit bir harita olurdu; ama okulun ilk günü, din, babalar, yuvarlak havuz, dikiş-nakış, cinayetler, darağaçları, ismin e hali, kakaolu muhallebi günü, pantolon askısı takmak, doksan dokuz demek, dişini kendin çekmen için üç peni ve buna benzer başka şeyler de var. Bunlar ya adanın bölümleri ya da içini gösteren başka bir haritadır ve hiçbir şey hareketsiz durmadığından, hepsi epeyce kafa karıştırıcıdır.

Düşler Ülkeleri birbirinden çok farklıdır elbette. Örneğin, John'unkinde, üzerinde flamingoların uçtuğu ve John'un da bu kuşları avladığı bir göl varken, çok küçük olan Michael'ınkinde, üzerinde göller uçan bir flamingo vardı. John, kumların üzerinde ters çevrilmiş bir kayığın içinde, Michael bir kızılderili çadırında, Wendy de birbirine tutturulmuş yapraklardan yapılmış bir evde yaşıyordu. John'un hiç arkadaşı yoktu; Michael'ın geceleri arkadaşları oluyordu; Wendy'nin de ailesi tarafından terk edilmiş evcil bir kurt yavrusu vardı. Ama, Düşler Ülkeleri genel olarak bir ailenin bireyleri gibi benzerlikler taşırlar. Bunlar kıpırdamadan yan yana dursalardı, burun vs bakımından birbirine benzediklerini görebilirdiniz. Oyun oynayan çocuklar, sepetten yapılma teknelerini durmadan bu büyülü kıyıların kumsallarına çekerler. Bir zamanlar bizler de orada bulunduk; artık o kıyılara ayak basmayacak olsak da, dalgaların sesi hâlâ kulaklarımızda.

Düşler Ülkesi, bütün sevimli adaların en iyi düzenlenmiş, en derli toplu olanıdır. Burası bir serüvenle diğeri arasında sıkıcı uzaklıklar olan, geniş ve gelişigüzel yayılmış bir yer değildir; her şey güzelce toparlanmıştır. Gündüzleri iskemle ve masa örtüleriyle oyunda Düşler Ülkesi'ni canlandırırken, en ufak bir korkunuz olmaz. Ama uykuya dalmanızdan birkaç dakika önce, orası gerçeğe dönüşmeye başlar. Gece lambaları bu yüzden vardır.

Bayan Darling, çocuklarının düşüncelerine yaptığı yolculuklar sırasında zaman zaman anlayamadığı şeylerle karşılaşırdı. Bunların en anlaşılmazı da Peter adıydı. Kendisi Peter diye birini tanımıyordu, ancak John ile Michael'ın zihinlerinin ötesinde berisinde Peter vardı. Wendy'nin kafası ise baştan aşağı Peter'la dolmaya başlamıştı. Bu

isim, diğer sözcüklerin hepsinden daha koyu harflerle yazılmıştı. Bayan Darling ona bakarken, ismin garip bir şekilde kendini beğenmiş göründüğü hissine kapılıyordu.

‘Evet, biraz kendini beğenmiş biridir,’ diye itiraf etmişti Wendy, üzülerek.

Annesi onu sorguya çekmekteydi.

‘Peki, kim bu canım?’

‘Bilirsin anne, Peter Pan işte.’

Önce bilememişti Bayan Darling; ama çocukluğunu düşününce, perilerle birlikte yaşadığı söylenen bir Peter Pan gelmişti aklına. Bu çocukla ilgili tuhaf öyküler vardı. Çocuklar ölünce, giderken korkmasınlar diye yolun bir kısmında onlara eşlik ettiği söylenirdi örneğin. O zamanlar ona inanırdı, ama artık evli barklı aklı başında bir kadın olarak, böyle bir kişinin varlığı hakkında epeyce kuşkuluydu.

‘Ayrıca,’ dedi Wendy’ye, ‘bu zamana dek büyümüş olurdu.’ Wendy kendinden emin bir şekilde, ‘A, hayır, büyümedi,’ diye annesine güvence verdi, ‘üstelik tam benim kadar.’ Peter’in hem akıl hem de beden bakımından kendisine denk olduğunu anlatmak istemişti. Bunu nereden bildiğini bilmiyordu; yalnızca biliyordu işte.

Bayan Darling, Bay Darling’e danıştı, ama o ciddiye almayıp gülümsedi. ‘Sen beni dinle,’ dedi, ‘bu saçmalıkları çocukların kafasına Nana sokuyor; ancak bir köpeğin sahip olabileceği türden fikirler bunlar. Üstünde durma, geçer.’

Ama geçmeyecekti; baş belası oğlan, çok geçmeden Bayan Darling’i fena halde sarstı.

En garip serüvenleri çocuklar yaşar ve bunlardan hiç de rahatsızlık duymazlar. Örneğin, koruda dolaşırken ölmüş babalarına rastlayıp onunla oyun oynadıklarından söz etmek, olaydan bir hafta sonra akıllarına gelebilir. Wendy de bir sabah böyle sıradan, ama huzur bozucu bir açıklama yaptı. Çocuk odasında, yerde birtakım yapraklar bulunmuştu; oysa çocuklar yattığı zaman bunlar kesinlikle yoktu. Bayan Darling yapraklara kafa yorarken, Wendy hoşgörüyle gülümseyerek şöyle dedi:

‘Sanırım yine bizim Peter’dır!’

THE NEVER NEVER LAND

'Sen ne demek istiyorsun Wendy?'
Wendy içini çekerek, 'Bunları süpürmemesi çok ayıp,' dedi. O düzenli bir çocuktu. Sonra da işin aslını açıklayarak, Peter'in geceleyin ara sıra çocuk odasına geldiğini, yatağının ayakucuna oturup ona gayda çaldığını söyledi. Ne yazık ki, hiç uyanmamış olduğu için bunu nereden bildiğini bilmiyordu, yalnızca biliyordu işte.
'Neler saçmalıyorsun bir tanem? Kapıyı çalmadan kimse eve giremez.'
'Sanırım o pencereden giriyor,' dedi Wendy.
'Hayatım, oda üçüncü katta.'
'Pencerenin dibinde yapraklar yok muydu anne?'
Bu doğruydu; yapraklar pencereye çok yakın bir yerde bulunmuştu.
Bayan Darling ne düşüneceğini bilemedi. Bütün bunlar Wendy'ye o kadar doğal görünüyordu ki, düş görmüş olduğunu söylemekle bu işi çocuğun aklından silemezdiniz.
'Yavrum,' diye haykırdı anne, 'neden bunları bana daha önce anlatmadın?'
'Unuttum,' dedi Wendy ilgisizce. Kahvaltı için acele ediyordu.
Wendy mutlaka düş görmüş olmalıydı. Öte yandan, yapraklar hâlâ oradaydı. Bayan Darling yaprakları dikkatle inceledi; bunlar kuru yapraklardı, ama İngiltere'de yetişen bir ağaca ait olmadıklarından emindi. Eline bir mum alıp yerde emekleyerek, etrafta yabancı ayak izleri aradı. Ateşi karıştırdığı çubuğu birkaç kez bacaya ve duvarlara vurdu. Pencereden bir ip uzatıp, aşağıdaki kaldırıma kadar sarkıttı. Yükseklik dokuz metreden fazlaydı ve yukarı tırmanacak bir oluk bile yoktu.
Wendy kesinlikle düş görmüştü.
Ne var ki, ertesi gece görüleceği gibi, Wendy düş görmemişti. Çocukların olağanüstü serüvenlerinin o gece başlamış olduğunu söyleyebiliriz.
Sözünü ettiğimiz gece, çocukların hepsi yatmıştı. Tesadüfen Nana'nın izin günü olduğu için, çocukları Bayan Darling yıkamış ve

elini bırakıp, birer birer uykunun kollarına kaymalarına dek, onlara şarkı söylemişti.

Hepsi de öylesine rahat ve güven altında görünüyorlardı ki, o anda Bayan Darling korkularına güldü ve dikiş dikmek üzere huzur içinde şöminenin önüne oturdu.

Doğum gününde gömlek giymeye başlayacak olan Michael için bir şeyler dikiyordu. Ne var ki, şömine sıcacıktı, üç gece lambası çocuk odasına loş bir ışık yayıyordu ve Bayan Darling'in kucağına dikişler yayılmıştı. Derken başı zarif bir şekilde öne düştü. Bayan Darling uyumuştu. Şu dörtlüye bir bakın: Orada Wendy ile Michael, burada John, ateşin yanında da Bayan Darling. Dördüncü bir gece lambası olmalıydı.

Bayan Darling uyurken bir düş gördü. Düşünde Düşler Ülkesi'ne iyice yaklaşıyor ve oradan garip bir oğlanın fırladığını görüyordu. Ondan korkmadı, çünkü onu daha önce, hiç çocuğu olmayan birçok kadının yüzünde görmüş olduğunu sanıyordu. Bu çocuğa, bazı annelerin yüzünde de rastlanabilir. Düşünde, çocuk Düşler Ülkesi'ni gözlerden gizleyen ince örtüyü yarınca, Wendy, John ve Michael'ın yarıktan baktığını gördü Bayan Darling.

Bu düş tek başına bir şey ifade etmezdi, ama Bayan Darling düş görmekte iken, çocuk odasının penceresi bir esintiyle açıldı ve içeriye bir çocuk atladı. Çocuğun yanında, yumruğunuzdan büyük olmayan ve canlı bir yaratıkmış gibi odada oradan oraya ok gibi fırlayan garip bir ışık vardı; sanırım, Bayan Darling'i uyandıran da bu ışıktı.

Bir çığlık koparararak yerinden fırlayan Bayan Darling, oğlanı görünce, nasılsa onun Peter Pan olduğunu hemen anladı. Siz, ben ya da Wendy orada olsaydık, bu çocuğun Bayan Darling'in öpücüğüne çok benzediğini görecektik. Yapraklar ve ağaçlardan sızan özsulardan yapılma bir giysi giymiş güzel bir çocuktu; ama en büyüleyici tarafı, bütün süt dişlerinin hâlâ ağzında olmasıydı. Bayan Darling'in yetişkin biri olduğunu görünce, kadının yüzüne karşı o minik incilerini gıcırdattı.

Gölge

Bayan Darling'in çığlığı üzerine, kapı sanki zile basılmış gibi, açıldı ve akşam gezisinden dönen Nana içeri girdi. Köpek hırlayarak çocuğun üzerine atılınca, çocuk pencereden atlayıverdi. Bayan Darling bu kez de çocuğa üzüldüğü için bir çığlık attı, çünkü onun öldüğünü sanmıştı. Hemen aşağıya inip, minik cesedi aramak üzere sokağa fırladı; ama ceset yoktu. Gökyüzüne baktı, kapkara gecede hiçbir şey göremedi; ama bir yıldız kaydığını sandı.

Bayan Darling çocuk odasına döndüğünde, Nana'nın ağzında bir şey gördü. Sonradan bunun o çocuğun gölgesi olduğu anlaşılacaktı. Çocuk pencereye zıplarken, Nana onu kıstırmak için çabucak pencereyi kapatmış, ama çok geç kalmıştı. Çocuğun gölgesi ise dışarıya çıkacak zaman bulamamış, hızla kapanan pencere onu sahibinden ayırmıştı.

Bayan Darling'in gölgeyi dikkatle incelediğinden emin olabilirsiniz; ne var ki bu hayli sıradan bir gölgeydi.

Nana gölgeyi ne yapacağını çok iyi biliyordu. Onu pencerenin dışına astı. 'Mutlaka bunu almaya gelecek; en iyisi, çocukları rahatsız etmeden kolayca alabileceği bir yere koyalım,' demek istiyordu.

Ne var ki, Bayan Darling gölgeyi orada bırakamazdı. Gölge pencerenin dışına asılmış bir çamaşır gibi duruyor ve evin hava-sini bozuyordu. Onu Bay Darling'e göstermeyi düşündü, ama zihnini açık tutmak için kafasına ıslak bir havlu sarmış olan Bay Darling, John ve Michael için kışlık palto hesabı yapmaktaydı. Onu rahatsız etmek ayıp olacaktı; ayrıca, kocasının ne diyeceğini aynen biliyordu Bayan Darling: 'Bütün bunlar köpeği dadı yerine koymaktan oluyor.'

Kocasına anlatacak uygun bir fırsat düşünceye kadar, gölgeyi dürüp büküp bir çekmeceye kaldırmaya karar verdi.

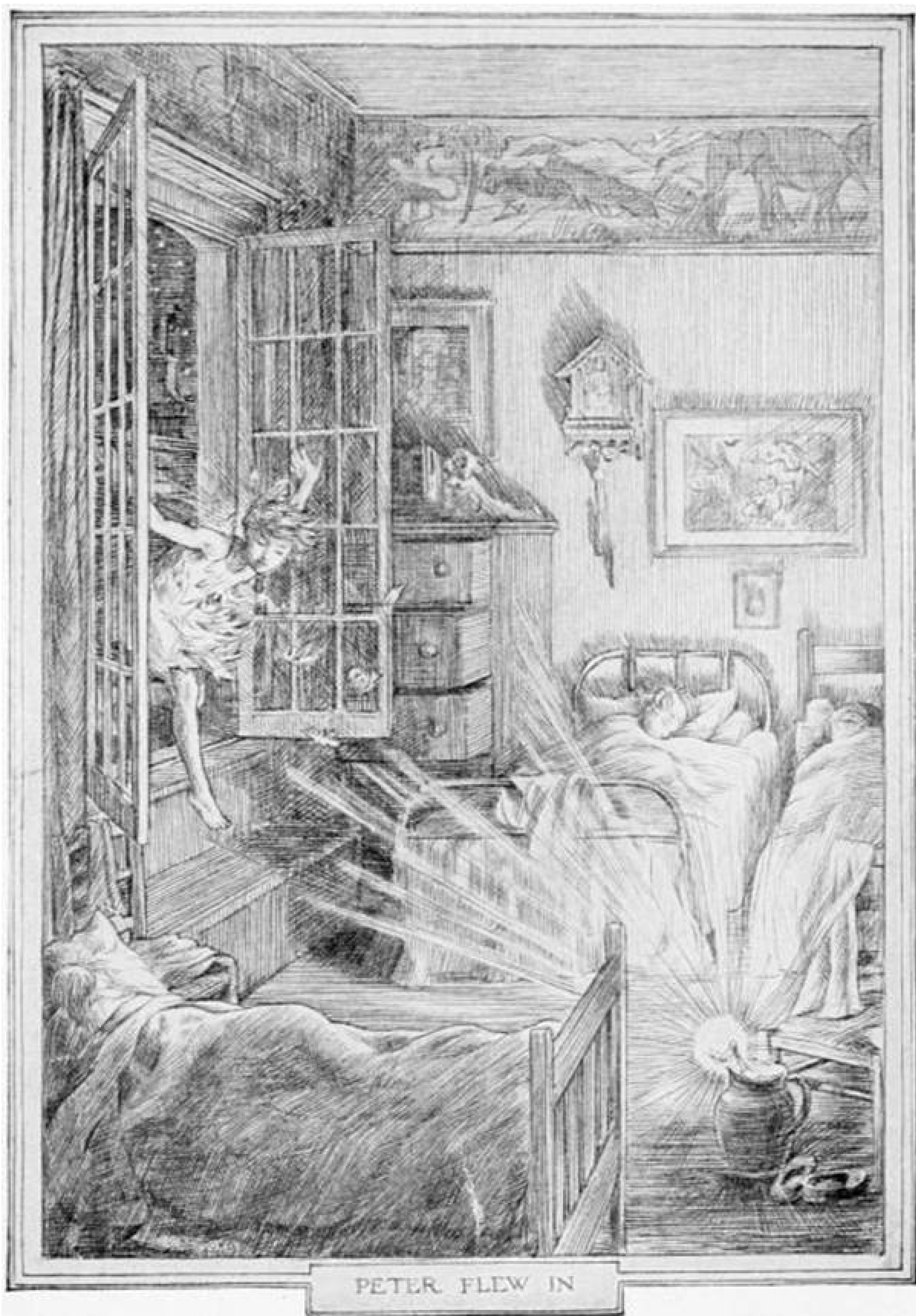
Bu fırsat bir hafta sonra, o unutulmaz cuma gününde düştü. Tabii ki bir cuma günüydü.

Sonraları kocasına sık sık, 'Bir cuma gününde özellikle dikkatli olmalıydım,' derdi Bayan Darling. Bu arada, öbür yanında Nana

oturur ve Bayan Darling'in elini tutardı.

Bay Darling ise, 'Hayır, hayır,' derdi hep, 'her şeyin sorumlusu benim. Ben, George Darling, bunu yapan benim. Mea culpa, mea

culpa.

PETER FLEW IN

27 numaralı ev yalnızca birkaç metre uzaktaydı; ama yerde ince bir kar tabakası olduğundan, Anne ve Baba, ayakkabılarını kirletmemek için dikkatle adım atıyorlardı. Zaten sokakta ikisinden başka kimse yoktu ve bütün yıldızlar onları gözlüyordu. Yıldızlar güzeldir, ama hiçbir olayda etkin rol alamazlar; onlar sonsuza dek seyirci kalmalıdır. Çok uzun bir süre önce yaptıkları, şimdi ise hiçbirinin ne olduğunu bilmediği bir şey yüzünden onlara verilmiş bir cezadır bu. O nedenle yaşlı yıldızların gözleri donuklaşmış, kırk yılda bir konuşur olmuşlardır (yıldız dili, göz kırpmadır). Ama genç olanlar hâlâ meraklıdır. Arkalarından dolap çeviren ve üfleyip onları söndürmeye çalışarak yaramazlık eden Peter'ı pek sevmeseler de, eğlenceye bayıldıkları için o gece Peter'in tarafını tutuyor ve büyüklerin yoldan çekilmesini dört gözle bekliyorlardı. Böylece, 27 numaranın kapısı Bay ve Bayan Darling'in üzerine kapanır kapanmaz, gök kubbede bir çalkalanma oldu ve Samanyolu'ndaki yıldızların en küçüğü bas bas bağırdı:

'Haydi Peter!'

Haydi Gidelim!

Bay ve Bayan Darling'in evden ayrılmasından sonra, üç çocuğun yataklarının yanıbaşlarındaki gece lambaları bir an için düzgün bir şekilde yanmaya devam etti. Bunlar son derece şirin, küçük gece lambalarıydı, insan Peter'ı görmek için uyanık kalabilmiş olmalarını dilemekten kendini alamıyor; ne var ki Wendy'nin ışığı göz kırparak öyle bir esnedi ki, diğer ikisini de esnetti ve henüz ağızlarını kapatamadan üçü de sönüverdi.

Şimdi odada gece lambalarından bin kat daha parlak başka bir ışık vardı ve biz bu cümleyi söyleyinceye dek, ışık Peter'in gölgesini aramak için çocuk odasındaki bütün çekmecelere girip çıkmış, gardırobu altüst etmiş, bütün cepleri tersine çevirmişti. Aslında bir ışık değildi o; etrafta yıldırım gibi gidip gelmesiyle oluşturuyordu bu ışığı. Fakat bir an mola verdiği zaman, elinizden daha büyük olmayan, henüz büyüme çağındaki bir peri olduğunu görüyordunuz, içinden vücudu görünen ince bir yapraktan yapılmış zarif bir tuvalet giyen bu kızın adı Çıngırdak'tı. Birazcık tombişti.

Perinin girmesinden hemen sonra, küçük yıldızların üflemesiyle açılan pencereden Peter damladı içeriye. Yolun bir bölümünde Çıngırdak'ı taşımış olduğu için, eline peri tozu bulaşmıştı. Çocukların uyuduğundan emin olduktan sonra, yavaşça 'Çıngırdak,' diye seslendi, 'Çıngırdak, neredesin?' Peri, o sırada bir kavanozun içindeydi ve daha önce hiç kavanoza girmemiş olduğu için, bundan pek hoşlanmıştı.

'Hey, çık şu kavanozdan da söyle bakalım, gölgemi nereye koyduklarını biliyor musun?'

Altın çıngırakların sesi gibi, çok tatlı bir çıngırtı yanıtladı Peter'ı. Bu, peri dilidir. Siz sıradan çocuklar bunu asla duyamazsınız; ama duyacak olsaydınız, bir zamanlar duymuş olduğunuzu anlardınız.

Çıngırdak, gölgenin büyük kutunun içinde olduğunu söyledi. Şifoniyer demek istiyordu. Çekmecelere dalan Peter, kralların halka para saçması gibi, çekmecelerin içindekileri yere saçtı. Biraz sonra gölgesine kavuşmuştu. O sevinçle, Çıngırdak'ı çekmeceye kapattığını unutuverdi.

Peter'in düşüncesi -ama onun düşündüğüne hiç inanmıyorum- gölgesiyle yan yana geldikleri zaman, iki su damlası gibi birbirine kaynaşacaktan olmalıydı ki, beklediği gerçekleşmeyince yüreğine bir korku düştü. Banyodan aldığı sabunla gölgeyi üzerine yapıştırmaya

çalıştı; ne var ki bu da işe yaramadı. Vücudundan bir ürperti geçti ve yere oturup ağlamaya başladı.

Peter'in hıçkırıkları Wendy'yi uyandırmıştı. Küçük kız yatağında doğrulup oturdu. Çocuk odasında yere oturmuş ağlayan bir yabancıyla karşılaşmak onu korkutmamış, yalnızca ilgisini çekmişti.

Kibarca , 'Niye ağlıyorsun, küçük?' diye sordu.

Peri törenlerindeki gösterişli usulleri öğrenmiş olan Peter da isterse son derece kibar olabilirdi. Ayağa kalkarak, kızın önünde kibarca eğildi. Wendy çok memnun olmuştu. O da yatağında zarif bir şekilde başını eğerek, Peter'ı selamladı.

'Senin adın ne?' diye sordu Peter.

Küçük kız, belli bir haz duyarak, 'Wendy Moira Angela Darling,' dedi. 'Senin adın ne peki?'

'Peter Pan.'

Wendy, çocuğun Peter olması gerektiğinden emindi zaten; ama bu nispeten kısa bir isim gibi görünmüştü ona.

'Hepsi bu kadarcık mı?'

'Evet,' dedi Peter, biraz sertçe. Kısa sayılacak bir adı olduğunu ilk kez fark ediyordu.

Wendy Moira Angela, 'Çok üzgünüm,' dedi.

'Önemli değil.' Peter yutkundu.

Wendy, nerede oturduğunu sordu Peter'a.

'Sağdan ikinci sokağa gir' dedi Peter, 'sabaha dek dümdüz git-'

'Ne garip bir adres!'

Peter bozum olmuştu. Bunun garip bir adres olabileceğini ilk kez fark ediyordu.

'Hiç de değil,' dedi.

Wendy, ev sahibesi olduğunu anımsayarak, nazik bir tavırla sordu:

'Demek istiyorum ki, mektupların üstüne bu adres mi yazılıyor?'

Peter kızın mektuplardan söz etmemiş olmasını isterdi.

'Ben mektup almam,' dedi, küçümseyerek.

'Ama annene mektup gelir, değil mi?'

'Benim annem yok.' Annesi olmadığı gibi, bir anneye sahip olmak için en ufak bir arzusu da yoktu. Annelerin gereğinden fazla önemsendiğini düşünürdü. Ne var ki, Wendy hemen çok acıklı bir durumla karşı karşıya olduğunu hissetmişti.

'Ah Peter, ağlarsın elbet,' diyerek, yataktan fırlayıp Peter'a koştu.

Peter öfkeyle, 'Annelere ağlamıyordum ben.' dedi. Ağlıyordum, çünkü gölgemi üstüme yapıştıramıyorum. Ayrıca, ağlamadım zaten.'

‘Gölgen söküldü mü?’
‘Evet.’
O zaman, Wendy yerdeki gölgeyi fark etti. Gölge o kadar perişan görünüyordu ki, küçük kız Peter’a çok acıdı. ‘Ne korkunç!’ dedi, ama Peter’in onu sabunla üstüne yapıştırmaya çalışmış olduğunu görünce, gülümsemekten kendini alamadı. Tam bir erkek çocuk!
Bereket versin, ne yapılacağını hemen anlamıştı Wendy. Bir parça büyüklük taslayarak, ‘Üstüne dikilmesi gerekiyor,’ dedi.
‘Dikilmesi mi? O da ne?’ diye sordu Peter.
‘Amma da cahilsin.’
‘Hayır, değilim.’
Ne var ki, Wendy oğlanın bilgisizliğine seviniyordu. Peter kendisiyle aynı boyda olmasına karşın, ‘Onu senin için dikeceğim minik oğlum,’ dedi ve dikiş kutusunu çıkarıp, gölgeyi Peter’in ayağına dikti. Bu arada, Peter’ı uyardı: ‘Sanırım biraz acıyacak.’
‘Hıh, ağlamayacağım ki!’ Hayatı boyunca zaten hiç ağlamamış olduğu kanısındaydı Peter. Dişlerini sıktı ve ağlamadı. Çok geçmeden, gölgesi gerektiği gibi hareket etmeye başladı; ama hâlâ biraz buruşuktu.
Wendy düşünceli bir şekilde, ‘Belki de ütülemeliydim,’ dedi. Ama dış görünüş konusunda erkek çocuklara özgü bir kayıtsızlık içinde olan Peter, coşkuyla etrafta hoplayıp zıplıyordu şimdi. Yazık ki, mutluluğunu Wendy’ye borçlu olduğunu çoktan unutmuştu; gölgeyi kendisinin tutturduğunu düşünmekteydi. ‘Ne kadar akıllıyım,’ diyerek delicesine ötüyordu. ‘Ah, aklımı seveyim!’
Peter’in en dikkat çekici özelliklerinden birinin kendini beğenmişlik olduğunu utanarak itiraf etmek zorundayız. Açıkça söylemek gerekirse, onun kadar kibirli bir çocuk yoktur.
Ama Wendy şaşırıp kalmıştı. Müthiş bir alaycılıkla, ‘Kendini beğenmiş, ne olacak, ben bir şey yapmadım tabii!’ diye bağırdı.
Kayıtsızca, ‘Birazcık yaptın işte,’ diyen Peter, dansına devam etti.
‘Birazcık ha!’ Bir işe yaramıyorsam, çekileyim bari’. Wendy, en onurlu haliyle yatağına atlayıp, battaniyeyi yüzüne çekti.
Peter kızı kandırıp harekete geçirmek için, gider gibi yaptı; bundan sonuç alamayınca, yatağın ayakucuna oturdu ve ayağıyla kıza hafifçe vurdu.
‘Çekilme Wendy. Kendimden hoşnut olduğum zaman, böbürlenmeden duramıyorum ben.’ Can kulağıyla dinlemesine karşın, Wendy hâlâ kıpırdamıyordu. Bu kez Peter, henüz hiçbir kadının karşı

koyamamış olduğu bir sesle, 'Wendy,' diyerek devam etti, 'Wendy, bir kız yirmi oğlandan daha yararlıdır.'

O anda vücudunun her karışıyla -karışlanacak fazla yeri olmasa da bir kadına dönüşen Wendy, örtülerin arasından göründü.

'Gerçekten böyle mi düşünüyorsun Peter?

'Evet.'

'Çok naziksin, öyleyse ben de yeniden kalkarım.'

Peter'la birlikte yatağın kenarına oturdular. Wendy, isterse ona bir öpücük de verebileceğini söyledi, ama Peter kızın ne demek istediğini anlamadığı için, ümitle elini uzattı.

Wendy afallamıştı. 'Öpücüğün ne olduğunu bilirsin mutlaka, değil mi?' diye sordu.

Peter ise ciddi bir tavırla, 'Verdiğin zaman öğreneceğim,' diye yanıtladı. Wendy de çocuğun duygularını incitmemek için, ona bir dikiş yüksüğü verdi.

'Şimdi,' dedi Peter, 'ben de sana bir öpücük vereyim mi?' Belli belirsiz bir resmiyetle, İstersen,' diye yanıt veren Wendy, yüzünü Peter'a doğru eğdi. Peter ise kızın avcuna meşe palamudundan bir düğme bıraktı. Wendy, yüzünü yavaşça geriye çekip eski durumuna döndü ve Peter'in öpücüğünü boynundaki zincire takacağını söyledi kibarca. Onu o zincire takması iyi oldu, çünkü düğme daha sonra kızın hayatını kurtaracaktı.

Bizim çevrede, insanlar tanıştırıldıkları zaman birbirlerine yaşlarını sormaları âdettendir. Her zaman doğru olanı yapmaktan hoşlanan Wendy, o yüzden Peter'a kaç yaşında olduğunu sordu. Aslında ona sorulacak isabetli bir soru değildi bu. Siz İngiltere Krallarının sorulmasını beklerken, gramer sorusu çıkan bir sınav kâğıdı gibiydi.

Peter huzursuzca, 'Bilmiyorum,' diye yanıt verdi, 'ama bir hayli küçüğüm.' Gerçekten de bu konuda hiçbir şey bilmiyordu, yalnızca tahminleri vardı; rastgele söyledi: 'Wendy, ben doğduğum gün kaçtım.'

Wendy çok şaşırmış, ama merak da etmişti. Oturma odası usulünce, geceliğine hafifçe dokunarak, Peter'in yanma oturabileceğini belirtti.

Peter alçak sesle, 'Çünkü annemle babamın, büyüyünce benim ne olacağım hakkında konuştuklarını duydum,' diye açıklama yaptı. O anda fazlasıyla heyecanlanmıştı. 'Büyümek istemiyorum,' dedi hırsla, 'daima küçük bir çocuk olarak kalmak ve eğlenmek istiyorum. Bu yüzden, ben de Kensington Bahçeleri'ne kaçtım ve uzun süre perilerin arasında yaşadım.'

Wendy ona büyük bir hayranlıkla baktı. Peter bunu evden kaçmış olmasına yormuştu, ama aslında kızın hayranlığının nedeni Peter'in

perileri tanımasıydı. Wendy tam bir ev hayatı yaşadığından, perileri tanımak ona çok etkileyici gelmişti. Peter ise, Wendy'nin kendisini periler hakkında soru yağmuruna tutmasına çok şaşırmıştı. Ona göre, periler baş belası sayılırdı. Ayağına dolaşıp canını sıkarlar, Peter da bazen onları pataklamak zorunda kalırdı. Yine de, genellikle severdi perileri. Wendy'ye perilerin doğuşunu anlattı:

'Bak Wendy, ilk doğan bebek ilk kez güldüğünde, gülüşü kırılıp bin parçaya bölünmüş ve hepsi zıplaya zıplaya etrafa dağılıp gitmiş. Periler böyle doğmuş işte.'

Sıkıcı bir konuşmaydı, ama hep evde oturan bir çocuk olan kızcağız bundan hoşlanmıştı.

'Ve bu nedenle,' diye devam etti Peter, iyi huylu bir halde, 'her kız ve erkek çocuğun bir perisi olmalıdır.'

'Olmalı mı? Yok mu yani?'

'Yok. Şimdiki çocuklar çok şey biliyor ve çok geçmeden perilere inanmaz oluyorlar. Ne zaman bir çocuk "Perilere inanmam," dese, bir yerlerde bir peri düşüp ölür.'

Peter, artık periler hakkında yeterince konuşmuş olduklarını düşünüyordu ki, Çıngırdak 'tan hiç ses çıkmadığını akıl etti birden. 'Nereye gitti acaba?' diyerek ayağa kalktı ve periye adıyla seslendi. Wendy'nin yüreği ani bir heyecanla katlanıvermişti.

'Peter,' diye haykırdı, oğlanın koluna yapışarak, 'bu odada bir peri olduğunu söylemiyorsun ya?'

'Şimdi buradaydı,' dedi Peter, biraz sabırsızca. 'Onu duyuyor musun?' ikisi de çevreye kulak verdi.

'Duyduğum tek ses,' dedi Wendy, 'çıngırak seslerine benzeyen bir çıngırtı.'

Tamam, bu o. Duyduğun ses peri dilidir. Sanırım ben de duyuyorum onu.'

Ses şifonyerden geliyordu. Peter'in yüzü güldü. Kimse onun kadar şen görünemezdi. Onun gülüşü, bebek agularının en tatlısıydı, çünkü hâlâ ilk gülüşünü koruyordu.

'Wendy,' diye fısıldadı neşeyle, 'sanırım onu çekmeceye kapattım!'

Peter zavallı periyi çekmeceden çıkarınca, Çıngırdak öfkeli çığlıklar atarak, çocuk odasında oradan oraya uçtu. 'Böyle şeyler söylememelisin,' dedi Peter. 'Elbette çok üzgünüm, ama senin çekmecede olduğunu nereden bilebilirdim?'

Wendy Peter'ı dinlemiyordu. 'Ah Peter,' diye haykırdı, 'kıpırdamadan dursa da, onu görebilsem!'

Peter, ‘Bunlar kıpırdamadan durmaz pek,’ dediyse de, Wendy guguklu saatin tepesinde dinlenmeye gelen düşsel figürü bir an için görmüştü. Hayranlık içinde, ‘Ah ne güzel!’ diye bağırdı; oysa perinin yüzü hâlâ hırsından allak bullak durumdaydı.

‘Çıngırdak,’ dedi Peter dostça, ‘bu küçük hanım onun perisi olmanı istiyor.’

Çıngırdak küstahça yanıt verdi.

‘Ne diyor Peter?’

Peter’in çevirmenlik yapması gerekecekti. ‘Pek kibar değildir bu peri. Diyor ki, sen koskoca, çirkin bir kızmışsın; hem o benim perimmiş.’

Çıngırdak’la tartışmayı denedi Peter. ‘Biliyorsun, benim perim olamazsın Çıngırdak, çünkü ben erkeğim, sen kızsın.’

Çıngırdak buna şu sözlerle yanıt verdi: ‘Seni aptal eşek!’ Sonra da banyoya kaçıp gözden kayboldu. Peter özür dilemesine, ‘Biraz kaba bir peridir,’ diye açıklama yaptı. ‘Kap kacak onardığı için ona Tamirci Çıngırdak denir.’

Simdi ikisi birlikte kanepedeydi ve Wendy Peter’a sorular yağdırıyordu.

‘Artık Kensington Bahçeleri’nde oturmuyorsan...’

‘Ara sıra oturuyorum hâlâ.’

‘Peki, çoğunlukla nerede oturuyorsun şimdi?’

‘Kayıp çocukların yanında.’

‘Onlar da kim?’

‘Dadıları başka tarafa bakarken bebek arabalarından düşen çocuklar. Yedi gün içinde sahip çıkan olmazsa, masraflarının karşılanması için çok uzaklara, Düşler Ülke ’sine gönderilirler. Başkanları da benim.’

‘Ne zevklidir kim bilir!’

‘Evet,’ dedi kurnaz Peter, ‘ama çok yalnızız. Yani, hiç kız arkadaşımız yok.’

‘Aranızda hiç kız yok mu?’

‘Yok. Kızlar bebek arabalarından düşmeyecek kadar akıllıdır bilirsin.’

Bu sözler Wendy’nin gururunu fazlasıyla okşamıştı. ‘Kızlar hakkında böyle konuşman çok hoş,’ dedi. ‘Şu John var ya, bizleri adam yerine koymaz hiç.’

Peter, yanıt vermek yerine ayağa kalktı ve John’a bir tekme savurduğu gibi, oğlanı battaniyesiyle birlikte olduğu gibi yataktan aşağıya yuvarladı. Bu davranış, ilk karşılaşma için bir hayli cüretkâr görünmüştü Wendy’ye. Cesur bir tavırla, o evde Peter’in başkan olmadığını söyledi. Bu arada, John yerde uyumaya devam ediyordu.

Öyle huzurluydu ki, Wendy ona dokunmadı. Yumuşayarak, 'İyilik olsun diye yaptığını biliyorum,' dedi Peter'a, 'öyleyse bana bir öpücük verebilirsin.'

O anda Peter'in öpücük konusundaki bilgisizliğini unutmuştu. Peter buruk bir şekilde, 'Geri isteyeceğini tahmin etmiştim,' diyerek, yüksüğü uzattı.

'Hay Allah,' dedi hassas Wendy; 'öpücük demek istemedim, yüksük diyorum.'

'O da ne?'

'İşte böyle bir şey.' Wendy Peter'ı öptü.

'Garip!' dedi Peter, ciddi bir tavırla. 'Şimdi de ben sana bir yüksük vereyim mi?'

'İstersen,' diyen Wendy, bu kez başını eğmedi.

Peter kızı öper öpmez, Wendy acıyla bağırdı.

'Ne oldu Wendy?'

'Sanki birisi saçımı çekti.'

'Çıngırdak olmalı. Bu kadar yaramaz olduğunu hiç bilmezdim.'

Gerçekten de, Çıngırdak hakaretler savurarak, etrafta yine cirit atıyordu.

'Diyor ki, sana her yüksük verişimde bunu yapacakmış.' 'Ama niçin?'

'Niçin Çıngırdak?'

Çıngırdak yine, 'Seni aptal eşek,' dedi. Peter bunun nedenini anlamadı, ama Wendy anlamıştı ve Peter çocuk odasının penceresine Wendy'yi görmek için değil, masal dinlemek için geldiğini itiraf edince, Wendy birazcık düş kırıklığına uğradı.

'Ben hiç masal bilmem,' dedi Peter. 'Kayıp çocukların hiçbiri masal bilmez.'

'Ne kadar korkunç.'

'Bilir misin, kırlangıçlar niye evlerin saçaklarına yuva yaparlar? Masal dinlemek için. Ah Wendy, annen size ne güzel bir masal anlatıyordu.'

'Hangi masaldı o?'

'Cam ayakkabı giyen kızı arayan bir prensle ilgiliydi.'

'Peter,' dedi Wendy heyecanla, 'o kız Külkedisi'ydi, prens onu buldu ve mutlu bir yaşam sürdüler.'

O sırada yerde oturmaktaydılar. Peter büyük bir mutlulukla kalkıp pencereye koştu. 'Nereye gidiyorsun?' diye bağırdı Wendy korkuyla.

'Öbür çocuklara anlatmaya.'

Wendy, 'Gitme Peter,' diye yalvardı. 'Bir sürü masal biliyorum ben.'

Wendy tastamam bunları söyledi. Bu durumda, Peter'ı önce onun ayarttığı yadsınamaz.

Geri dönen Peter'in gözlerinde açgözlü bir bakış vardı. Bu bakışın Wendy'yi uyarması gerekirdi, ama olmadı.

'Ah, çocuklara masallar anlatırdım!' diye haykırdı Wendy. O zaman Peter kızı sımsıkı tutup, pencereye doğru sürüklemeye başladı.

Wendy emretti: 'Bırak beni!'

'Wendy, benimle gel ve öbür çocuklara da anlat.'

Davet edildiğine çok memnun olmuştu elbette, ama 'Yapamam. Annemi düşün! Hem, ben uçamam ki,' dedi Wendy.

'Ben sana öğretirim.'

'Uçmak ne güzel.'

'Rüzgârın sırtına nasıl atlayacağını öğretirdim sana; sonra da ta uzaklara giderdik.'

'Oo!' diye bağırdı Wendy, delicesine.

'Wendy, Wendy, şu gülünç yatağında uyurken, benimle birlikte her yana uçabilir, yıldızlara komik şeyler anlatabilirsin.' 'Oo!'

'Ayrıca Wendy, denizkızları da var.'

'Denizkızları mı? Kuyruklu mu?'

'Hem de ne uzun kuyruklu.'

Wendy haykırdı: 'Bir denizkızı görmek ha!'

Peter, iyice kurnazlaşmıştı. 'Wendy,' dedi, 'bizim oğlanların hepsi sana saygı gösterirdi.'

Wendy sıkıntıdan kıvranıyor, sanki oturduğu yerden fırlamamak için çaba harcıyordu.

Ama Peter ona acımadı.

'Wendy,' dedi, kurnaz oğlan, 'geceleri bizi beslerdin.'

'Oo!'

'Geceleyin hiçbirimizi besleyen olmadı bugüne kadar.'

'Oo!' diyen Wendy'nin kolları Peter'a uzandı.

'Giysilerimizi onarır, bize cepler dikerdin. Hiçbirimizin cebi yok.'

Wendy nasıl karşı koyabilirdi? 'Ne kadar büyüleyici!' diye haykırdı. 'Peter, John'la Michael'a da uçmayı öğretir misin?'

Peter kayıtsız bir tavırla, 'İstersen,' deyince, Wendy, John'la Michael'a koşarak onları sarsmaya başladı. 'Uyanın,' diye bağırdı, 'Peter Pan geldi, bize uçmayı öğretecek.'

John gözlerini ovuşturup, 'Kalkayım öyleyse,' dedi. Oysa zaten yerdeydi. 'Hey, kalkmışım bile.'

O zamana kadar Michael da uyanmış, cin gibi ayağa fırlamıştı. Peter birden sessiz olmalarını işaret edince, hepsi, yetişkinler dünyasının seslerine kulak kesilen çocukların o cingöz tavrını takınıverdi. Her yer sessizdi. Öyleyse her şey yolundaydı. Hayır, durun! Bir terslik vardı. Bütün gece acı acı havlamış olan Nana'nın sesi çıkmıyordu artık. Onun sessizliği çocukların dikkatini çekmişti.

'Işığı kapatın! Çabuk saklanın!' diye haykırdı John. Bütün serüven boyunca komutayı ilk ve son kez ele almış oluyordu. Böylece, Liza Nana'nın tasmasından tutarak içeri girdiğinde, çocuk odası karanlıkta tamamen eski halinde görünmekteydi. Odanın üç afacan sakininin uyurken melekler gibi soluk alıp verişlerini işittiğinize bile yemin edebilirdiniz. Gerçekten hınzırca yapıyorlardı bunu; ama perdenin arkasından.

Mutfakta Noel tatlıları hazırlarken, Nana'nın saçma sapan kuşkuları yüzünden işini yarım bırakan Liza öfkeliydi. Yanağına bir kuru üzüm yapışıp kalmıştı. Birazcık sessizlik sağlamanın en iyi yolunun Nana'yı bir dakikalığına çocuk odasına götürmek olduğunu düşünmüştü; ama elbette gözetim altında.

Nana'nın cezalı oluşuna hiç üzülmeden, 'Seni kuşkucu hayvan, gör işte,' dedi, 'tamamen güven içindeler, değil mi? Küçük meleklerin hepsi yataklarında mışıl mışıl uyuyorlar. Tatlı tatlı soluk alıp verişlerini dinle.'

Başarısından cesaret alan Michael o anda öyle yüksek sesle soludu ki, neredeyse yerleri keşfedilecekti. Nana bu soluma biçimini tanıdığı için, Liza'nın pençelerinden kurtulmaya çalıştı.

Ama Liza kalın kafalıydı. Sert bir sesle, 'Yetti artık Nana,' deyip, köpeği çekerek odadan çıkardı. 'Seni uyarıyorum: Bir daha havlayacak olursan dosdoğru beyle hanıma gider, onları partiden alıp gelirim. O zaman da bey seni bir temiz döver. Oh olsun!'

Liza mutsuz köpeği tekrar bağladı, ama siz Nana'nın havlamayı kestiğini mi sanıyorsunuz? Beyle hanımı partiden eve getirmek! Bu Nana'nın istediği şeydi zaten. Sorumluluğu altındaki çocuklar emniyette oldukça, dayak yemeye aldıracağını mı sanıyorsunuz? Ama ne yazık ki, Liza tatlılarına dönmüştü. Ondan fayda gelmeyeceğini anlayan Nana, zincirine öyle bir asıldı ki, sonunda koparıp attı. Bir dakika geçmeden 27 numaranın yemek odasına dalmış ve patilerini havaya kaldırmıştı bile. Bu onun en etkili iletişim yoluydu. Bay ve Bayan Darling, çocuk odasında korkunç şeyler olduğunu hemen anladılar ve ev sahibesine veda bile etmeden sokağa fırladılar.

Ne var ki üç hınzırın perde arkasında soluk alıp vermesinden bu yana on dakika geçmişti. Peter Pan on dakika içinde pek çok şey yapabilirdi.

Şimdi tekrar çocuk odasına dönelim.

Tehlike geçti,' diye haber veren John, saklandığı yerden çıktı. 'Bana bak Peter, sen gerçekten uçabilir misin?'

Peter, ona yanıt verme zahmetine katlanmak yerine, odanın içinde uçarak şömine rafının üzerinden geçti.

'Ne harika!' dediler John ve Michael.

'Ne tatlı!' diye haykırdı Wendy.

Peter ise yine terbiyeyi elden bırakarak, 'Evet, tatlıyım ben, tatlıyım!' dedi.

Uçmak son derece kolay görünüyordu. Çocuklar önce yerden, sonra da yataklarından havalanınayı denediler, ama yukarıya gideceklerine hep aşağıya gittiler.

John dizini ovuştura ovuştura, 'Bana bak, sen nasıl yapıyorsun bunu?' dedi. O işini bilen bir çocuktu.

'Yalnızca güzel şeyler düşün,' diye açıkladı Peter, 'onlar seni havaya kaldırır.' Sonra da onlara tekrar bir gösteri yaptı.

'Çok hızlı uçuyorsun,' dedi John, 'bir kez olsun yavaş yavaş uçamaz mısın?'

Peter hem yavaş, hem de hızlı uçtu. John, 'Şimdi anladım Wendy!' diye haykırdı, ama çok geçmeden yanılmış olduğunu gördü. Çocukların hiçbiri bir metre olsun uçamıyordu. Oysa Michael bile iki heceli sözcüklerdeydi, ama Peter A'yı Z'den ayıramazdı.

Peter onlarla dalga geçiyordu tabii; çünkü üstüne peri tozu üflenmedikçe kimse uçamaz. Bereket versin, daha önce de söylediğimiz gibi, Peter'in eline peri tozu bulaşmıştı. Çocukların hepsine birer parça üfleyince, sonuç mükemmel oldu.

'Şimdi sadece omuzlarınızı bu şekilde oynatın ve bırakın kendinizi,' dedi.

Çocukların üçü de yataklarının üzerindeydi. Önce gözüpek Michael bıraktı kendini. Aslında pek niyetli değildi; ama yaptı ve anında odanın karşı tarafına uçtu.

'Uçtum,' diye haykırdı avaz avaz. Hâlâ havadaydı.

John da kendini bıraktı ve banyonun yanında Wendy ile karşılaştı. 'Ay, ne hoş!'

'Ay, ne harika!'

'Bana bakın!'

'Bana bakın!'

‘Bana bakın!’
Peter kadar güzel uçamadıkları için, ellerinde olmadan havada birazcık debeleniyorlar, kafalarını tavana çarpıyorlardı. Bunun kadar zevkli bir şey yoktur herhalde. Başlangıçta Peter Wendy’ye yardım etmiş, ama Çıngırdak çok kızdığı için bundan vazgeçmek zorunda kalmıştı.
Alçalıp yükseliyor, döne döne uçuyorlardı. Wendy cennette gibiydi.
‘Bana bakın,’ diye bağırdı John, ‘niye dışarı çıkmıyoruz?’
Peter deminden beri onları buna hazırlıyordu zaten.
Michael hazırdı. Bir milyar mili ne kadar zamanda kat edeceğini görmek istiyordu. Ama Wendy duraksadı.
‘Denizkızları!’ dedi Peter yine.
‘Oo!’
‘Korsanlar da var.’
‘Korsanlar mı?’ diye bağıran John, bayramlık şapkasını kaparak, ‘Haydi hemen gidelim,’ dedi.
Bay ve Bayan Darling, 27 numaradan Nana’yla birlikte tam o sırada fırlamışlardı. Çocuk odasının penceresine bakmak için sokağın ortasına doğru koştular. Evet, pencere hâlâ kapalıydı; ama oda ışıklar içinde yanıyordu. Odada dönüp duran gecelikli üç küçük bedenin perdeye yansıyan gölgelerini görünce yürekleri hopladı. Yerde değil, havada dönüyorlardı.
Hayır, üç değil, dört gölge vardı!
Titreyerek sokak kapısını açtılar. Bay Darling yukarıya fırlayacaktı, ama Bayan Darling ona usulca gitmesini işaret etti. Hatta kalbinin bile usulca çarpmasına gayret etti Bayan Darling.
Çocuk odasına zamanında yetişecekler mi acaba? Öyle olursa, onlar için ne âlâ; biz de rahat bir nefes alırız, ama ortada anlatacak öykü kalmaz. Öte yandan, eğer yetişemezlerse, cidden söz veriyorum, sonunda her şey tatlıya bağlanacak.
Minik yıldızlar onları gözlemiyor olsaydı, çocuk odasına zamanında yetişebilirlerdi. Yıldızlar yine üfleyip pencereyi açtılar ve içlerindeki en küçük yıldız haykırdı:
‘Dikkat et Peter!’
O zaman, kaybedecek bir dakikası bile olmadığını anladı Peter. Otoriter bir tavırla, ‘Gelin,’ diye bağırdı ve derhal dışarı fırlayıp, gecenin içine süzüldü. John, Michael ve Wendy de peşinden gitti.
Bay ve Bayan Darling ile Nana odaya daldıklarında çok geç kalmışlardı. Kuşlar uçmuştu artık.

THE BIRDS WERE FLOWN

Uçuş

'Sağdan ikinci sokağa gir, sabaha dek dümdüz git.'

Peter, Düşler Ülkesi'ne böyle gidildiğini söylemişti Wendy'ye; ama çocukların rüzgarlı köşelerde danıştıkları harita taşıyan kuşlar bile, bu tarifle ülkeyi bulamadılar. Görüyorsunuz işte, Peter aklına geleni söylemişti.

Başlangıçta yol arkadaşları Peter'a tamamen güvenmişlerdi. Uçmak da öyle zevkliydi ki, kilise kulelerinin ya da yol üstünde hoşlarına giden yüksek şeylerin çevresinde fır dönerek zaman harcadılar. Michael'a öncelik verilerek, John'la Michael yarış etti. Çok değil, az zaman önce odanın içinde uçmayı becerdikleri için kendilerini bir şey sandıklarını anımsadılar küçümseyerek.

Çok değil, ama ne kadar zaman olmuştu? Bu düşünce Wendy'yi ciddi bir şekilde rahatsız etmeye başlamadan önce, denizin üstünde uçmaktaydılar. John, bunun üstünden geçtikleri ikinci deniz ve üçüncü geceleri olduğunu düşünüyordu.

Hava bazen karanlık, bazen de aydınlıktı. Bir üşüyorlar, bilişmiyorlardı. Zaman zaman gerçekten acıkıyorlar mıydı, yoksa Peter'in onları beslemek için çok hoş, yepyeni bir yöntemi olması yüzünden, sadece acıkmış gibi mi yapıyorlardı? Peter'in yöntemi, ağızlarında insanların yiyebileceği yiyecekler bulunan kuşları kovalamak ve yiyecekleri onlardan kapmaktı. Sonra kuşlar Peter'ı kovalayıp yiyeceği tekrar kapıyor, hepsi neşeyle birbirini kovalayarak millerce yol gidiyor, sonunda karşılıklı iyi niyet gösterileriyle ayrılıyorlardı. Ama, Wendy üzülerek fark etmişti ki, Peter bunun çok garip bir yiyecek sağlama yolu olduğunu ve başka yolların da bulunduğunu bilmez gibiydi.

Kuşkusuz, uykuları gelmiş gibi yapmıyorlardı; gerçekten uykuları vardı ve bu tehlikeli bir durumdu, çünkü kendilerini bıraktıkları anda aşağıya düşüyorlardı. Peter'in bunu komik bulması ise korkunç bir şeydi.

Michael ansızın bir taş gibi düşmeye başlayınca, 'İşte yine gidiyor!' diye neşeyle bağırırdı Peter.

'Kurtar onu, kurtar onu!' Aşağıdaki acımasız denize dehşetle bakarak haykırırdı Wendy. Sonunda Peter havada pike

yapıp, Michael tam denize çarpacakken onu yakalardı. Bunu çok zarif bir şekilde yapar, ama her zaman son dakikaya dek beklerdi. Onu ilgilendiren şeyin hayat kurtarmak değil, becerisini sergilemek olduğunu hissederdiniz. Ayrıca, değişikliği severdi. Bir an için ilgisini çeken bir oyun, ansızın onu bıktırırdı. O nedenle, bir dahaki düşüşünüzde sizi de bırakma olasılığı her zaman vardı.

Sırtüstü yatıp süzülerek, düşmeden havada uyuyabilirdi Peter. Ama bunun nedeni, en azından bir bölümü, çok hafif olmasıydı. Arkasından üfleseniz, daha da hızlı giderdi.

'Ona karşı daha nazik ol.' diye fısıldadı Wendy John'a. O sırada taklit oyunu oynamaktaydılar.

'Öyleyse, gösteriş yapmaktan vazgeçmesini söyle ona.' dedi John.

Taklit oyunu oynarken, Peter uçarak suya yaklaşır ve tıpkı yürürken parmağınızı yol kenarındaki demir parmaklıklara sürtmeniz gibi, geçen her köpek balığının kuyruğunu ellerdi. Çocuklar bu konuda onu taklit etmekte o kadar başarılı olamazlardı. Peter çocukların kaç kuyruk kaçırdığını görmek için arkasına bakıp durduğuna göre, belki de gösteriş yapıyordu.

'Ona iyi davranmalısınız.' Wendy erkek kardeşlerine baskı yapıyordu. 'Bizi bırakırsa ne yaparız?'

'Geri dönerdik.' dedi Michael.

'O olmadan yolumuzu nasıl bulurduk?'

'Eh, o zaman yola devam ederdik.' dedi John.

'En korkuncu da bu John. Yola devam etmek zorunda kalırdık, çünkü nasıl durulacağını bilmiyoruz.'

Bu doğruydu; Peter onlara nasıl durulacağını öğretmeyi unutmuştu.

John, işler kötüye gidecek olursa, yapmaları gereken tek şeyin dümdüz gitmek olduğunu söyledi, çünkü dünya yuvarlaktı ve zamanla tekrar pencerelerine varmaları gerekiyordu.

'Peki, bize kim yiyecek bulacak?'

'Şu kartalın ağzından bir parça yiyecek kaptım Wendy; hem de ustaca.'

'Yirminci denemeden sonra.' diye hatırlattı Wendy. 'Yiyecek toplamayı becersek bile, Peter yardımımıza koşacak kadar yakınımızda olmazsa, bulutlara nasıl toslarız, görün bakın.'

Gerçekten devamlı tosluyorlardı. Hâlâ epeyce debelenmelerine karşın, artık daha iyi uçabiliyorlar, ama önlerinde bir bulut

gördüler mi, kaçmaya çalıştıkça, daha beter tosluyorlardı. Nana yanlarında olsaydı, bu zamana dek Michael'ın alnına bir bandaj sarmış olurdu.

Peter o anda yanlarında olmadığı için, çocuklar yükseklerde kendilerini çok yalnız hissettiler. Onlardan çok daha hızlı gidebilen Peter, ansızın görüş alanından çıkıp, çocukların katılamadığı bir serüvene doğru yol alırdı. Yıldızlardan birine söylediği çok komik bir şeye gülerek aşağıya iner, ama bunun ne olduğunu çoktan unutmuş olurdu. Bazen de üzerine yapışmış denizkızı pullarıyla yukarı'-çıkar, ama neler olup bittiğini anlatamazdı. Hiç denizkızı görmemiş olan çocukları bir hayli kızdırıyordu bu durum.

"LET HIM KEEP WHO CAN

Yiyecekleri kim kapacak?

'Onları bu kadar çabuk unutuyorsa,' diye fikir yürüttü Wendy, 'ileride bizi de unutmayacağını nereden bilebiliriz?'

Gerçekten de, Peter bazen geri döndüğünde onları hatırlamıyordu; en azından çok iyi hatırlamıyordu. Wendy bundan emindi. Gündüzleri yanlarından geçip gitmek üzereyken, Peter'a tanıdık geldiklerini görürdü Wendy. Bir keresinde ona adını söylemek zorunda bile kalmıştı.

Sarsılmış bir halde, 'Ben Wendy'yim,' demişti.

Peter çok üzülmüştü. 'Bak Wendy,' diye fısıldamıştı kıza, 'seni unuttuğumu görürsen, "Ben Wendy'yim" demeye devam et. O zaman hatırlarım.'

Bu hiç de hoş bir şey değildi elbette. Ama Peter kendini affettirmek için, gittikleri yöne doğru esen sert bir rüzgarın üstüne sırtüstü nasıl yatılacağım öğretti onlara. Bu ise çok hoş bir değişiklikti. Birkaç kez deneyince, bu şekilde güven içinde uyuyabil-diklerini keşfettiler. Aslında daha uzun süre uyuyabilirlerdi, ama Peter uyumaktan çabucak sıkılıyor ve hemen başkan edasıyla bağırıyordu: 'Burada iniyoruz.' Böylece, zaman zaman çekişerek, ama genellikle eğlenerek, Düşler Ülkesi'ne yaklaştılar. Oraya bir ay sonra, üstelik her zaman düz giderek ulaştılarsa, bu belki Peter'in ya da Çıngırdak'ın kılavuzluğundan çok, adanın onları aramaya çıkmış olmasındandı. İnsan o büyülü kıyıları ancak bu şekilde görebilir.

'İşte,' dedi Peter, sakin sakin.

'Hani nerede?'

'Okların gösterdiği yerde.'

Gerçekten de dostları güneşin yönelttiği milyonlarca altın ok, onlara adayı gösteriyordu. Güneş, gece için onlardan ayrılmadan önce, yollarını bulmalarını istiyordu.

Wendy, John ve Michael adayı ilk kez görmek için havada parmak ucuna dikildiler. İşin garibi, hepsi de orayı hemen tanıdı ve üstlerine korku çökünceye dek, uzun zaman düşlenen ve sonunda karşılaşılan bir şey gibi değil, samimi bir arkadaş gibi kabul ettiler.

'John, işte göl orada.'

'Wendy, kaplumbağalara bak. Yumurtalarını kuma gömüyorlar.'

'Buraya bak John, senin kırık bacaklı flamingonu gördüm.' 'Bak Michael, senin mağaran.'

John, çalıların arasındaki ne?

‘Bir kurtla yavruları. Wendy, sanırım şu minik kurt yavrusu seninki.’

‘İşte kayığım John; kenarları içeri göçmüş.’

‘Hayır, göçmedi. Biz kayığını yaktık ya.’

‘O Wendy’ninkiydi işte. Bak John, Kızılderili kampının dumanlarını görüyorum.’

‘Nerede? Göster de, duman halkalarına bakarak kızılderililerin savaş hazırlığında olup olmadığını söyleyeyim.’

‘Şurada, Gizemli Irmak’ın tam karşısında.’

‘Şimdi görüyorum. Evet, savaş hazırlığındalar.’

Peter çocukların bu kadar çok şey bilmesine birazcık sinirlenmişti. Ama onlara efendilik taslamak istiyorsa, zaferi yakındı. Birazdan üstlerine korku çökecek dememiş miydim size?

Altın oklar adayı karanlığa bırakıp giderken geldi korku. Eskiden evde, yatma zamanı gelince, Düşler Ülkesi hep biraz karanlık ve korkutucu görünmeye başlardı. İçinde keşfedilmemiş bölgeler belirir, bunlar yayılırken aralarında kara gölgeler dolaşır, yırtıcı hayvanların kükremesi iyice değişir ve her şeyden önemlisi, kazanma umudunuzu yitirirdiniz. O zaman odada gece lambalarının bulunmasına sevinirdiniz. Hatta Nana’nın, bunun sadece karşıdaki şöminenin rafı olduğunu ve Düşler Ülke-si’nin tamamen düş olduğunu söylemesini isterdiniz.

O günlerde Düşler Ülkesi bir düştü elbette; ama şimdi gerçekti ve ortada tek bir gece lambası yoktu. Üstelik, etraf her saniye daha da kararıyordu. Nana neredesin?

Ayrı uçmuşlardı, ama şimdi Peter’in yanma sokuldular. Sonunda Peter’in ilgisiz tavrı kaybolmuştu, gözleri parlıyordu ve ona her dokunuşlarında, çocukların içinden bir heyecan dalgası geçiyordu. Artık korkunç adanın üstündelerdi. O kadar alçaktan uçuyorlardı ki, bazen ayakları ağaçlara sürtünüyordu. Havada gözle görülür bir tatsızlık olmamasına karşın, sanki düşmanca güçler arasından kendilerine yol açıyormuş gibi güçlükle ilerlemeye başlamış ve yavaşlamışlardı. Bazen Peter havayı yumruklarken, onlar havada asılı kalıp bekliyorlardı.

‘Yere inmemizi istemiyorlar,’ diye açıkladı Peter.

Wendy titreyerek fısıldadı: ‘Kim onlar?’

Ama Peter söyleyemezdi ya da söylemiyordu. Omzunda uyuyakalmış olan Çıngırdak’ı uyandırdı ve onu önden yolladı.

Peter bazen havada duruyor, elini kulağına götürüp dikkatle etrafı dinliyor, sonra parlak gözlerini yine aşağıya dikiyordu. Gözleri o kadar parlaktı ki, toprağın üzerinde iki ışık deliği
gibi görünüyorlardı. Bunları yaptıktan sonra, tekrar yola devam ediyordu.

Cesareti neredeyse korkutucu boyuttaydı. Umursamaz bir tavırla, 'Şimdi bir serüven mi istersin, yoksa önce çayını içmeyi mi tercih edersin?' dedi John'a.

Wendy çabucak, 'Önce çay,' deyince, Michael minnetle kızın elini sıktı; ama daha cesur olan John duraksadı.

Tedbirli bir şekilde, 'Ne tür bir macera?' diye sordu.

'Hemen altımızdaki çayırda uyuyan bir korsan var,' dedi Peter. 'İstersen aşağıya inip onu öldürelim.'

Uzun bir aradan sonra, 'Ben onu görmüyorum,' dedi John. 'Ben görüyorum.'

'Ya uyanırsa?' John biraz kısık bir sesle söylemişti.

Peter içerlemişti. 'Uyurken mi öldüreceğimi sanıyorsun! Önce onu uyandırırım, sonra da öldürürüm. Her zaman böyle yaparım ben.'

'Vay canına! Çok korsan öldürdün mü?'

'Yığınla.'

John, 'Ne müthiş!' dedi, ama önce çay içmeye karar verdi. O anda adada çok korsan olup olmadığını sordu; Peter da hiç bu kadarını görmediğini söyledi.

'Şimdi kaptan kim?'

'Kanca,' diye yanıt verdi Peter. O iğrenç sözcüğü söylerken, yüzü acımasız bir hal almıştı.

'Kanca James mi?'

'Evet.'

Bunun üzerine Michael gerçekten ağlamaya başladı. John bile yutkunarak konuşuyordu, çünkü çocuklar Kanca'nın ününü duymuşlardı.

John kısık bir sesle, 'Karasakal'ın lostromosuydu,' diye fısıldadı. 'Korsanların en kötüsüdür. Barbecue'nün korktuğu tek adam odur.'

'Ta kendisi,' dedi Peter.

'Nasıl biri? iri yarı mı?'

'Eskisi kadar değil.'

'Ne demek istiyorsun?'

'Onun bir parçasını kestim de...'

‘Sen ha!’
‘Evet, ben,’ dedi Peter sertçe.
‘Saygısızlık etmek istememiştim.’
Tamam, tamam.’
‘Şey, hangi parçasıydı?’
‘Sağ eli.’
‘Öyleyse artık dövüşemiyor mu?’
‘Tam olarak değil.’
‘Solla mı vuruyor?’
‘Sağ elinin yerinde demir bir kancası var, onunla parçalıyor.’
‘Parçalıyor mu?’
‘Hey, John.’ dedi Peter.
‘Evet.’
‘"Evet efendim,"’ diyeceksin.
‘Evet efendim.’
‘Şu var ki,’ diye devam etti Peter, ‘komutam altındaki her çocuk bir söz vermek zorundadır; sen de tabii.’
John’un benzi sarardı.
‘O da şu, Kanca’yla açık dövüşe girersek, onu bana bırakmalısın.’
John bağlılıkla, ‘Söz veriyorum,’ dedi.
O sırada o kadar korku duymuyorlardı, çünkü yanlarında uçan Çıngırdak’ın ışığında birbirlerini seçebiliyorlardı. Ama onlar kadar yavaş uçamayan Çıngırdak, çocukların çevresinde bir halka çizerek dönmek zorunda kalıyordu. Bu halkanın içinde hareket eden çocuklar, bir aylayla sarılmış gibi görünüyorlardı. Peter bunun sakıncasına dikkat çekinceye dek, Wendy bu işten çok hoşlanmıştı.
‘Çıngırdak diyor ki, korsanlar karanlık çökmeden önce bizi görmüşler ve Uzun Tom’u çıkarmışlar.’ dedi Peter.
'Büyük lopu mu?’ .
‘Evet. Hem, Çıngırdak’ın ışığını da görüyorlardır. Onun yanında olduğumuzu anlarlarsa, topu ateşleyecekleri kesin.’
‘Wendy!’
‘John!’
‘Michael!’
Üçü de aynı anda, ‘Çıngırdak’a hemen gitmesini söyle Peter,’ diye bağırdılar, ama Peter reddetti.
‘Çıngırdak yolumuzu kaybettiğimizi düşünüyor,’ diye yanıt verdi, soğuk bir tavırla. ‘Hem çok korkmuş. Bu kadar korkmuşken, onu tek

başına yollayacağımı mı sanıyorsunuz?'

Işık halkası bir an için kırıldı ve bir şey Peter'a sevgiyle çimdik attı.

Wendy, 'Öyleyse ışığını söndürmesini söyle ona,' diye rica etti.

'Söndüremez. Perilerin yapamadığı tek şey budur. Işığı sadece o uykuya daldığı zaman söner; tıpkı yıldızlar gibi.'

'Öyleyse bir an önce uyumasını söyle.' John neredeyse emretmişti.

'Uykusu gelmezse uyuyamaz. Perilerin yapamadığı diğer tek şey de bu.'

'Bana öyle geliyor ki,' diye hırladı John, zaten 'yapmasına değecek şeyler de bunlar.' Bu sırada, hiç de sevecen olmayan bir çimdik yedi.

'Keşke birimizin cebi olsaydı,' dedi Peter, 'o zaman Çıngırdak'ı orada taşırdık.' Ancak, yola o kadar acele çıkmışlardı ki, dördünün de cebi yoktu. Birden Peter'in aklına bir şey geldi: John'un şapkası!

Çıngırdak, elde taşınması koşuluyla, şapkayla yolculuk etmeye razı oldu. O Peter tarafından taşınmayı ummuştu, ama şapkayı John taşıdı. Daha sonra şapkayı Wendy aldı, çünkü John uçarken şapkanın dizine çarptığını söylüyordu. Ne var ki, Çıngırdak Wendy'nin yardımına muhtaç olmaktan hiç hoşlanmadığı için, ileride göreceğimiz gibi, bu durum sorunlara yol açtı.

Siyah silindir şapka ışığı tamamen gizlemişti. O zamana dek hiç bilmedikleri derin bir sessizliğin içinde uçuyorlardı şimdi. Sessizlik bir keresinde uzaklardan duyulan bir şapırtıyla bozulmuş, Peter bunu vahşi hayvanların nehirden su içişi olarak açıklamıştı. Bir de, birbirine sürtünen dalların sesine benzer hışırtılar duyulmuş, ama Peter bunun bıçaklarını bileyen kızılderililer olduğunu söylemişti.

Bu sesler de yitip gitmişti. Issızlıktan ürken Michael, 'Keşke bir ses olsa!' diye bağırdı.

Dileğine yanıt gelir gibi, havada Michael'ın o güne dek duyduğu en muazzam gürültü koptu. Korsanlar Uzun Tom'u çocukların üstüne doğru ateşlemişlerdi.

Topun kükremesi dağlarda yankılandı. Yankılar, 'Nerede onlar, nerede onlar, nerede onlar?' diyen vahşi çığlıklardı sanki.

Dehşet içinde kalan üç çocuk, düşlerde yaratılan bir ada ile, aynı adanın gerçeğe dönüşmesi arasındaki farkı böyle kesin bir şekilde öğrenmiş oldular.

Gökler sonunda yeniden durulduğunda, John'la Michael karanlığın içinde yapayalnız buldular kendilerini. John robot gibi

havada dolaşıyor, Michael da nasıl süzülüneceğini bilmeden süzülüyordu.

John, titrek bir sesle, 'Vuruldun mu?' diye fısıldadı.

Michael da aynı şekilde fısıldayarak, 'Henüz incelemedim,' dedi.

Kimsenin vurulmadığını biliyoruz artık. Bununla birlikte, ateşlemenin yarattığı rüzgar Peter'ı açık denize sürüklemiş, Wendy'yi de Çıngırdakla birlikte yukarıya fırlatmıştı.

Eğer Wendy o anda şapkayı düşürmüş olsaydı, onun açısından iyi olacaktı.

Bu fikir Çıngırdak'ın aklına birden mi geldi, yoksa yolda mı tasarladı bilmem ama, ansızın şapkadan fırlayarak, Wendy'yi felakete sürüklemeye başladı.

Çıngırdak tamamen kötü bir peri değildi. Daha doğrusu, o anda tamamen kötüydü ama, bazen tamamen iyi olurdu. Periler ya öyle ya böyle olmak zorundadırlar. Çok küçük oldukları için, ne yazık ki bir seferde ancak bir tek duyguya yer vardır içlerinde. Bununla birlikte, tam bir değişim olması şartıyla, değişmelerine izin vardır. O anda Wendy'ye karşı kıskançlık duygusuyla doluydu Çıngırdak. Wendy, onun tatlı çıngırtısıyla söylediklerini elbette anlamıyordu ve bana kalırsa bunların bazıları kötü sözlerdi, ama kulağa hoş geliyorlardı. Çıngırdak bir ileri bir geri uçup duruyor, belli ki, 'Peşimden gel, her şey iyi olacak,' demek istiyordu.

Zavallı Wendy başka ne yapabilirdi ki? Peter, John ve Michael'a seslendi, ama karşılık olarak taklitçi yankılardan başka bir şey gelmedi. Çıngırdak'ın gerçek bir kadının yakıcı kiniyle kendisinden nefret ettiğini bilmiyordu henüz Wendy. Böylece, şaşkına dönmüş bir halde yalpalaya yalpalaya uçarak, Çıngırdak'ın peşinden felaketine sürüklendi.

Ada Gerçekleşiyor

Peter'in geri dönmekte olduğunu hisseden Düşler Ülkesi, yeniden canlandı. Aslında mişli geçmiş zaman kullanmamız ve canlanmış dememiz gerekir, ama canlandı demek daha iyi; hem Peter da her zaman böyle söyler.

Onun yokluğunda ada genellikle sakindir. Periler sabakıları bir saat geç kalkarlar, hayvanlar yavrularıyla ilgilenirler, kızılderililer altı gün altı gece tıka basa karın doyururlar, korsanlar ve kayıp çocuklar ise, karşılaştıkları zaman sadece birbirlerinin baş parmaklarını ısırırlar. Ama uyuşukluktan nefret eden Peter'in gelişiyle, hepsi tekrar harekete geçer. Şu anda kulağınızı yere da-yasanız, tüm adanın cıvıl cıvıl kaynaştığını duyarsınız.

Bu gece adanın başlıca grupları şu durumdaydı: Kayıp çocuklar Peter'ı, korsanlar kayıp çocukları, kızılderililer korsanları, hayvanlar da kızılderilileri aramaya çıkmıştı. Adada dönüp duruyorlar, ama hiç rastlaşmıyorlardı, çünkü hepsi de aynı hızda gidiyordu.

Kayıp çocuklar dışında hepsi kan istiyordu. Çocuklar da genellikle bunu isterlerdi, ama bu gece baş kanlarını karşılamaya çıkmışlardı. Adadaki çocuk sayısı, öldürülme durumuna göre değişir elbette. Ayrıca, büyümeye başladıklarında -büyümek kurallara aykırıdır- Peter onları dışarı atar. İkizlerle birlikte, bu kez adada altı çocuk vardı. Haydi şuradaki şeker kamışlarının arasına yatmış gibi yapıp, hepsinin elleri hançerlerinin üzerinde, tek sıra halinde geçişlerini izleyelim.

Peter en ufak bir şekilde kendisine benzemelerini yasakladığı için, çocuklar öldürdükleri ayıların postlarını giyerler. Bunlar sırtlarındayken öyle yuvarlak ve tüylüdürler ki, düştükleri zaman yuvarlanıverirler. Bu nedenle sağlam adım atmayı öğrenmişlerdir.

İlk geçecek çocuk, Dütdüt'tür. Cesaret bakımından diğerlerinden aşağı kalmasa da, yiğitler çetesinin en şanssızı odur. Hepsinden daha az serüvene katılmıştır, çünkü büyük olaylar o köşeyi döner dönmez olmuştur. Her şey sakinken, fırsattan istifade ederek yakacak dal toplamaya gider; döndüğünde ise diğerleri yerdeki kanlan temizlemekte olur. Bu şanssızlık, yüzüne biraz mahzun bir

ifade vermişse de, onu huysuzlaştırmak yerine yumuşatmıştır; öyle ki, oğlanların arasında en alçakgönüllüsü odur. Zavallı iyi yürekli Dütdüt, bu gece havada senin için tehlike kokusu var. Dikkat et de, şu anda sana bir serüven önerilmesin, çünkü kabul edecek olursan, başını fena halde belaya sokacaksın. Bak Dütdüt, bu gece bir şeytanlık yapmayı aklına koyan peri Çıngırdak, buna alet edeceği birini arıyor ve çocukların arasında en kolay seni kandırabileceğini düşünüyor. Çıngırdak'a dikkat et.

Keşke bizi duyabilseydi, ama biz gerçekten adada değiliz ki... O da parmağını emerek önümüzden geçip gidiyor işte.

Onun arkasından şen şakrak ve zarif Küçükbey geliyor, onu da ağaçlardan kavallar yontan ve kendi besteleriyle coşup dans eden Tüysıklet izliyor. Aralarındaki en kendini beğenmiş çocuk Tüysiklet'tir. Kayboluşundan önceki günleri, o günlerin örf ve âdetlerini hatırladığını sandığı için böbürlenir. Dördüncü çocuk Kıvırcık, yaramazın biridir. Peter sertçe, 'Bunu yapan öne çıksın,' dediği zaman o kadar çok öne çıkmıştır ki, şimdi bir şey yapmış olsa da olmasa da, buyruk verildiğinde kendiliğinden öne çıkar. En arkadan İkizler geliyor. Onları tarif edemeyiz, çünkü mutlaka yanılırız. Peter ikizlerin ne olduğunu asla tam olarak anlayamadığı, çetesinin de onun bilmediği bir şeyi bilmesine izin vermediği için, bu ikisi her zaman kendilerinden kuşku duyar ve mahcup bir şekilde birbirine bitişik durarak, kendilerini affettirmek isterlerdi.

Oğlanlar karanlıkta gözden kaybolurlar ve kısa bir aradan sonra -uzun bir ara olmaz, çünkü adada işler çabuk yürür- sallarının üstüne binmiş korsanlar gelir. Kendilerini görmeden önce seslerini işitiriz. Her zaman aynı berbat şarkıyı söylerler:

'Halat volta, demir vira, heyamola,
Haydi korsanlık yapmaya,
Eğer ayrılırsak bir kurşunla,
Mutlaka buluşuruz öbür dünyada!'

İdam sehpalarında bile bundan daha berbat görünüşlü bir sürünün sallandırıldığı görülmemiştir. Şu öndeki, ara sıra başını yere dayayıp dinleyen, kocaman kolları çıplak, kulaklarına küpe niyetine gümüş paralar takmış olan, yakışıklı İtalyan Cecco'dur. Gao'daki hapishane müdürünün sırtına adını kanlı

harflerle kazımıştır. Onun arkasındaki dev gibi zenci, Guadjomo kıyılarındaki kara derili annelerin hâlâ çocuklarını korkuttukları bir ad bırakmış ve o zamandan beri birçok adı olmuştur, işte şu da, vücudunun her yeri dövmelerle kaplı olan Bili Jukes. Portekiz altınlarıyla dolu torbayı indirmeden önce Walrus gemisinde Flint'ten altı düzine çarpan adam. Ve, Kara Murphy'nin kardeşi olduğu söylenen Cookson (ancak bu hiçbir zaman kanıtlanamamıştır). Centilmen Starkey, bir zamanlar özel bir okulda teşrifatçılık yapmış olup, öldürme yöntemlerinde de eskisi gibi titiz davranır. Şuradaki ise Skylights. İrlandalı lostromo Smee, tuhaf bir şekilde nazik bir adamdır ve deyim yerindeyse, hatır kırmadan bıçaklar. Kanca'nın tayfaları içinde farklı dinsel mezhepten olan tek kişi odur. Ellerini arkasına kavuşturmuş olanın adı da Noodler. Ayrıca Robert Mullins, Alf Mason ve diğerleri de Güney Amerika sahillerinde uzun zamandır tanınan ve herkesin ödünü patlatan zorbalardır.

Bunların ortasında, o kara taşlı kolyenin en kara ve en iri mücevheri olan Kanca James, ya da kendisinin yazdığı gibi, Kanca Jas. yatmaktadır. Kanca'nın, Yaşlı Korsan'ın korktuğu tek adam olduğu söylenir. Adamlarının çektiği hantal bir arabada rahatça uzanmış, sağ elinin yerinde bulunan demir kancayla zaman zaman adamlarının hızlanmasını sağlamaktadır. Bu korkunç korsan adamlarına köpek gibi davranır ve öyle seslenir, onlar da ona köpek gibi boyun eğerler. Kendisi esmer, canlı cenaze gibi bir adamdır. Uzun lüleli saçları uzaktan kara mumları andırır ve yakışıklı çehresine özellikle korkutucu bir ifade verir. Gözleri, unutma-beni çiçekleri gibi mavidir ve kancasını size saplayınca içlerinde beliren iki kırmızı noktayla korkunç bir şekilde parladıkları zaman dışında, derin bir hüzün taşırlar. Davranış tarzına gelince, hâlâ üstünden soyluluk akar; öyle ki sizi parça parça ederken bile kurum satar. Ayrıca, onun ünlü bir öykü anlatıcı olduğunu söylediler bana. En kibar davrandığı zamanlar, en uğursuz olduğu zamanlardır; bu da belki terbiyesinin en sağlam kanıtıdır. Dilinin kibarlığı da -küfür ederken bile- davranış tarzının seçkinliğinden aşağı kalmaz; bu da tayfalarından farklı bir sınıftan olduğunu gösterir. Bu cesur adamı ürküten tek şeyin, koyu ve tuhaf bir renkte olan kendi kanını görmek olduğu söylenir. Meslek yaşamının başlarında talihsiz Stuart'larla garip bir benzerlik taşıdığı söylentisini duyduğu için,

giyimde II. Charles'ı çağrıştıran kılığa öykünür. Ağzında, aynı anda iki puro içmesini sağlayan ve kendi buluşu olan bir ağızlık vardır. Ama onun en korkunç yeri, demir pençesidir kuşkusuz.

Kanca'nın tarzını görmek için, gelin bir korsan öldürelim. Skylights işimizi görür. Korsanlar ilerlerken, Skylights hantal hantal yalpalayarak kaptanın üstüne yıkılır ve dantel yakasını buruşturur. Demir kanca öne doğru savrulunca, bir yırtılma sesiyle birlikte acı bir haykırış duyulur, sonra ceset tekmelenerek kenara itilir ve korsanlar cesedin yanından geçip giderler.

Peter Pan'ın kapıştığı adam böyle korkunç biriydi işte. Hangisi kazanacak dersiniz?

Korsanların peşinden, deneyimsiz gözlerin göremediği savaş yolunda sessizce ilerleyen kızılderililer gelmektedir. Hepsi de gözünü dört açmıştır. Ellerinde baltalar ve bıçaklar taşırlar. Sürdükleri boya ve yağlar, çıplak gövdelerini pırıl pırıl parlatmaktadır. Bellerine hem korsanların hem de çocukların kafa derilerini asmışlardır, çünkü bunlar Minikler kabilesidir ve yufka yürekli Delawareler'le ya da Huronlar'la karıştırılmamalıdır. En önde emekleyen, İri Yarı Minik Panter'dir. O kadar çok kafa derisi yüzmüş bir savaşçıdır ki, bu kafa derileri o pozisyonda ilerlemesini biraz güçleştirmektedir. En arkadan -en tehlikeli yer burasıdır- gururla dimdik yürüyen Pars Zambağı gelmektedir. Doğuştan prensestir. Kızılderili avcı kızların en güzeli ve Minikler kabilesinin gözdesidir. Sırasına göre cilveli, soğuk ya da aşk dolu olur. Sağı solu belli olmayan bu yaratığı eş olarak almak istemeyen tek bir savaşçı dahi yoktur, ama o, el baltasının da yardımıyla, evlilikten uzak durur. Bakın, devrilmiş dalların üzerinden en ufak bir gürültü çıkarmadan nasıl geçiyorlar. Duyulan tek ses, hızlı hızlı solumaları. Doğrusu, o kadar tıkındıktan sonra biraz şişmanlamışlar, ama zamanla bundan kurtulacaklar. Ne var ki, şu anda bu durum onlar için başlıca tehlikeyi oluşturuyor.

Kızılderililer, geldikleri gibi gölgeler halinde gözden kaybolurlar ve çok geçmeden onların yerini hayvanlar alır. Büyük, alacalı bulacalı bir kafiledir bu: Aslanlar, kaplanlar, ayılar ve onlardan kaçan, daha küçük bir sürü vahşi yaratık; çünkü her tür hayvan, özellikle de insan eti yiyenlerin hepsi, o gözde adada iç içe yaşar. Bunların dilleri dışarı sarkmış, demek ki bu gece hepsi aç.

Hayvanlar da geçince, son figür olan dev timsah gelir. Timsahın kimi aradığını birazdan göreceğiz.

Timsah geçer geçmez çocuklar yine belirirler, çünkü gruplardan biri duruncaya ya da yürüyüş temposunu değiştirinceye dek, kafilenin süresiz olarak devam etmesi gerekmektedir. Sonra da hızla birbirinin üstüne yığılacaklardır.

Hepsi ön tarafa dikkat kesilmiş; kimse tehlikenin arkadan yanaşabileceğinden kuşkulanmıyor. Bu da, adanın ne kadar gerçek olduğunu gösteriyor.

İlerleyen çemberden ilk çıkan grup, çocuklar oldu. Yeraltındaki evlerine yakın bir yerde, çimlerin üstüne attılar kendilerini.

'Peter'in geri dönmesini istiyorum,' diyordu tümü. Oysa boy pos bakımından hepsi başkanlarından daha iriydi.

'Korsanlardan bir tek ben korkmuyorum,' dedi Tüysıklet. Bu konuşma tarzı, herkesçe sevilmesini engellerdi. Yarattığı soğukluk onu rahatsız etmiş olacak ki, aceleyle ekledi: 'Yine de Peter'ın dönmesini ve Külkedisi hakkında yeni bir şey duyduysa, bize anlatmasını isterdim.'

Külkedisi'nden söz ettiler. Dütdüt, kendi annesinin Külkedisi'ne çok benzediğinden emindi.

Çocuklar, ancak Peter yokken annelerden söz edebiliyorlardı. Peter bu konuyu saçma bulduğu için yasaklamıştı.

'Annem hakkında hatırladığım tek şey,' dedi Küçükbey, 'babama sık sık, "Ah, kendime ait bir çek defterim olmasını ne kadar isterdim." demesi. Çek defterinin ne olduğunu bilmiyorum, ama anneme bir çek defteri vermeyi çok isterdim.'

Böyle konuşurken, uzaklardan bir ses duydular. Ormanların yabanıl yaratıklarından olmadığımız için, siz ya da ben hiçbir şey duyamazdık, ama onlar duydu. Korkunç bir şarkıydı bu:

'Korsanların yaşamı, heyamola hey,
Kafatası ve kemik şekillidir bayrağı,
Neşeli saatler, bir de yağlı urgan,
Heyamola sana denizler cini.'

Kayıp çocuklar derhal... İyi ama nerede bunlar? Çoktan gitmişler. Tavşanlar bile daha çabuk kaçamazdı.

Nerede olduklarını ben size söyleyeyim: Düşmanın durumunu öğrenmek için ok gibi fırlayıp giden Küçükbey dışında, hepsi

toprağın altındaki evlerine girmiş çoktan. Birazdan bu sevimli yuvayı daha iyi tanıyacağız. Peki, oraya nasıl girdiler? Ortada kapı falan yok ki! Ama şuradaki çalı kümesini çekerseniz, bir mağaranın ağzı meydana çıkıyor. Yakından bakınca, burada yedi büyük ağaç bulunduğunu ve her birinin gövdesinde içinden bir çocuğun geçebileceği kadar geniş bir kovuk olduğunu fark edebilirsiniz. Bunlar, Kanca'nın bir aydır boşu boşuna aradığı yeraltındaki evin yedi kapısıdır. Acaba Kanca evi bu gece bulacak mı? .

Korsanlar ilerlerken, Starkey'nin fıldır fıldır dönen gözlerine ağaçların arasına dalan Küçükbey ilişti ve korsan derhal silahına davrandı. Ne var ki, demir bir pençe adamın omzunu sımsıkı kavrayı vermişti.

'Kaptan, bırak beni,' diye bağırıp debelendi.

Şimdi Kanca'nın sesini ilk kez duyuyoruz. Bu kara bir sesti. Gözdağı verircesine, 'Önce şu silahı yerine sok,' dedi Kanca'nın sesi.

'Nefret ettiğin o çocuklardan biriydi. Vurup öldürecektim.'

'Silah sesi de Pars Zambağı'nın kızılderililerini üstümüze çekseydi, öyle mi? Kafa derini yüzdürmek mi istiyorsun?'

Smee, 'Kaptan, çocuğun arkasından gidip Tirbuşon Johnny ile gıdıklayayım mı onu?' diye sordu. Smee her şeye sevimli adlar takardı, palasının adı da Tirbuşon Johnny idi, çünkü açtığı yaranın içinde bu palayı tirbuşon gibi çevirirdi. Smee'nin kendine has pek çok sevimli özelliğinden söz edilebilir. Örneğin, öldürdükten sonra, silahı yerine gözlüğünü silerdi.

'Johnny, sessiz bir arkadaştır,' diye hatırlattı Kanca'ya.

'Şimdi olmaz Smee,' dedi Kanca karanlık bir tavırla. 'O yalnızca bir tanesi. Ben yedisini birden avlamak istiyorum. Dağılıp arayın onları.'

Korsanlar ağaçların arasında gözden kayboldular. Az sonra Kaptan'la Smee baş başa kalmışlardı. Kanca, derin derin iç geçirdi. Nedenini ben de bilmiyorum; belki akşamın dingin güzelliğindendir, ama oracıkta vefalı lostromosuna yaşam öyküsünü anlatmak geldi kaptanın içinden. Ciddi bir tavırla uzun uzun konuştu, ne var ki, ahmak Smee zerre kadar anlamadı. Smee, bir ara Peter sözcüğünü yakaladı.

Kanca hırsla, 'En çok da başkanları Peter Pan'ı istiyorum,' diyordu. 'Kolumu kesen odur.' Kancasını gözdağı verircesine

savurdu. ‘Peter’in elini bununla sıkmak için uzun zamandır bekliyorum. Ah, parçalayacağım onu.’

‘Yine de,’ dedi Smee, ‘saç tarama ve diğer günlük işleri görme bakımından kancanın düzinelerce ele bedel olduğunu söylediğini çok duydum senin.’

‘Evet,’ diye yanıt verdi Kaptan. ‘Anne olsaydım, çocuklarımın el yerine bununla dogması için dua ederdim.’ Demirden eline gururla, diğer eline de küçümseyerek baktı. Sonra da yine kaşlarını çattı.

‘Peter kolumu tesadüfen oradan geçen bir timsaha attı,’ dedi ürkmüş bir halde.

Smee, ‘Timsahlardan garip bir şekilde korktuğunu çoğu zaman fark etmiştim,’ dedi.

‘Timsahlardan değil, o timsahtan,’ diye düzelten Kanca, sesini alçaltarak konuştu: ‘Timsah kolumu o kadar beğendi ki Smee, o zamandan beri denizden denize, karadan karaya, geri kalanımı da yutmak için ağzını şapırdata şapırdata beni izliyor.’

‘Bir bakıma,’ dedi Smee, ‘bu bir iltifat sayılır.’

‘Böyle iltifat eksik olsun, ’ diye hırçın bir şekilde gürledi Kanca. ‘Ben Peter Pan’ı istiyorum. Hayvana etimi tattıran o.’

Koca bir mantarın üzerine oturdu; şimdi sesine hafif bir titreme gelmişti. ‘Smee,’ dedi boğuk boğuk, ‘o timsah beni çoktan gövdeye indirmiş olabilirdi, ama şansım varmış ki, bir saat yuttu. Saat timsahın karnında tik tak edip duruyor. Böylece, hayvan yanıma yanaşamadan ben tik takları duyup tabanları yağlıyorum.’ Güldü, ama yapmacık bir gülüştü bu.

‘Bir gün saat duracak, timsah da seni kapacak,’ dedi Smee.

Kanca, kuruyan dudaklarını ıslattı. ‘Evet, bu korku bir türlü yakamı bırakmıyor.’

Oturduğundan beri garip bir sıcaklık hissediyordu. ‘Smee,’ dedi, oturduğum yer çok sıcak.’ Birden ayağa fırladı. ‘Lanet olsun, yanıyorum ben!’

Mantarı incelediler. Büyüklük ve sertlik bakımından adada-kilere benzemiyordu. Koparmaya çalışınca, ellerinde kalıverdi, çünkü kökü yoktu. Birden dumanların yükselmesi de garipti. Korsanlar birbirine baktılar, sonra da bir ağızdan, ‘Bir baca!’ diye bağırdılar.

Gerçekten de yeraltındaki evin bacasını keşfetmişlerdi. Düşmanlar civarda olduğu zaman, çocuklar bacayı bir mantarla kapatırlardı.

Bacadan sadece duman değil, çocukların sesleri de geliyordu. Saklandıkları yerde kendilerini o kadar güvende hissediyorlardı ki, neşeyle çene çalıyorlardı. Korsanlar suratsız bir şekilde dinlediler, sonra da mantarı tekrar yerine koydular. Çevrelerine bakınınca, yedi ağaçtaki kovukları fark ettiler.

Smee, Tirbuşon Johnny ile oynayarak, 'Duydun mu, Peter Pan'ın adada olmadığını söylediler,' diye fısıldadı.

Kanca başıyla onayladı. Düşüncelere dalarak, uzun süre öylece durdu ve sonunda esmer yüzü tüyler ürpertici bir gülümsemeyle aydınlandı. Smee de bunu bekliyordu. Hevesle, 'Kaptan, açıkla şu planını,' diye haykırdı.

Kanca, dişlerinin arasından yavaş yavaş yanıt verdi: 'Gemiye dönmek ve üzeri yeşil şekerlemeyle kaplı, hayli kalın, mideye ağır gelen kocaman bir pasta pişirmek. Bir tane baca olduğuna göre, aşağıda tek bir oda var. Aptal köstebeklerin adam başı birer kapıya gerek olmadığını anlayacak kafaları yokmuş. Bu da anneleri olmadığını gösterir. Pastayı denizkızlarının koyundaki kumsala bırakacağız. Bu oğlanlar her zaman oralarda yüzüp, denizkızlarıyla oynarlar. Pastayı bulup hapır hupur yiyecekler. Anneleri olmadığı için de, böyle ağır bir pastayı yemenin ne kadar tehlikeli bir şey olduğunu bilemeyecekler.' Kahkahalara boğuldu. Bu sefer yapmacık değil, içtendi gülüşü. 'Hah ha! Hepsi ölecek!'

Smee, gitgide artan bir hayranlıkla dinlemişti. 'Şimdiye kadar duyduğum en şeytanca, en güzel plan bu!' diye bağırdı. Sonra sevinç içinde dans edip şarkı söylediler:

'Ben görününce alırlar volta Ansızın kapılıp korkuya;
Kemiklerinde et kalmaz Kanca'yla el sıkışınca.'

Şarkıya başladılar, ama sonunu getiremediler. Araya giren bir ses korsanları susturmuştu. Başlangıçta o kadar hafif duyuluyordu ki, üzerine bir yaprak düşse bu sesi bastırabilirdi; ne var ki, yaklaştıkça belirginleşti.

Tik-tak-tik-tak.

Kanca, bir ayağı havada, titreyerek öylece kalakalmıştı. Soluğu kesilerek, 'Timsah!' deyip fırladı. Lostromosu da onu izledi.

Gelen, gerçekten de timsahtı. O anda diğer korsanların izinden gitmekte olan kızılderililerin yanından geçerek, Kanca'nın peşinden kayıp gitti.

Oğlanlar yeniden açık havaya çıktılar. Ne var ki, gecenin tehlikeleri henüz sona ermemişti. Az sonra, Küçükbey nefes nefese koşarak aralarına daldı. Çocuğu bir kurt sürüsü kovalıyordu. Hayvanların dilleri dışarı sarkmıştı; ulumaları korkunçtu.

Yere yıkılan Küçükbey, 'Kurtarın beni, kurtarın beni!' diye haykırdı.

'Ama biz ne yapabiliriz, ne yapabiliriz?'

O dehşet anında düşüncelerinin Peter'a yönelmesi, Peter açısından önemli bir övgüydü.

'Peter olsa ne yapardı?' diye bağırdılar bir ağızdan. Sonra da neredeyse aynı anda eklediler: 'Peter bacaklarının arasından kurtlara bakardı. Haydi biz de onun gibi yapalım.'

Kurtlara meydan okumanın en başarılı yolu budur. Böylece, hepsi aynı anda eğilip, bacaklarının arasından baktılar. Bundan sonraki saniye uzadıysa da, zafer çabuk geldi; çünkü oğlanlar bu korkunç duruş biçimleriyle kurtların üstüne yürüyünce, kurtlar kuyruklarını kıstırıp kaçtılar.

Küçükbey yerden kalkmıştı artık. Diğer çocuklar, onun gözlerini ayırmadan, hâlâ kurtlara baktığını sandılar, ama onun baktığı şey başkaydı. 'Harika bir şey gördüm!' diye haykırdı. Çocuklar hevesle çevresine toplandılar.

'Kocaman beyaz bir kuş. Bu tarafa doğru uçuyor.'

'Sence ne tür bir kuş?'

'Bilmem,' dedi Küçükbey korkuyla, 'ama çok bitkin görünüyor ve uçarken "Zavallı Wendy" diye inliyor.'

'Ben hatırladım,' dedi Tüysıklet, 'Wendy kuşu diye bir kuş var.'

'Bakın, bakın, geliyor!' diye bağırdı Kıvırcık. Gökyüzündeki Wendy'yi gösteriyordu.

Artık Wendy neredeyse tepelerine gelmişti ve çocuklar kızın dokunaklı ağlayışını duyabiliyorlardı. Ama, Çıngırdak'ın tiz sesi daha kolay duyuluyordu. Kıskanç peri, artık sahte dostluk gösterilerini bir yana atmış, kurbanına her taraftan ok gibi saldırıyor, her dokunuşunda vahşice çimdikliyordu.

Meraklanan çocuklar, 'Hey Çıngırdak, baksana!' diye bağırdılar.

Çıngırdak çın çın çınladı: 'Peter Wendy'yi vurmanızı istiyor.'

Peter emir verdiği zaman, bunu sorgulama huyları yoktu. ‘Haydi, Peter’in istediğini yapalım!’ diye bağırdı saf oğlanlar. ‘Oklar ve yaylar, çabuk!’

Dütdüt dışında hepsi ağaçlarına fırladılar. Okuyla yayı yanındaydı Dütdüt’ün. Bunu gören Çıngırdak, minik ellerini ovuşturarak, ‘Çabuk Dütdüt, çabuk,’ diye avaz avaz haykırdı. ‘Peter çok memnun olacak.’

Dütdüt, heyecan içinde oku yaya yerleştirdi. ‘Çekil aradan Çıngırdak,’ diye bağırdıktan sonra da oku fırlattı. Wendy, göğsündeki okla birlikte yere süzüldü.

Küçük Ev

Diğer çocuklar silahlarımış olarak ağaçlarından fırladıklarında, aptal Dütdüt Wendy'nin tepesinde bir kahraman gibi dikiliyordu.

'Çok geç kaldınız,' diye bağırdı kurumlu kurumlu, 'Wendy'yi ben vurdum. Peter beni çok beğenecek.'

Tepeden 'Aptal eşek!' diye bağıran Çıngırdak, sonra da ok gibi fırlayıp saklandı. Diğerleri onu işitmediler. Hepsi Wendy'nin başına toplanmıştı. O sırada ormanın üstüne korkunç bir sessizlik çöktü. Eğer Wendy'nin kalbi çarpsaydı, hepsi işitecekti.

İlk konuşan Tüysıklet oldu. 'Bu kuş değil,' dedi endişeli bir sesle. 'Sanırım bir hanım olmalı.'

'Bir hanım mı?' diyen Dütdüt'e bir titreme geldi.

'Ve biz onu öldürdük.' Küçükbey'in sesi boğuk çıkmıştı.

Hepsi bir hamlede kasketlerini çıkarıp attılar.

'Şimdi anlıyorum,' dedi Kıvırcık, 'Peter onu bize getiriyordu.' Üzüntüyle kendini yere attı.

'Sonunda bize bakacak bir hanım geldi ve sen onu öldürdün,' dedi ikizlerden biri.

Çocuklar arkadaşları için üzülmüşlerdi, ama kendileri için daha çok üzülüyorlardı. Dütdüt onlara yaklaşmak üzere adım attığında, ona arkalarını döndüler.

Dütdüt'ün yüzü bembeyazdı; ne var ki, daha önce hiç görülmeyen bir gurur vardı o yüzde.

Derin düşünceler içinde, 'Ben yaptım,' dedi. 'Düşlerime bir hanım girdiğinde, "Güzel anneciğim, güzel anneciğim" derdim. Ama sonunda gerçekten geldiği zaman, onu vurdum.'

Yavaşça uzaklaştı.

Çocuklar acıyarak, 'Gitme,' diye seslendiler.

'Gitmeliyim. Peter'dan öyle korkuyorum ki.' Dütdüt, yanıt verirken titriyordu.

İşte bu trajik anda, hepsinin yüreğini ağzına getiren bir ses duydular. Peter'in ötüşüydü bu.

'Peter!' diye bağırdılar; çünkü Peter dönüşünü her zaman bu şekilde haber verirdi.

'Wendy'yi saklayalım,' diye fısıldayıp, aceleyle kızın etrafını sardılar. Ama Dütdüt uzakta durdu.

Yine o çın çın çınlayan ötüş duyuldu ve önlerinde yere inen Peter, ‘Selam çocuklar!’ diye bağırdı. Oğlanlar robot gibi selam verdiler, sonra yine sus pus oldular.

Peter kaşlarını çattı.

‘Döndüm,’ dedi öfkeyle, ‘niye sevinmiyorsunuz?’

Oğlanlar ağızlarını açtılar, ama sevinç çığlığı çıkmadı ağızlarından. Muhteşem haberi verme telaşında olan Peter, bunu gözden kaçırmıştı.

‘Harika bir haberim var,’ diye bağırdı, ‘sonunda size bir anne getirdim.’

Hâlâ ses yoktu, sadece Dütdüt’ün diz çökerken çıkardığı hafif bir ses duyuldu.

Peter huzursuz olmuştu. ‘Onu görmediniz mi?’ diye sordu. ‘Bu tarafa doğru uçuyordu.’

‘Ah, ah!’ diye inledi bir ses; başka bir ses de, ‘Ah, ne kederli bir gün!’ dedi.

Dütdüt ayağa kalktı. ‘Peter’ dedi sakin sakin, ‘onu sana göstereceğim.’ Diğerleri hâlâ Wendy’yi gizlemeye çalışıyordu. ‘İkizler, geri çekilin de Peter görsün.’

Böylece hepsi geri çekildiler, Peter da gördü. Kısa bir süre baktıktan sonra, ne yapacağını bilemedi.

‘Ölmüş,’ dedi sıkıntıyla. ‘Herhalde ölmüş olmaktan korkuyordun’

Wendy’nin görüş alanından çıkıncaya dek komik bir şekilde hoplamayı ve bir daha oralardan geçmemeyi düşündü. Eğer bunu yapmış olsaydı, hepsi sevine sevine peşinden gelecekti.

Ama ok vardı. Peter oku Wendy’nin göğsünden çıkarıp çetesine döndü.

‘Bu kimin oku?’ dedi ters ters.

‘Benim, Peter.’ Dütdüt diz çökmüştü.

‘Ah, alçak el!’ diyen Peter, oku kaldırıp hançer gibi kullanmaya hazırlandı.

Dütdüt kaçmadı. Göğsünü açarak, ‘Vur Peter,’ dedi, ‘korkma, vur.’

Peter iki kere oku kaldırdı, ama ikisinde de eli aşağıya düştü. Korkuyla, ‘Vuramıyorum, elimi durduran bir şey var,’ dedi.

Küçükbey ’den başka herkes hayretle ona baktı. Küçükbey ise, iyi ki Wendy’ye bakmaktaydı.

‘O yapıyor,’ diye haykırdı. ‘Wendy hanım; bakın, onun kolu.’

İnanılacak gibi değil ama Wendy kolunu kaldırmıştı. Küçükbey, kızın üzerine eğilip saygıyla dinledi. ‘Sanırım, “Zavallı Dütdüt” diyor,’ diye fısıldadı.

Peter, kısa ve öz bir biçimde, 'Yaşıyor,' dedi.
Tüysıklet ise hemen bağırdı: 'Wendy hanım yaşıyor.'
Sonra Peter kızın yanına diz çöktü ve kendi düğmesini buldu. Hatırlarsanız, Wendy bu düğmeyi boynundaki zincire geçirmişti.
'Bakın,' dedi Peter, ' ok buna çarpmış. Ona verdiğim öpücük bu. Öpücük Wendy'nin hayatını kurtarmış.'
Tüysıklet hemen araya girdi: 'Öpücükleri hatırlarım ben, bir bakayım. Evet, bu bir öpücük.'
Peter onu işitmedi. O sırada çabucak iyileşmesi için Wendy'ye yalvarıyordu; iyileşirse denizkızlarını gösterecekti ona. Hâlâ baygın olan Wendy henüz yanıt veremezdi elbette; ama tepeden bir hıçkırık sesi geldi.
'Çıngırdak'ı duydunuz mu?' dedi Kıvırcık. 'Wendy yaşıyor diye ağlıyor.'
Daha sonra Peter'a Çıngırdak'ın yaptığı kötülüğü anlatmak zorunda kaldılar. Peter'in bu kadar sert baktığını hiç görmemişlerdi.
'Beni dinle Çıngırdak,' diye haykırdı Peter, 'artık arkadaşın değilim. Bir daha yanıma yaklaşma!'
Çıngırdak Peter'in omzuna konup yalvardı, ama Peter periye kulak asmadı. Ne var ki, Wendy yine elini kaldırınca, şöyle söyleyecek kadar yumuşadı: 'Eh, sonsuza kadar değil de, bir hafta olsun.'
Wendy kolunu kaldırdı diye Çıngırdak'ın ona minnettar kaldığını mı sandınız? Elbette hayır; üstelik Wendy'yi çimdiklemeyi hiç bu kadar çok istememişti. Periler hakikaten gariptir ve sık sık onları en iyi anlayan kişi olan Peter'in sillesini yerler.
Ama o sırada sağlık açısından hassas bir durumda olan Wendy'yi ne yapmalı?
'Haydi onu eve indirelim,' diye öneride bulundu Kıvırcık. 'Evet,' dedi Tüysıklet, 'hanımlara böyle yapılır.'
'Hayır, hayır,' dedi Peter, 'ona dokunmamaksınız. Bu yeterince saygılı bir hareket olmaz.'
'Ben de böyle düşünüyordum,' dedi Tüysıklet.
'Ama orada yatarsa, ölür,' dedi Dütdüt.
Tüysıklet de ona katıldı: 'Evet ölür, ama başka çare yok ki!'
Peter haykırdı: 'Evet, var! Gelin Wendy'nin çevresine bir ev yapalım.'
Hepsi sevinmişti. Peter onlara buyurdu: 'Çabuk, hepiniz elimizdeki en iyi malzemeleri getirin. Bizim evi boşaltın. Çabuk olun.'
Bir anda, düğünden bir gece önce başını kaşıyacak vakit bulamayan terziler gibi yoğun bir çalışma içine girmişlerdi. Yatak için aşağıya,

yakacak için yukarıya, bir oraya bir buraya koşturuyorlardı. Onlar bu işlerle uğraşırken, John'la Michael çıkıp gelmesinler mi? Ayakta uyuyarak yerde sürükleniyor, duruyor, uyanıyor, bir adım daha atıyor ve yine uyuyorlardı.

Michael, 'John, John, uyan. Nana nerede John, annem nerede?' diye bağırdı. John da gözlerini ovuşturup mırıldandı: 'Doğru, uçtuk biz.'

Peter'ı bulunca çok rahatladıklarından emin olabilirsiniz.

'Merhaba Peter.'

Peter onları çoktan unutmuş olmasına karşın, dostça, 'Merhaba,' diye yanıt verdi. Wendy için ne büyüklükte bir ev gerektiğini hesaplamak için, kızı adımlayarak ölçmekle meşguldü o sırada. Elbette masa ve iskemleler için de yer ayırmak niyetindeydi. Onu seyreden John ve Michael, 'Wendy uyuyor mu?' diye sordular.

'Evet.'

'John, haydi Wendy'yi uyandıralım da bize akşam yemeği hazırlasın,' dedi Michael. O bunları söylerken, diğer çocuklardan bazıları evin yapımında kullanılacak dalları taşıyarak koşturuyorlardı. John bağırdı: 'Şunlara bak!'

'Kıvırcık,' dedi Peter, en otoriter sesiyle, 'evin yapımında bu çocukları da çalıştır.'

'Başüstüne efendim.'

'Ev yapmak mı?' diye hayretle haykırdı John.

'Wendy için,' dedi Kıvırcık.

'Wendy için mi?' John şaşırmıştı. 'Niye? O sadece bir kız.'

'Ona hizmetkârlık etmemizin nedeni de bu,' diye açıkladı Kıvırcık.

'Siz Wendy'nin hizmetkârları mısınız?'

'Evet,' dedi Peter, 'siz de öyle. Haydi, çocuklarla gidin artık.'

Şaşkın kardeşler dalları kesip yontmak ve taşımak üzere sürüklenerek götürüldüler. Peter, 'Önce iskemleler ve şömine siperi,' diye buyurdu. 'Sonra da bunların çevresine evi yaparız.'

'Evet,' dedi Tüysıklet, 'bir ev böyle yapılır; hepsini hatırlıyorum.'

Peter her şeyi düşünmüştü. 'Tüysıklet, bir doktor getir,' diye buyurdu.

Tüysıklet hemen, 'Başüstüne,' deyip, başını kaşıyarak, gözden kayboldu. Peter'a itaat edilmesi gerektiğini biliyordu. Biraz sonra John'un şapkasını giymiş olarak, ağırbaşlı bir görünüşle geri döndü.

Peter ona yaklaşıp, 'Doktor musunuz efendim?' dedi.

Bu tür zamanlarda onunla diğer çocuklar arasındaki fark, çocukların bunun bir oyun olduğunu bilmesi, Peter için ise oyunla gerçeğin

kesinlikle aynı şey olmasıydı. Bu durum bazen, özellikle yemek yer gibi yapmaları gerektiğinde, çocukları rahatsız ederdi.

Oyunu bozacak olurlarsa, Peter parmaklarına vururdu.

Parmakları yarılmış olan Tüysıklet, 'Evet, oğlum,' diye endişeyle yanıt verdi.

Peter açıklamada bulundu: 'Lütfen efendim, bir hanım hasta yatıyor.'

Wendy ayaklarının dibinde yatıyordu, ama Tüysıklet onu görmemiş gibi yaptı.

'Vah, vah, vah, nerede yatıyor?'

'Şuradaki açıklıkta.'

'Ağzına cam bir alet koyacağım,' diyen Tüysıklet aleti koyarmış gibi yaparken, Peter bekledi. Cam aletin çıkarılması sırasında endişeli bir an yaşandı.

'Nasıl?' diye sordu Peter.

'İyi, iyi. Bu alet onu iyileştirdi,' dedi Tüysıklet.

Peter haykırdı: 'Çok sevindim!'

'Akşama tekrar uğrarım. Emzikli bardaktan et suyu içirin ona,' diyen Tüysıklet, şapkayı John'a geri verdikten sonra, uzun uzun soluklandı. Bir zorluktan kurtulunca hep böyle yapardı.

Bu arada orman balta sesleriyle dolmuştu; sıcak bir yuva için gereken her şey Wendy'nin ayakları dibinde yatmaktaydı.

'En sevdiği ev tipini bilseydik keşke,' dedi biri.

'Peter,' diye bağırdı bir başkası, 'uykusunda kımıldıyor.'

'Ağzı açılıyor!' diye haykırdı üçüncü bir çocuk. Kızın ağzının içine saygıyla bakıyordu. 'Ah, ne hoş!'

'Herhalde uykusunda şarkı söyleyecek,' dedi Peter. 'Wendy, nasıl bir ev istediğini şarkıyla anlat.'

Gözlerini açmadan, hemen şarkı söylemeye başladı Wendy:

'Güzel bir evim olsun isterim,
Evlerin en küçüğü.
Duvarları kırmızı,
Damı yosun yeşili.'

Bunu duyan çocuklar sevinçle cıvıldadılar, çünkü getirdikleri dallar büyük bir şans eseri olarak yapışkan kırmızı özsuyla, zemin de halı gibi yosunla kaplıydı. Evi çabucak dikerken, kendileri de şarkı söylemeye başladılar:

'Küçük duvarların üstünü çatıyla kapattık,
Güzel de bir kapı yaptık,
Başka ne istersin söyle bize Yapalım hemen Wendy anne.'

Wendy bunu epeyce açgözlü bir şekilde yanıtladı:
'Ah, bundan sonra gerçekten bence Olsun şirin pencereler çepeçevre,
İçeriye güller uzansın,
Bebekler cıvıldasın.'
Çocuklar bir yumruk savuruşta pencereleri açtılar. Kocaman sarı yapraklar da güneşlik oldu. Ama ya güller?
'Güller!' diye bağırdı Peter sertçe.
Çabucak, duvarlara en güzel güllerin tırmandığını düşlediler. Ya bebekler?
Peter'in bebek istemesini önlemek için, çocuklar alelacele yine şarkı söylemeye başladılar:
'Güller yarattık dışarıda,
Bebekler ise durur kapıda,
Kendimizi yaratamayız,
Çünkü daha önce yaratılmışız.'
Bunun iyi bir fikir olduğunu gören Peter, yine kendi fikriymiş gibi davrandı. Ev çok güzel olmuştu. Wendy içeride çok rahattı kuşkusuz, ne var ki artık onu gör emiyorlardı. Peter bir aşağı bir yukarı yürüyerek, son rötuşlar hakkında buyruklar veriyor, kartal gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. Tam ev bitmiş gibi gözükürken, 'Kapı tokmağı yok,' dedi.
Çocuklar utanmışlardı. Dütdüt ayakkabısının tabanını verdi, bu da mükemmel bir kapı tokmağı oldu. Şimdi tamamen bitti, diye düşünüyorlardı.
Hiç de değil. 'Baca yok,' dedi Peter, 'bir bacası olmalı.'
John da önemle belirtti: 'Kesinlikle bir baca gerekir.'
Bu, Peter'a fikir vermişti. John'un başındaki şapkayı kaptı, dibini çıkardı ve şapkayı evin damına koydu. Küçük ev böyle harika bir bacası olduğu için o kadar sevindi ki, sanki teşekkür eder gibi, şapkadan hemen duman çıkmaya başladı.
Şimdi gerçekten eksiksiz olarak bitmişti ev. Geriye sadece kapıyı vurmak kalmıştı.
'Hepinizin kılık kıyafeti düzgün olsun,' diye uyardı Peter çocukları. 'İlk izlenim son derece önemlidir.'
Kimsenin ilk izlenimin ne olduğunu sormayışına memnun oldu; hepsi kılıklarını düzeltmekle meşguldü.
Peter kibarca kapının tokmağını vurdu. O anda orman da çocuklar kadar sessizdi. Bir daldan onları seyreden ve onlarla açıkça alay eden Çıngırdak'ın gülüşü dışında tek bir ses duyulmuyordu.

Çocuklar kapıyı açan olacak mı, diye merak ediyorlardı. Eğer bir hanım açarsa, bu nasıl bir hanım olacaktı?

Kapı açıldı ve dışarıya bir hanım çıktı. Bu Wendy idi. Oğlanların hepsi şapkalarını çıkardılar. Tam düşündükleri gibi, Wendy adamakıllı şaşırmış görünüyordu.

'Neredeyim ben?' dedi.

İlk konuşan Tüysıklet oldu elbette. Çabucak, 'Wendy hanım, bu evi sizin için yaptık,' deyiverdi.

'Ah, beğendiğinizi söyleyin, ne olur!' diye bağırdı Küçükbey. 'Çok hoş, şipşirin bir ev,' dedi Wendy. Çocuklar da aynen bu sözleri söyleyeceğini ummuşlardı.

İkizler haykırdı: 'Biz de sizin çocuklarınızız.'

Sonra hepsi diz çöküp, kollarını uzatarak bağırdılar: 'Oh Wendy hanım, bizim annemiz olun.'

Wendy ışıltılar saçarak, 'Olsam mı acaba?' dedi. 'Bu elbette son derece büyüleyici bir şey, ama görüyorsunuz ki ben sadece küçük bir kızım. Gerçek deneyimim yok.'

Aslında bu konu hakkında çok az şey bilmesine karşın, oradaki en bilgili kişi kendisiymiş gibi, 'Fark etmez,' dedi Peter, 'bize gereken, tatlı, anaç bir insan sadece.'

'Aman Tanrım!' dedi Wendy, 'Ben de aynen böyle hissediyorum kendimi.'

'Öylesin, öylesin,' diye bağırdı hepsi, 'hemen anlamıştık zaten.'

'Pekâlâ, elimden geleni yapacağım ben de. Sizi gidi yaramaz çocuklar, hemen içeriye girin; eminim ayaklarınız ıslanmıştır. Sizi yatırmadan önce, ancak Külkedisi masalını bitirecek kadar zamanım var.'

Çocuklar içeriye girdiler. Nasıl olup da sığışabildiler bilmem ama, Düşler Ülkesi'nde iyice sıkışmanız mümkündür. Çocukların Wendy ile birlikte geçirdikleri mutlu gecelerin ilkiydi bu. Az sonra, Wendy ağaçların dibindeki evin kocaman yatağında onları besledi, ama kendisi o gece küçük evde uyudu. Peter ise kılıcını çekip dışarıda nöbet tuttu; çünkü uzaktan içki içip eğlenen korsanların sesleri geliyor ve aç kurtlar sinsice çevrede dolaşıyorlardı. Perdelerinin arasından parlak bir ışık gözüken, bacasından güzel güzel duman tüten, kapısında Peter'in nöbet beklediği küçük ev, karanlıkta sıcacık ve güvenli görünüyordu. Bir süre sonra Peter uyuyakalınca, bir eğlenceden çıkmış, sallana sallana evlerine dönmekte olan birtakım periler, çocuğun tepesine tırmanmak zorunda kaldılar. Diğer çocuklardan biri geceleyin peri yolunu tıkasa bir

şeytanlık yaparlardı, ama Peter'in burnunu sıkmakla yetinip yollarına devam ettiler.

PETER ON GUARD

Yer altındaki Ev

Ertesi gün Peter'in ilk işi, ağaç kovukları için Wendy, John ve Michael'ın ölçüsünü almak oldu. Hatırlarsanız, hepsi birer ağaca gerek duyduğu için Kanca oğlanlarla alay etmişti. Ama onunki cahillikti, çünkü ağacınız size uymazsa, inip çıkmak zor olur. Üstelik, çocukların hiçbiri aynı ölçüde değildi. Ölçüyü bir tutturdunuz mu, tepede nefes alır ve aynı hızla aşağı inersiniz. Yukarıya çıkmak için de, nefesinizi yavaş yavaş dışarı salar ve böyle kıpırdana kıpır dana çıkarsınız. Bu harekette ustalaştığınız zaman, bunları düşünmeden yaparsınız elbette; sonra da bundan daha doğal bir şey olamaz.

Ağacınıza uymanız gerektiği için, Peter giysi ölçüsü alır gibi dikkatle sizi ölçer. Aradaki tek fark, giysiler size uygun yapıldığı halde, sizin ağaca uydurulmak zorunda oluşunuzdur. Üstünüzde çok fazla ya da az giysi olması durumunda, bu iş genellikle kolayca halledilir; ama olmadık yerlerinizde girinti ve çıkıntılar varsa, ya da elde bulunan tek ağaç şekilsizse, Peter size bir şeyler yapar ve ancak ondan sonra ağaca uyarsınız. Bir kez uyunca da, uyumu devam ettirmeye dikkat edilmelidir. Wendy'nin de memnuniyetle keşfedeceği gibi, bu bütün aileyi formda tutar.

Wendy ile Michael daha ilk denemede ağaçlarına uydular, ama John'un üzerinde biraz değişiklik yapılması gerekti.

Birkaç günlük alıştırmadan sonra, kuyuya sarkıtılan kovalar kadar sorunsuz bir biçimde inip çıkabiliyorlar ve Wendy başta olmak üzere, evlerini gitgide daha çok seviyorlardı. Ev, tam onların istediği gibi, kocaman bir odadan ibaretti. Balık tutmak isterseniz, odanın zeminini kazabilirdiniz. Bu zeminde büyüleyici renklerde tombul mantarlar yetişiyor ve bunlar tabure olarak kullanılıyordu. Odanın ortasında düşsel bir ağaç büyümeye çalışıyor, ama çocuklar her sabah ağacın gövdesini testereyle ke-. sip, yer seviyesine getiriyorlardı. Çay saatinde ağacın boyu altmış santimetreye ulaşmış oluyor, çocuklar da üstüne bir kapı koyup bunu masaya dönüştürüyorlardı. Masa toplanır toplanmaz gövdeyi

yeniden kesiyor ve oynamak için daha çok yer kazanmış oluyorlardı. Odanın hemen hemen her yerinde, nerede yanmasını istiyorsanız oraya ulaşan kocaman bir şömine vardı. Weny bunun önüne liften yapılmış ipler geriyor, yıkadığı çamaşırları bu iplere asıyordu. Yatak gündüzleri kaldırılıp duvara yaslanıyor, 6.30'da indiriliyor, o zaman da neredeyse odanın yarısını kaplıyordu. Michael dışındaki bütün çocuklar, balık istifi dizilerek yatakta uyurlardı. Bir kişi işaret verinceye kadar yatakta dönmeme konusunda katı bir kural vardı. İşaret verilince hepsi birden dönüyorlardı. Aslında Michael da yatağı kullanabilirdi, ama Wendy bir bebek istiyordu ve en küçük çocuk da Michael'dı. Kadınları bilirsiniz; uzun sözün kısası, Michael bir sepete konup çengele asılmıştı.

Aynı koşullardaki yavru ayıların yapabileceği bir yeraltı yuvasından farkı olmayan basit bir evdi. Bununla birlikte, duvarda kuş kafesinden büyük olmayan bir girinti vardı. Burası Çıngırdak'ın özel dairesiydi ve incecik bir perdeyle evin geri kalan kısmından ayrılırdı. Son derece titiz olan Çıngırdak, giyinirken ya da soyunurken perdeyi daima kapalı tutardı. Hiçbir kadının yatak odası, ne kadar geniş olursa olsun, giyinme bölümüyle bu kadar zarifçe birleşemezdi. Kanepe -Çıngırdak böyle adlandırıyordu- şişkin ayaklı hakiki bir Kraliçe Mab* stiliydi. Perinin yatak örtüleri, meyve çiçeklerinin mevsimine göre değişiyordu. Aynası, peri eşyaları alıp satanların bildiği gibi, artık yalnızca üç tane kalmış olan, Çizmeli Kedi stili temiz bir parçaydı. Lavabo kızarmış tart kabuğuydu ve tersyüz edilebiliyordu. Şifonyer Altıncı Beyaz Atlı Prens stili orijinal bir parçaydı. Halı ve kilimler ise Margery ile Robin'in en parlak (erken) dönemine aitti. Süs için alınmış bir avize de vardı, ama Çıngırdak konutunu kendi aydınlatıyordu elbette. Perinin evin diğer bölümünü küçümsemesi kaçınılmazdı; ama dairesi çok güzel olmasına karşın, sürekli havada olan bir buruna benzediği için, biraz kibirli görünüyordu.

Bence bütün bunlar özellikle Wendy'yi büyülemekteydi, çünkü azgın oğulları ona yapacak çok iş çıkarıyorlardı. Çorap teki aradığı bazı akşamlar sayılmazsa, haftalarca toprağın üstüne çıkmadığı oluyordu. Yemek pişirmek yüzünden burnunu tencereden çıkaramadığını size söyleyebilirim. Başlıca yiyecekleri kızarmış ekmek ağacı meyvesi, Hint yer elması, hindistancevizi, domuz

kızartması, muz ve tropikal yemişlerdi. İçmek için de su kabakları vardı. Ama gerçekten mi, yoksa yalancıktan mı yemek yeneceğini hiçbir zaman tam olarak bilemezdiniz; bu tamamen Peter'in isteğine bağlıydı. Eğer oyunun bir parçasıysa, Peter gerçekten yemek yer, ama oburca tıkınmazdı. Oysa pek çok çocuğun en sevdiği şey budur; İkincisi de bu konuda konuşmaktır. Oyun Peter için o kadar gerçekti ki, oyunda yalancıktan yemek yerken onun tombullaştığını görebilirdiniz. Zor olsa da, Peter'a uymak zorundaydınız. Ağacınıza bol geldiğinizi ona kanıtlayabildiğiniz takdirde, oburluk etmenize izin verirdi.

Herkes yattıktan sonra, Wendy'in dikiş dikip yama yaparak geçirdiği en sevdiği saatler gelirdi. Kendi ifadesine göre, o saatlerde soluklanacak zaman bulur, çocuklara yeni giysiler dikmeye dalardı. Çocukların hepsi en çok dizlerini yıprattıkları için, dizlere çift yama koyardı.

Hepsinin topuğunda birer delik olan bir sepet dolusu çorabın başına oturduğunda, kollarını açıp söylenirdi: 'Aman Tanrım, bazen evde kalmış kızları kıskanıyorum.'

Bunları söylerken, gözlerinin içi gülerdi.

Wendy'nin kurt yavrusunu hatırlarsınız. Hayvancık Wendy'nin adaya geldiğini hemen keşfetmiş, kızı bulmuş ve ikisi birbirinin kollarına atılmışlardı. Bundan sonra kurt yavrusu Wendy'nin peşini hiç bırakmadı.

Zaman geçip giderken, Wendy ardında bıraktığı sevgili anne ve babasını düşünüyor muydu acaba? Bu zor bir soru, çünkü Düşler Ülkesi'nde ne kadar zaman geçtiğini söylemek neredeyse olanaksızdır. Orada zaman aylar ve güneşlerle hesaplanır ve bunların sayısı her zaman anakaradakilerden kat kat fazladır. Ancak, korkarım ki, Wendy babası ve annesi için gerçekten tasalanınıyordu. Uçarak geri döndüğünde girmesi için pencereyi daima açık tutacaklarından kesinlikle emindi ve bu düşünce içini ferahlatıyordu. Ne var ki, John'un anne ve babalarını silik bir biçimde, sadece bir zamanlar tanımış olduğu insanlar olarak hatırlaması, Michael'ın da, Wendy'nin gerçekten annesi olduğuna inanmaya pek hevesli görünmesi zaman zaman Wendy'yi rahatsız ediyordu. Bunlar onu birazcık korkutuyor ve görev bilinciyle çırpınan kızcağız, kardeşleri için okulda yaptıklarına

benzeyen sınav kağıtları hazırlayarak, eski yaşamlarım unutturmama-ya çalışıyordu. Bunu çok ilginç bulan öteki çocuklar da sınava katılmak ister, kendilerine yazı tahtaları yapıp masanın çevresine oturur, Wendy'nin başka bir yazı tahtasına yazdığı soruları elden ele dolaştırarak, bunlara kafa yorarlardı. Sorular bilinen şeylerdi:

Annenizin gözleri ne renkti?

Hangisi daha uzun boyluydu, anneniz mi babanız mı?

Anneniz sarışın mıydı, esmer miydi?

Mümkünse soruların üçünü de yanıtlayınız.

En az kırk sözcükle, 'Son tatilimi nasıl geçirdim,' ya da 'Anneyle babanın kişiliklerinin karşılaştırılması,' konulu bir kompozisyon yazınız.

Bu konulardan yalnızca biri yazılacak ya da aşağıdakilere yanıt verilecektir:

(1) Annenizin gülüşünü tanımlayınız.

(2) Babanızın gülüşünü tanımlayınız.

(3) Annenizin gece elbisesini tanımlayınız.

(4) Köpek kulübesini ve içinde yaşayanı tanımlayınız.

İşte böyle sıradan sorulardı bunlar. Yanıt veremediğiniz zaman çarpı koymanız söyleniyordu ve John'un bile o kadar çok çarpısı olması gerçekten korkunçtu. Her soruyu yanıtlayan tek çocuk Tüysiklet'ti elbette. Birinci olacağına herkesten çok inanır, ama yanıtları tamamen saçma olduğu için sonuncu olurdu. Ne üzücü bir şey!

Peter sınavlara katılmıyordu. Bunun birinci nedeni, Peter'in Wendy dışındaki tüm anneleri küçümsemesi, ikinci nedeni de, adadaki okuma yazma bilmeyen tek çocuk oluşuydu. Peter en kolay sözcüğü bile yazamazdı. O bu tür şeyleri aşmıştı.

Sırası gelmişken söyleyeyim, soruların hepsi geçmiş zaman kullanılarak yazılırdı. Annenizin gözleri ne renkti, gibi. Görüyorsunuz, Wendy de unutuyordu.

İleride göreceğimiz gibi, serüvenler elbette günlük olaylardı. Ama o sıralarda Peter, aniden ilgisini yitirinceye dek, onu fazlasıyla büyüleyen yeni bir oyun icat etmişti Wendy'nin yardımıyla. Size daha önce de söylemiş olduğumuz gibi, Peter oyun oynarken hep böyle olur, birdenbire ilgisini yitirirdi. Bu yeni oyun, serüven

yaşamazmış gibi davranmaya, John'la Michael'ın bütün yaşamları boyunca yapmış oldukları şeyleri yapmaya dayalıydı: Taburede oturarak havaya top fırlatmak, itişmek, yürüyüşe çıkmak ve bir boz ayı bile öldüremeden geri dönmek. Peter'in hiçbir şey yapmadan taburede oturması görülecek bir manzaraydı. Böyle zamanlarda ciddi görünmekten kendini alamıyor, sakin oturmak ona çok komik bir iş yapmak gibi geliyordu. Sağlığı için yürüyüşe çıktığını söyleyerek övünürdü. Birkaç güneş süresince onun için en heyecanlı serüvenler bunlar oldu. John ve Michael da hoşlanıyormuş gibi yapmak zorunda kaldılar, yoksa Peter canlarına okurdu.

Peter sık sık yalnız başına dışarıya çıkardı. Geri döndüğünde, bir serüven yaşayıp yaşamadığından asla emin olamazdınız. Tamamen aklından çıkmış olabileceği için hiçbir şey söylemezdi. Sonra siz dışarı çıkar ve bir cesetle karşılaşırdınız. Başka bir zaman, serüveniyle ilgili birçok şey anlatırdı; ancak bu sefer de cesedi bulamazdınız. Bazen kafasında bir sargıyla eve gelirdi. O zaman Wendy ona tatlı sözler mırıldanarak, yarasını ılık suyla yıkar, Peter da ona baş döndürücü bir öykü anlatırdı. Ama bildiğiniz gibi, Wendy bunların doğruluğundan asla emin olamıyordu. Bununla birlikte, doğru olduğunu bildiği birçok serüven vardı, çünkü o serüvenlere kendisi de katılmıştı. Öbür çocuklar da başka serüvenlere katılmışlardı. Bunların tamamen doğru olduğunu söylediklerine göre, demek ki, en azından bir bölümü doğruydu. Hepsini anlatmak İngilizce-Latince, Latince-İngilizce Sözlük kalınlığında bir kitap gerektireceğinden, tek yapabileceğimiz, adada geçen sıradan bir saate örnek olsun diye bunlardan bir tanesini anlatmak. İyi ama hangisini seçeceğiz? Sel vadisinde kızılderililerle yapılan savaşı mı seçmeli acaba? Bu kanlı bir olaydı ve Peter'in tuhaflıklarından birini göstermesi açısından özellikle ilginçti. O da şu: Peter bir savaşın ortasında birdenbire taraf değiştirirdi. Vadide savaştıkları gün, zafer bazen o tarafa bazen bu tarafa yönelir ve denge korunurken, Peter, 'Ben bugün kızılderiliyim; sen nesin Dütdüt?' diye bağırdı. Dütdüt, 'Kızılderiliyim; sen nesin Küçükbey?', Küçükbey 'Kızılderiliyim; siz nesiniz ikizler?' dedi ve böyle böyle hepsi Kızılderili oluverdi. Peter'in yöntemlerine hayran kalan gerçek kızılderililer o seferlik kayıp çocuklar olmayı kabul

etmeseler ve hep birlikte her zamankinden daha acımasız bir şekilde tekrar savaşa girişmeseler-di, bu durum savaşı sona erdirebilirdi.

Bu serüvenin olağanüstü sonucu... İyi ama, bu serüveni anlatmaya henüz karar vermedik ki! Kızılderililerin yeraltındaki eve yaptığı gece saldırısı sırasında, birkaç tanesinin ağaç kovuklarına sıkışıp, şişe mantarı gibi dışarı çekildikleri serüveni anlatmak daha iyi olur belki. Ya da, denizkızlarının koyunda Peter'in Pars Zambağı'nın hayatını nasıl kurtardığını ve böylece kızılderililerle çocukların dost olduklarını anlatabiliriz.

Korsanların çocuklar yesin de ölsün diye yaptıkları o pastayı, onu durmadan can alıcı noktalara koyduklarını, ama her seferinde Wendy'nin pastayı çocukların elinden kaptığını, böylece pastanın zamanla yumuşaklığını yitirip taş gibi serleştiğini ve mermi olarak kullanıldığını, Kanca'nın karanlıkta bunun üstüne düştüğünü de anlatabilirdik.

Ya da, Peter'in dostu olan kuşları, özellikle de dalları koyun üstüne uzanan bir ağaca yuva yapan düş kuşunu, yuvanın nasıl suya düştüğünü, kuşun ise yumurtalarının üstünde oturmaya devam ettiğini ve Peter'in kuşun rahatsız edilmemesi için buyruk verdiğini anlatalım haydi. Bu güzel bir öyküdür. Öykünün sonu, bir kuşun ne kadar vefalı olabileceğini gösterir. Ama bunu anlatırsak, aynı zamanda koy serüveninin hepsini anlatmamız gerekir; bu da bir yerine iki serüven anlatmak olur elbette. Çıngırdak'ın, uyumakta olan Wendy'yi birtakım sokak perilerinin yardımıyla koca bir yaprağın üstüne koyup, denizden anakaraya yollama girişimi ise daha kısa, ama diğerleri kadar heyecanlı bir serüvendir. Bereket versin yaprak batmış, uyanan Wendy banyo zamanı olduğunu sanmış, sonra da yüzerek geri dönmüştü. Ya da, Peter'in aslanlara meydan okuduğu serüveni seçebiliriz. Peter yere, kendi çevresine okla bir daire çizerek, aslanlara çizgiyi geçmeleri için hodri meydan demişti. Ama diğer çocuklar ve ağaçların arasından soluk almadan olayı izleyen Wendy ile birlikte saatlerce beklemesine karşın, aslanlardan hiçbiri çizgiyi geçmeye yanaşmamıştı.

Bu serüvenlerden hangisini seçeceğiz? En iyisi yazı tura atmak.

Yazı tura attım ve koy serüveni kazandı. Belki vadinin, pastanın ya da Çıngırdak'ın yaprağının kazanmasını isteyenler de olabilirdi.

Elbette yeniden yazı tura atabilir ve üçünün arasından seçim yapabilirim. Ne var ki, koydan vazgeçmemek herhalde en doğrusu olacak.

Denizkızlarının Koyu

Eğer şanslı biriyseniz, bazen gözlerinizi kapatınca, karanlığın içinde tatlı, uçuk renklerden oluşan şekilsiz bir havuzun durduğunu görebilirsiniz. Gözlerinizi zorlarsanız, havuz şekillenmeye başladığı gibi, renkler de öylesine canlanır ki, gözlerinizi biraz daha zorladığınızda yanıp tutuşmaya başlarlar. Ama bundan önce koyu görürsünüz. Bu, anakarada ona bu kadar yaklaşabildiğiniz tek andır; ikinci bir an daha olabilseydi, köpüklü dalgaları da görebilir ve denizkızlarının şarkılarım duyabilirdiniz.

Çocuklar uzun yaz günlerini genellikle burada geçirirlerdi. Çoğu zaman yüzer, kendilerini suda dalgalanmaya bırakır, denizkızı oyunları oynarlardı. Bundan denizkızlarının çocuklarla dostluk ilişkisi içinde olduğunu çıkarmayın; tam tersine, adada bulunduğu süre zarfında onların birinden bile nazik bir söz duymamış olması, Wendy’nin bitmeyen dertleri arasındaydı. Wendy, usulca koyun ağzına gittiği zaman, özellikle Issız Kaya’nın üstünde düzinelerce denizkızı görürdü. Denizkızları, Wendy’nin sinirine dokunan bir tarzda tembel tembel saçlarını tarayarak, kayanın üstünde güneşlenmeye bayılırlardı. Wendy, bazen de sanki parmak ucunda yürür gibi, sessizce yüzerek onlara yaklaşırdı. O zaman da denizkızları Wendy’yi görüp, kuyruklarıyla ona su sıçratarak dalarlardı ve bunu büyük olasılıkla kaza ile değil, kasten yaparlardı.

"TO DIE WILL BE AN AWFULLY BIG ADVENTURE?"

Düş Kuşu

Peter'in tamamen yalnız kalmadan önce duyduğu son sesler, denizkızlarının birer birer denizin dibindeki yatak odalarına çekildiğini belirten seslerdi. Peter onların kapılarının kapandığını duyamayacak kadar uzaktaydı. Ama denizkızlarının yaşadığı mercan mağaralarının kapılarında bulunan (anakaranın güzel evlerindeki gibi) ve kapıların her açılıp kapanmasında çalan minicik çıngırakların seslerini duydu.

Gittikçe yükselen sular Peter'in ayaklarını yalamaya başlamıştı. Peter, sular onu yutuncaya kadar zaman geçirmek için, koyda hareket etmekte olan tek şeyi seyretmeye başladı. Bunun suda yüzen bir kâğıt, belki de uçurtmanın bir parçası olduğunu düşünüyor ve kıyıya sürüklenmesinin ne kadar zaman alacağını merak ediyordu.

Az sonra, garip bir şey fark etti. O kâğıdın belli bir amaçla koya geldiği kesindi; çünkü akıntıyla boğuşuyor ve zaman zaman akıntıyı yeniyordu. O yenince, hep zayıf tarafa sempati duyan Peter da dayanamayıp el çırpıyordu. Bu çok cesur bir kâğıt parçasıydı doğrusu.

Aslında bu bir kâğıt parçası değil, yuvasının üstünde Peter'a ulaşmak için umutsuzca çabalayan düş kuşuydu. Yuva suya düştüğünden beri geliştirmiş olduğu bir yöntemle kanatlarını oynatarak, garip teknesini bir dereceye kadar yönlendirmeyi beceriyordu. Ama Peter onu fark ettiği zaman, kuş yorgunluktan bitmiş durumdaydı. Peter'ı kurtarmaya, içinde yumurtalar olmasına karşın, yuvasını ona vermeye gelmişti. Bu kuş beni bir hayli şaşırtır; çünkü Peter kuşa iyi davranmışsa da, zaman zaman eziyet de etmiştir. Peter'in süt dişlerinin eksiksiz olması, Bayan Darling ve diğerleri gibi, kuşun da yüreğini yumuşatıyordu bana kalırsa.

Kuş Peter'a seslenip niye geldiğini söyledi, Peter da kuşa seslenip orada ne aradığını sordu, ama ikisi de birbirinin dilini anlamıyorlardı elbette. Gerçek dışı öykülerde insanlar kuşlarla rahatça konuşabilirler. Şu anda ben de buna o tür bir öykü süsü verebilir ve Peter'in kuşa yanıt verdiğini söyleyebilirdim; ama en iyisi gerçeği söylemek olduğu için, size yalnızca gerçekten ne

olduğunu anlatmak istiyorum. Evet, bunlar birbirlerini anlamadıktan gibi, terbiyelerini de bozdular.

'Yuvaya...girmeni...istiyorum,' diye seslendi kuş. Elinden geldiğince yavaş ve kolay anlaşılır bir şekilde konuşuyordu. 'O... zaman... akıntıyla... kıyıya.. .sürüklenebilirsin... Ben... o... kadar... çok... yoruldum... ki... yuvayı... daha... fazla.. .yaklaştıramıyorum.. .sen.. .ona.. .doğru.. .yüzmeye.. .çalış.'

'Neler yumurtluyorsun sen öyle?' diye karşılık verdi Peter. 'Niçin her zamanki gibi akıntıya bırakmıyorsun yuvayı?'

'Yuvaya.. .girmeni...' Kuş, hepsini yeni baştan söyledi.

Sonra Peter da yavaş ve kolay anlaşılır bir şekilde konuşmayı denedi.

'Neler...yumurtluyorsun...sen...öyle?' diye başlayarak, o da deminki sözlerini tekrarladı.

Kuş sinirlenmişti; bunlar çabucak sinirleniverirler.

'Seni mankafa karga,' diye bağırdı, 'neden dediğimi yapmıyorsun?'

Peter kuşun ona kötü bir isim taktığım sezerek, öfkeyle cevabı yapıştırdı:

'Sensin!'

Sonra da çok garip bir şekilde, ikisi de aynı şeyi söylediler:

'Kapa çeneni!'

'Kapa çeneni!'

Yine de Peter'ı kurtarmaya kararlı olan kuş, son bir çabayla yuvayı kayaya yanaştırdı. Sonra da amacını anlatmak istercesine, yumurtalarını bırakıp havalandı.

Peter sonunda anlamıştı. Yuvayı yakalayıp, tepesinde kanat çırpan kuşa el sallayarak teşekkür etti. Kuşun havada oyalanmasının nedeni, ne Peter'dan teşekkür beklemek, ne de Peter'in yuvaya binmesini seyretmekti. Peter'in yumurtaları ne yapacağını görmek istiyordu o.

Yuvada iki tane kocaman beyaz yumurta vardı. Peter onları alıp düşündü. Kuş ise, yumurtalarının son anlarını görmemek için, kanatlarını yüzüne kapattı; ama tüylerinin arasından aşağıyı gözetlemekten kendini alamadı.

Kayanın üzerinde tahta bir kazık olduğundan size söz etmiş miydim, bilmem. Bu kazık, oraya gömülen definenin yerini

belirtmek için, çok eskiden birtakım korsanlar tarafından kayaya çakılmıştı. Çocuklar da ışıl ışıl parlayan defineyi keşfetmişlerdi. Muziplik etmek istediklerinde, martılara Portekiz altınları, elmaslar, inciler ve Ispanyol paraları saçarlardı. Martılar yem diye bunların üzerine atlar, sonra da kendilerine oynanan iğrenç oyuna öfkelenerek, uçup giderlerdi. O kazık hâlâ orada duruyordu ve Starkey kazığa şapkasını asmıştı. Su geçirmez kumaştan yapılmış, derin çukurlu, geniş kenarlı bir şapkaydı bu. Peter yumurtaları şapkanın içine koyup koya bıraktı. Şapka suyun üzerinde güzel güzel süzülüyordu.

Peter'in ne yapmak istediğini hemen anlayan kuş, bir ötüşle ona hayranlığını belirtince, Peter ne yazık ki yine böbürlenerek, onunla aynı fikirde olduğunu anlatırcasına öttü. Sonra yuvaya bindi, kazığı gemi direği yaptı, yelken yerine de gömleğini astı. O sırada kuş şapkaya inmiş ve yumurtalarının üstünde yine kuluçkaya yatmıştı. Kuş bir yöne giderken, Peter ise bir başka yöne, açığa doğru sürüklenmekteydi, ikisi de sevinç çığlıkları atıyorlardı.

Peter karaya çıktığı zaman, teknesini kumsalda kuşun kolayca bulabileceği bir yere çekti elbette. Ama şapka o kadar iyi bir yuva oldu ki, kuş bir daha gerçek yuvasına dönmedi. Yuva da oradan oraya sürüklene sürüklene parçalandı. Sık sık koyun kıyısına gelen Starkey ise, şapkasında oturan kuşu acı duyarak seyretti. Kuşu bir daha görmeyeceğimiz için, artık bütün düş kuşlarının yuvalarını o şapka biçiminde yaptıklarını ve yavruların geniş kenarlara çıkarak havalandıklarını söylemeden geçmeyelim.

Peter, yeraltındaki eve uçurtmanın oradan oraya sürüklediği Wendy ile hemen hemen aynı zamanda ulaştığında, evde bir bayram havası esiyordu. Her çocuğun anlatacak serüvenleri vardı. Ama belki de en büyük serüven, yatma vaktinin birkaç saat gecikmiş olmasıydı. Bu durum onları öyle gururlandırmıştı ki, yatmayı biraz daha geciktirmek için, sargı bezi istemek gibi çeşitli kurnazlıklara başvuruyorlardı. Ne var ki, hepsinin eve sağ salim dönmesine sevinmekle birlikte, uyku saatinin gecikmesine kızan Wendy, buyurgan bir tonda, 'Yatağa!' diye bağırdı. Ertesi gün ise, son derece sevecen bir halde herkese sargı bezi dağıttı. Kolları da askıya alınan çocuklar, yatma zamanı gelinceye kadar topallaya topallaya oyunlar oynadılar.

Mutlu Yuva

Koydaki çarpışmanın en önemli sonuçlarından biri, kızılderililerle çocukların dost olmasıydı. Peter Pars Zambağı'nı korkunç bir ölümden kurtardığı için, artık Pars Zambağı ile kabilesindeki savaşçıların Peter uğruna yapmayacakları şey yoktu. Korsanların saldırmakta gecikmeyeceklerini düşünerek, bütün gece yukarıda oturup, yeraltındaki evin başında nöbet tuttular. Gündüzleri bile barış çubuklarını tüttürerek oralarda dolaşıyor, sanki mideye indirecek bir av arıyorlardı.

Kızılderililer Peter'a Büyük Beyaz Tüy diyor, önünde yerlere kapanıyorlardı. Peter bundan son derece memnundu, ama onun için iyi bir şey değildi bu aslında.

Kızılderililer ayaklarına kapandığında, kibirli bir tavırla şöyle derdi:

'Büyük Beyaz Tüy, Minikler kabilesi savaşçılarının evini korsanlardan koruduğunu görmekten mutluluk duyar.'

'Ben Pars Zambağı, Peter Pan beni kurtardığı için onun çok iyi dostu olmak,' diye yanıt verirdi o güzel yaratık. 'Korsanların ona zarar vermesine izin vermemek ben.'

Prenses bu şekilde davranmakla tevazu gösteriyordu, ama Peter bunu hak ettiğini düşündüğü için, yüksekten bakarak yanıt veriyordu:

'Aferin. Peter Pan konuştu.'

'Peter Pan konuştu,' dediği zaman, bu sözler artık kızılderililerin çenelerini kapatmaları gerektiği anlamına gelir, onlar da o ruh hali içinde alçakgönüllülükle buna uyarlardı. Ama sıradan savaşçılar gibi gördükleri diğer çocuklara asla o kadar saygı göstermezler, onlarla daha teklifsiz konuşurlardı. Çocukların canını sıkan şey, Peter'in bunu doğru bulur gibi görünmesiydi.

Wendy çocukları biraz haklı bulmakla birlikte, baba hakkındaki hiçbir şikayete kulak vermeyecek kadar sadık bir ev kadınıydı o. Kişisel fikri ne olursa olsun, 'Babanız bilir,' derdi her zaman. Kişisel

fikrine göre, kızılderililerin onu bir kızılderili kadını yerine koymaması gerekiyordu.

O gece yaşanan serüvenler ve bunların sonuçları yüzünden, sonradan aralarında Gecelerin Gecesi diye söz edecekleri geceye gelelim şimdi. Gün, sanki sessizce ordularını toplamaktaymış gibi, hemen hemen olaysız geçmişti. Artık kızılderililer battaniyelerine sarınmış, yukarıdaki nöbet yerlerine çekilmişlerdi. Aşağıda da, Peter dışındaki bütün çocuklar akşam yemeklerini yemekteydiler. Peter ise saati öğrenmek için dışarıya çıkmıştı. Adada saatin kaç olduğunu öğrenmenizin yolu, timsahı bulmak, sonra da saat vuruncaya dek hayvanın yanında beklemektir.

Bu öğünde yalancıktan yemek yeniyordu. Masanın başına toplanan çocuklar oburca tıkınıyorlardı. Gevezeliklerinden ve birbirine sataşmalarından doğan gürültü, Wendy'nin dediği gibi, gerçekten sağır ediciydi. Wendy gürültüye aldırmıyordu elbette; ama yiyeceklere saldırıp, sonra da kollarını Dütdüt'ün ittiğini söyleyerek mazeret uydurmalarına izin veremezdi doğal olarak. Yemeklerde birbirlerine asla vurarak karşılık vermemeleri kuralı vardı. Sağ el kibarca kaldırılacak ve 'Şundan şikayetçiyim' denerek, anlaşmazlık konusu Wendy'ye aktarılacaktı. Ne var ki, genellikle ya bunu yapmayı unutur ya da gereğinden fazla yaparlardı.

'Susun!' diye bağırdı Wendy. Bir ağızdan konuşmamaları gerektiğini yirmi kez söylemişti o ana dek. 'Tüysıklet, bardağın boşaldı mı tatlım?'

Tüysıklet, düşsel bardağının içine baktıktan sonra, 'Tam olarak boşalmamış anneciğim,' dedi.

Küçükbey, 'Daha sütünü içmeye başlamamış bile,' diye laf sokuşturdu.

Bu, ispiyonculuktu! Tüysıklet'in eline fırsat geçmişti.

Hemen, 'Küçükbey'den şikayetçiyim,' diye bağırdı.

Ne var ki, önce John elini kaldırmıştı.

'Evet John?'

'Peter'in koltuğuna oturabilir miyim? Nasıl olsa o burada yok.'

'Babanın koltuğuna oturmak mı?' Wendy kızmıştı. 'Kesinlikle olmaz.'

'O bizim gerçek babamız değil ki,' diye karşılık verdi John. 'Ben ona bir babanın nasıl davrandığını öğretinceye kadar, bundan haberi

bile yoktu.’

Bu bir şikayetti, ikizler haykırdı: ‘John’dan şikayetçiyiz.’

Dütdüt elini kaldırdı, içlerinde en alçakgönüllü, aslında tek alçakgönüllüsü oydu ve Wendy ona özellikle yumuşak davranırdı.

‘Baba olabileceğimi sanmıyorum,’ dedi Dütdüt ürkekçe.

‘Hayır Dütdüt.’

Dütdüt lafa bir başladı mı, ki bu pek sık olmazdı, saçma bir sürdürme tarzı vardı.

‘Baba olamayacağıma göre,’ dedi üzgün üzgün, ‘Michael’ın bebek olmama izin vereceğini de sanmam.’

‘Hayır, vermem,’ diye cevabı yapıştırdı Michael. Çoktan sepetinin içine girmişti bile.

İyice üzülen Dütdüt, ‘Bebek olamayacağıma göre, ikiz olabilir miyim acaba?’ dedi.

Tabii ki hayır,’ diye yanıt verdi İkizler, ‘ikiz olmak çok zor.’

‘Önemli biri olamayacağıma göre, size bir sihirbazlık numarası yapayım ister misiniz?’ diye sordu Dütdüt.

Hepsi, ‘Hayır,’ dediler.

O da üstelemeyip, ‘Zaten hiç umudum yoktu,’ dedi, ispiyonculuk yeniden patlak vermişti.

‘Tüysıklet masanın üstüne doğru öksürüyor.’

‘İkizler yemekten önce meyvelerini yediler.’

‘Kıvırcık hem ekmek hem meyve yiyor.’

İkizler’den şikayetçiyim.’

‘Kıvırcık’tan şikayetçiyim.’

‘Küçükbey’den şikayetçiyim.’

‘Aman Tanrım,’ diye bağırdı Wendy, ‘çocuk sahibi olmak ne zor işmiş.’

Onlara masayı toplamalarını söyleyip, dikiş sepetinin başına oturdu. Sepette bir sürü çorap vardı ve her zamanki gibi hepsinin de dizi delikti.

Michael, ‘Wendy, ben beşiğe sığmıyorum,’ diye yakındı. ‘Ama birinizi beşiğe koymam gerek ve en küçük de sensin. Hem evde bir beşik bulunması çok hoş olur.’

Wendy dikiş dikerken, çocuklar kızın çevresinde oyunlar oynuyor, o romantik ateş, mutlu yüzlerini ve oynaşan bedenlerini

aydınlatıyordu. Yeraltındaki evde sık sık yaşanmaya başlanan bu sahneyi, ne yazık ki son kez izliyoruz.

Yukarıdan ayak sesleri geliyordu. Bunu ilk duyan kişinin Wendy olduğundan kuşkunuz olmasın.

'Çocuklar, babanızın ayak seslerini duyuyorum. Kendisini kapıda karşılamanızdan hoşlanır.'

Yukarıda ise, kızılderililer Peter'in önünde eğiliyorlardı.

'Evi iyi gözleyin savaşçılar. Ben konuştum.'

Sonra, daha önce de pek çok kez yaptıkları gibi, çocuklar neşe içinde onu ağacından çekerek indirdiler. Daha önce pek çok kez olmuştu, ama bir daha olmayacaktı bu.

Çocuklara kuruyemişler getirmiş, Wendy için de saati öğrenmişti Peter.

Wendy şakacıktan, 'Peter, bu çocukları çok şımartıyorsun, biliyor musun?' dedi.

Silahını asan Peter da, 'Ah, karıcığım,' dedi.

Michael, Kıvırcık'ın kulağına fısıldadı:

'Annelere karıcığım dendiğini ona ben söylemiştim.'

Kıvırcık o anda, 'Michael'dan şikayetçiyim,' deyiverdi.

Birinci ikiz Peter'a yaklaştı. 'Baba, biz dans etmek istiyoruz.'
'Dans edin öyleyse benim küçük oğlum.' Peter'in keyfi yerindeydi.

'Ama biz senin de dans etmeni istiyoruz.'

Gerçekten de Peter içlerindeki en iyi dansçıydı, ama o anda şaşırmış gibi yaptı.

'Ben mi? Benim yaşlı kemiklerim takır tukur eder ama.' 'Annemiz de dans etsin.'

'Ne!' diye haykırdı Wendy, 'Bu kadar çok çocuklu bir anne dans edecek ha!'

'Ama bu gece cumartesi gecesi,' diye belirtti Tüysıklet. Aslında cumartesi gecesi değildi; ama belki de öyleydi, çünkü uzun zamandır günlerin hesabını şaşırmışlardı. Ne zaman özel bir şey yapmak isteseler, o gecenin cumartesi gecesi olduğunu söyler, sonra da istediklerini yaparlardı.

Wendy yumuşamıştı. 'Elbette bu gece cumartesi gecesi Peter.'
'Wendy, bizim yaşımızda insanlar...'

'Ama sadece kendi aramızda Peter.'

'Doğru, doğru.'

Böylece, çocuklara dans edebilecekleri, ama önce geceliklerini giymeleri gerektiği söylendi.

Peter şöminenin önünde ısınırken, oturmuş bir çorabın topuğunu onaran Wendy'ye baktı. 'Ah, karıcığım, zorlu bir günün sonunda akşam çocuklarımızı yanı başımıza alıp şöminenin karşısında dinlenmekten güzel bir şey var mı bizim için?'

'Ne kadar hoş, değil mi Peter?' Wendy'nin göğsü kabarmıştı. 'Peter, bana kalırsa Kıvırcık burnunu senden almış.'

'Michael da sana çekmiş.'

Peter'a yaklaşan Wendy, elini çocuğun omzuna koydu. 'Sevgili Peter, bu kadar geniş bir ailem olunca, artık yıprandım elbette. Ama sen benim yerime başkasını koymak istemezsin, değil mi?'

'Hayır Wendy.'

Kuşkusuz, Peter değişiklik istemiyordu; ne var ki, kıza huzursuz bir şekilde baktı. Bilirsiniz işte, uykuda mı yoksa uyanık mı olduğundan emin olmayan biri gibi gözlerini kırpıştırıyordu. 'Ne oldu Peter?'

'Sadece düşünüyordum,' dedi. Biraz korkmuştu. 'Yalancıktan babalarıyım, değil mi?'

Wendy soğuk bir şekilde, 'Aa, tabii,' dedi.

Peter özür diler gibi, 'Görüyorsun ki,' diyerek devam etti, 'Onların gerçek babası olmak beni çok yaşlandıracak.'

'Ama onlar bizim Peter, seninle benim çocuklarımız.'

Peter endişeyle sordu:

'Ama gerçekten değil, öyle değil mi Wendy?

İstemiyorsan, değil tabii,' diye yanıt veren Wendy, Peter'in rahat bir soluk aldığını açıkça duydu. Kararlı bir sesle konuşmaya çalışarak, 'Peter,' dedi, 'bana karşı tam olarak hangi duyguları besliyorsun?'

'Annesine bağlı bir oğulun duygularını Wendy.'

'Ben de öyle düşünmüştüm,' diyen Wendy, odanın en uzak köşesine gidip tek başına oturdu.

Peter, 'Çok tuhafsın,' dedi. Gerçekten şaşırmıştı. 'Pars Zambağı da böyle. Benim bir şeyim olmak istiyor, ama dediğine göre, annem olmak değilmiş istediği.'

Wendy, üstüne basa basa yanıt verdi: 'Hayır, tabii ki değil!' Kızılderililere karşı neden önyargılı davrandığını şimdi

anlamış olduk işte.
‘Nedir peki?’
‘Bunu söylemek bir hanıma yakışmaz.’
İyi öyleyse,’ dedi Peter. Sinirlenmeye başlamıştı. ‘Belki Çıngırdak söyler bana.’
Wendy aşağılayıcı bir şekilde cevabı yapıştırdı: ‘Evet ya, Çıngırdak söyler sana. Ahlaksız yaratığın teki o!’
O anda, bunlara yatak odasından kulak misafiri olan Çıngırdak, edepsiz bir şeyler söyledi.
‘Ahlaksızlıktan şeref duyarmış,’ diye çevirdi bu sözleri Peter.
Birden Peter’in aklına bir şey geldi. ‘Belki Çıngırdak benim annem olmak ister.’
Çıngırdak hırsla, ‘Seni aptal eşek!’ diye bağırdı.
Bunu o kadar sık söylüyordu ki, Wendy’nin çeviriye ihtiyacı yoktu.
‘Onunla aynı fikirde sayılırım,’ diye aksileşti Wendy. Wendy’nin aksileştiğini düşünebiliyor musunuz? Ama sabrı taşmıştı ve gece sona ermeden önce neler olacağını bilmiyordu. Bilseydi, aksileşir miydi hiç?
Bunu hiçbiri bilmiyordu. Belki de en iyisi bilmemeleriydi.
Bilmemeleri, onlara mutlu geçen bir saat daha kazandırdı. Adadaki son saatleri olacağına göre, bu sürenin içinde altmış mutlu dakika olduğuna sevinelim. Geceliklerini giyerek, dans edip şarkı söylediler. Biraz sonra gölgelerin gerçekten çevrelerini saracağını ve korkuyla sineceklerini bilmeden, kendi gölgelerinden korkar gibi yaparak söyledikleri, zevkli ve ürpertici bir şarkıydı bu. Dans ne kadar neşeli ve şamatalıydı, yatağın üstünde ve odada nasıl da itişip kakışmışlardı! Dans değil, düpedüz yastık savaşıydı. Bittiği zaman, belki de bir daha hiç karşılaşmayacaklarını bilen takım oyuncuları gibi, bir devre daha direnmişti yastıklar. Wendy’nin uyku zamanı masalına sıra gelinceye kadar, birbirlerine masallar anlattılar. O gece Tüysıklet bile masal anlatmaya kalktı, ama masalın başlangıcı o kadar sıkıcıydı ki, kendisi bile yıldı ve sıkıntıyla şöyle dedi:
‘Evet, sıkıcı bir başlangıçtı. Masalın sonuymuş gibi yapalım haydi.’
Sonunda Wendy’nin masalını, hepsinin en sevdiği, Peter’in ise nefret ettiği masalı dinlemek üzere yatağa girdiler. Wendy bu masalı

anlatmaya başladığı zaman, Peter genellikle ya odadan çıkar ya da kulaklarını tıkardı. Bu kez de bunlardan birini yapmış olsaydı, belki hepsi hâlâ adada olurdu. Ne var ki, o gece taburesinden kalkmadı. Böylece neler olduğunu göreceğiz.

Wendy'nin Masalı

Wendy, 'Dinleyin öyleyse' diyerek masala başladı. Michael dizinin dibinde, yedi çocuk da yataktaydı. 'Bir zamanlar bir bey varmış...'

'Bir hanım olmasını yeğlerdim,' dedi Kıvırcık.

Küçükbey ise, 'Beyaz bir fare olsaydı keşke,' dedi.

'Susun,' diye payladı anneleri. 'Bir de hanım varmış ve...'

'Anneciğim.' Bağıran birinci ikizdi. 'Bir de hanım var demek istiyorsun değil mi? Yani ölmemiş, değil mi?

'Hayır.'

'O hanımın ölmediğine çok sevindim,' dedi Dütdüt. 'Sen de sevindin mi John?'

'Elbette sevindim.'

'Sen de sevindin mi Küçükbey?'

'Tabii.'

'Siz de sevindiniz mi İkizler?'

'Sevindik.'

Wendy, 'Aman Tanrım,' diyerek iç geçirdi.

Kendisi bu masalı ne kadar berbat bulursa bulsun, Wendy'ye adil davranılması gerektiğini savunan Peter, 'Hey, o kadar gürültü yapmayın,' diye bağırdı.

Wendy devam etti:

'Beyin adı Bay Darling, hanımın adı da Bayan Darling'miş.'

John, diğerlerini kızdırmak için, 'Ben onları tanırdım,' dedi. Michael, pek emin olmasa da, 'Sanırım ben de tanırdım,' dedi. 'Onlar evliymiş,' diye açıklama yaptı Wendy. 'Bilin bakalım neleri varmış?'

'Beyaz fareleri!' diye haykırdı Küçükbey.

'Hayır.'

Masalı ezbere bilen Dütdüt, 'Burası çok karışık,' dedi.

'Sessiz ol Dütdüt. Bunların üç evladı varmış.'

'Evlat ne demek?'

'Mesela sen bir evlatsın ikiz.'.

'Duydun mu John? Ben bir evladım.'

'Evlatlar tek çocuklardır,' dedi John.

'Aman Tanrım, aman Tanrım,' diye iç geçirdi Wendy. 'Eveet, bunların üç çocuklarının Nana adında sadık bir dadısı varmış. Ama Bay Darling

dadıya kızıp, onu avluya zincirlemiş. Çocuklar da bu yüzden uçup gitmişler.'

'Çok güzel bir masal bu,' dedi Küçükbey.

Wendy devam etti:

'Kayıp çocukların yaşadığı Düşler Ülkesi'ne uçmuşlar.'

'Ben de aynen böyle düşünmüştüm,' diyerek, heyecanla araya girdi Kıvırcık. 'Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama böyle yaptıklarını düşündüm sadece.'

Dütdüt bağırdı:

'Wendy, kayıp çocuklardan birinin adı Dütdüt müymüş?' 'Evet, öyleymiş.'

'Masala girdim. Yaşasın, bir masala girdim Küçükbey.'

'Sus bakayım. Bütün çocukları uçup gitmiş olan o mutsuz anneyle babanın duygularını düşünmenizi istiyorum şimdi.' Mutsuz anne babaların duygularını aslında zerre kadar düşünmemelerine karşın, hepsi 'Vah vah!' diye inledi.

'Bomboş yatakları düşünün!'

'Vah vah!'

'Çok üzücü.' Birinci ikiz neşeyle söylemişti bunu.

'Bu masalın nasıl mutlu bir sonu olabilir, anlamıyorum,' dedi ikinci ikiz. 'Ya sen Küçükbey?'

'Ben çok korkuyorum.'

Wendy, zafer kazanmış gibi, 'Anne sevgisinin ne kadar büyük olduğunu bilseydiniz, korkmazdınız,' dedi. Şimdi Peter'in nefret ettiği bölüme gelmişti.

Küçükbey'e yastıkla vuran Dütdüt, 'Anne sevgisine bayılırım ben. Sen de anne sevgisine bayılır mısın Küçükbey?' dedi.

'Bayılırım,' diyen Küçükbey de Dütdüt'e vurdu.

Wendy aldırmadan, 'Anlayacağınız,' dedi, 'masalımızın kahramanı olan küçük kız, çocuklar uçarak geri geldiklerinde içeri girebilsinler diye, annelerinin pencereyi hep açık tutacacağını biliyormuş. Böylece çocuklar yıllarca uzaklarda yaşamış ve çok eğlenmişler.'

'Geri dönmüşler mi?'

Wendy, en gösterişli sahneye hazırlanarak, 'Haydi, şimdi de geleceğe bir göz atalım,' dedi. Geleceğe daha kolay göz atmak için, hepsi başlarını çevirdiler. 'Yıllar geçip gitmişti. Londra'nın bir garına inen bu yaşı belirsiz şık hanım da kim acaba?'

Sanki bilmiyormuş gibi heyecanlanan Küçükbey, 'Kimmiş Wendy, kimmiş o?'

‘Olabilir mi acaba? Evet...hayır...evet, evet...bu o...güzel Wendy!’

‘Yaa!’

‘Yanındaki şu muhteşem görünüşlü, iri yarı iki erkek de kim? John’la Michael olmasın? Evet, evet, onlar!’

‘Yaa!’ -

‘Wendy yukarıyı göstererek, “Bakın, sevgili kardeşlerim,” der, “pencere hâlâ açık duruyor. Anne sevgisinin yüceliğine inanmamızın karşılığını gördük işte.” Sonra da anneleriyle babalarına uçarlar. Bu mutlu sahneyi anlatmaya yazarın gücü yetmez; biz de üzerine perdeyi çekiyoruz.’

Masal buydu işte. Anlatanın kendisi kadar, dinleyenler de hoşnut kalmışlardı bu masaldan. Görüyorsunuz, her şey tıpkı gerçekte olduğu

gibi. Dünyanın en kalpsiz, ama bir o kadar da çekici yaratıkları olan çocuklar gibi gizlice sıvışır ve sadece kendimizi düşünerek yaşarız. Özel ilgiye ihtiyaç duyduğumuzda ise, şamar yiyeceğimizden değil, kucaklanacağımızdan emin olarak, soylu bir biçimde geri döneriz.

Gerçekten de anne sevgisine olan inançları o kadar büyüktü ki, bir süre daha kalpsizlik etmenin onlara bir şey kaybettirmeyeceğini sanıyorlardı.

Ne var ki, onlardan daha bilgili biri vardı orada. Wendy masalı bitirince, onun ağzından derin bir inilti çıktı.

'Ne oldu Peter?' diye bağıran Wendy, Peter'in hastalandığını sanarak ona koştu ve kaygılı bir tavırla göğsünün alt kısmını yokladı. 'Neren ağrıyor Peter?'

'O tür bir ağrı değil bu,' diyerek, üstü kapalı bir yanıt verdi Peter.

'Ne tür bir ağrı peki?'

'Wendy, anneler hakkında yanılıyorsun.'

Peter'in sözleri o kadar sarsıcıydı ki, bütün çocuklar korkuyla çevresine toplandılar. O da o güne kadar saklamış olduğu bir sırrı çocuklara içtenlikle anlattı:

'Eskiden ben de sizin gibi, annemin her zaman pencereyi benim için açık tutacağını düşünürdüm. Bu yüzden aylarca evden uzak kaldım. Uçup geri döndüğümde pencere kapalıydı. Annem beni tamamen unutmuştu ve yatağımda başka bir çocuk uyuyordu.'

Bunun doğruluğundan emin değilim, ama Peter doğru olduğunu düşünüyordu ve bu da çocukları korkutmuştu.

'Annelerin böyle olduğundan emin misin?'

'Evet.'

Öyleyse anneler hakkındaki gerçek buydu. Zalim yaratıklar!

Yine de en iyisi bu konuda ölçülü olmak. Ne zaman vazgeçmek gerektiğini kimse bir çocuktan daha çabuk kavrayamaz. Nitekim, John ile Michael bir ağızdan, 'Haydi Wendy, eve gidelim,' diye bağırdılar.

'Peki,' diyen Wendy, kardeşlerine sımsıkı sarıldı.

Kayıp çocuklar şaşkın şaşkın, 'Bu gece gitmiyorsunuz, değil mi?' diye sordular. İnsanın pekâlâ annesiz de yapabileceğini, bunu yapamayacağınızı düşünenlerin sadece anneler olduğunu, içlerinde, yürek dedikleri yerde duyuyorlardı.

Aklına korkunç bir düşünce gelen Wendy, kararlı bir şekilde yanıt verdi:

'Hemen gidiyoruz. Annem şimdiye kadar yas giysilerinin yarısını çıkarmıştır belki de.'

Bu korku, ona Peter'in neler hissedebileceğini unutturmuştu. Oldukça sert bir sesle, 'Peter, gerekli hazırlıkları yapar mısın?' dedi.

Peter ise, sanki Wendy ondan kuruyemiş tabağını uzatmasını istemiş gibi, sakin bir şekilde yanıt verdi:

'Sen istiyorsan, tabii.'

Bu ikisi, ayrılacaklarına pek de üzülmüyormuş gibi görünüyorlar. Eğer Wendy ayrılığı umursamıyorsa, Peter kendisinin de umursamadığını gösterecekti Wendy'ye.

Ama, elbette umursuyordu ve her zamanki gibi her şeyi berbat eden yetişkinlere karşı öylesine öfke doluydu ki, ağacına girer girmez kasıtlı olarak saniyede yaklaşık beş kez hızlı ve kısa kısa solumaya başladı. Bunu yapmasının nedeni, Düşler Ülkesi'nde şöyle bir özdeyiş olması: Her soluk alışınızda bir yetişkin can verir. Peter da intikam alırcasına, öldürebildiği kadar yetişkin öldürüyordu.

Kızılderililere gerekli emirleri verdikten sonra eve döndü. O yokken, evde uygunsuz bir sahne yaşanmıştı. Wendy'yi yitirme düşüncesiyle paniğe kapılan kayıp çocuklar, gözdağı verircesine kızın üzerine yürümüşlerdi.

'Her şey o gelmeden öncesinden daha kötü olacak,' diye bağrışıyorlardı.

'Gitmesine izin veremeyiz.'

'Haydi onu hapsedelim.'

'Evet, zincire vuralım.'

İçinden bir ses, çocuklardan hangisine yönelmesi gerektiğini söyledi Wendy'ye.

'Dütdüt,' diye bağırdı, 'senden yardım istiyorum.'

En safları sayılabilecek Dütdüt'e başvurması garip değil mi?

Ne var ki, Dütdüt soylu bir şekilde karşılık verdi. O an saflığından sıyrılmış, ağırbaşlı bir tavırla konuşuyordu:

'Ben bir garip Dütdüt'üm; kimse aldırmaz bana. Ama Wendy'ye efendice davranmayan biri çıkacak olursa, fena yaparım.'

Bir anda yıldızı parlamıştı. Kılıcını çekince, diğerleri ürkerek gerilediler. O sırada Peter dönmüş ve çocuklar ondan destek alamayacaklarını hemen anlamışlardı. Peter, hiçbir kızı zorla Düşler Ülke'sinde tutacak değildi. Bir aşağı bir yukarı yürüyerek, 'Wendy, uçmak seni çok yorduğuna göre, kızılderililere seni ormandan geçirmelerini söyledim,' dedi.

'Teşekkür ederim Peter.'

‘Sonra da,’ dedi Peter, ‘Çıngırdak seni denizin üzerinden geçirecek. Küçükbey, Çıngırdak’ı uyandır şimdi.’ Buyruklarının yerine getirilmesine alışık olan birinin otoriter sesiyle söylemişti bunları.

Çıngırdak, bir süredir konuşulanlara kulak misafiri olarak yatağında oturmakta olduğu halde, Küçükbey yanıt alıncaya dek perinin kapısına iki kez vurmak zorunda kaldı. Çıngırdak bas bas bağırdı:

‘Kimsin sen? Bu ne cesaret? Çek git buradan.’

‘Çıngırdak, kalk,’ diye seslendi Küçükbey, ‘Wendy’yi yolculuğa çıkaracaksın.’

Çıngırdak Wendy’nin gideceğini duyduğuna çok memnun olmuştu elbette; ama ona kılavuzluk etmemeye kesinlikle kararlıydı. Bunları pek sivri bir dille ifade ettikten sonra, tekrar uyumuş gibi yaptı.

Böyle bir başkaldırı karşısında afallayan Küçükbey’in, ‘Yapmayacağını söylüyor,’ diye haykırması üzerine, Peter hırsla genç bayanın odasına doğru yürüdü.

‘Çıngırdak, hemen kalkıp giyinmezsen perdeleri açarım, herkes de senin yataktaki derbeder halini görür.’

Bu sözler üzerine hemen yere atlayan Çıngırdak, ‘Kalkmadığımı kim söyledi?’ diye bağırdı.

Bu arada, çocuklar John ve Michael’la birlikte artık yolculuk için hazırlanmış olan Wendy’ye boynu bükük bir halde bakmaktaydılar. O anda sadece Wendy’yi yitirmek üzere olduklarından değil, aynı zamanda Wendy onların çağrılı olmadığı güzel bir yere gittiği için üzgündüler. Onları çeken şey, her zamanki gibi yenilikti.

Ama çocukları daha soylu bir duyguyla değerlendiren Wendy’nin içi erimişti.

‘Sevgili çocuklarım,’ dedi, ‘eğer hepiniz benimle gelirseniz, babamla annemin sizi evlat edinmesini sağlayabileceğimden eminim.’

Bu çağrı özelikle Peter’a yönelikti, ama her çocuk yalnızca kendini düşündüğünden, hepsi bir anda sevinçle zıpladılar.

Küçükbey iki zıplama arasında, ‘Ama çok kalabalık olduğumuzu düşünmezler mi?’ diye sordu.

Çabucak düşünüp taşınan Wendy,‘Yo, hayır, bu yalnızca salona birkaç yatak koymayı gerektirir. Ayın ilk perşembesinde de yataklar paravanaların arkasına gizlenebilir.’

Bütün çocuklar yalvarırcasına, ‘Gidebilir miyiz Peter?’ diye bağırdılar. Onlar giderse, Peter’in da gideceğini varsayıyor, ama bunu pek de dert etmiyorlardı aslında. Yepyeni şeyler kapıyı çaldığı zaman, çocuklar sevdiklerini terk etmeye hep böyle hazırdır işte. Peter acı bir

gülümsemeyle, ‘Peki,’ diye yanıt verince, hepsi eşyalarını toplamaya koştular.

Wendy her şeyi yoluna koyduğunu sanıyordu. ‘Şimdi de,’ dedi, ‘gitmeden önce sana ilacını vereceğim Peter.’ Çocuklara ilaç içirmeye bayılıyor ve kuşkusuz çok fazla ilaç veriyordu. İlaç elbette sudan başka bir şey değildi, ama bunu bir su kabağından içiriyor ve her zaman su kabağını çalkalayarak damlaları sayıyor, bu da suya bir miktar ilaç niteliği kazandırıyordu. Ne var ki, bu sefer Peter’a ilacını veremedi; çünkü tam ilacı hazırlamıştı ki, Pe-ter’ın gözlerinde yüreğini hoplatan bir bakış gördü.

‘Eşyalarını topla Peter,’ dedi titreyerek.

Peter ise umursamıyormuş gibi yaparak, ‘Hayır, ben sizinle gelmiyorum Wendy,’ dedi.

‘Geliyorsun Peter.’

‘Hayır.’

Peter, Wendy giderken kılını bile kıpırdatmayacağını göstermek için, gaydasına neşeyle üfleyerek, odada oradan oraya sekiyordu. Çok alçaltıcı bir şey olmasına karşın, Wendy Peter’in peşinden koşmak zorunda kaldı ve ‘Anneni bulmak için...’ diyerek onu kandırmaya çalıştı.

Peter’in bir zamanlar bir annesi olmuşsa bile, artık onu özlemiyordu. Pekâlâ annesiz de yapabiliyordu. Anneler hakkında enine boyuna düşünmüş ve sadece onların kötü taraflarını hatırlamıştı.

‘Hayır, hayır,’ dedi Wendy’ye, kararlı bir şekilde, ‘annem belki de büyüdüğümü söyleyecektir, oysa ben her zaman küçük bir çocuk olarak kalmak ve eğlenmek istiyorum.’

‘Ama Peter...’

‘Hayır.’

Bu durumdan diğer çocukların da haberdar edilmesi gerekiyordu.

‘Peter gelmiyor.’

Peter gelmiyor! Çocuklar Peter’a boş boş baktılar. Sırtlarındaki değneklerin ucuna birer çıkın bağlanmıştı. Akıllarına ilk gelen düşünce, eğer Peter gitmiyorsa, onları da göndermekten vazgeçmiş olabileceğiydi.

Ama Peter bunu yapmayacak kadar gururluydu. ‘Annelerinizi bulacak olursanız, umarım onları beğenirsiniz,’ dedi üstü kapalı bir şekilde.

Bu sözlerdeki müthiş alaycılık kötü bir etki yarattı. Çocukların çoğu oldukça kuşkulu bakmaya başladılar. Her şeye rağmen gitmek istemekle budalalık mı ediyorlardı? Yüzlerinden okunanlar bunlardı.

‘Haydi öyleyse, ağlamak, zırlamak yok; güle güle Wendy,’ diyen Peter, sanki yapacak önemli bir işi varmış ve bu yüzden artık onların gitmesi gerekiyormuş gibi, neşeyle elini uzattı.

Peter’in bir öpücük istediğini gösteren en ufak bir belirti olmadığına göre, Wendy bu eli tutmak zorundaydı. Çocuğun karşısında oyalanarak, ‘İç çamaşırlarını değiştirmeyi unutma, olur mu Peter?’ dedi. Çocukların iç çamaşırları konusunda her zaman çok titiz davranmıştı Wendy.

‘Olur.’

‘İlacını da iç.’

‘Olur.’

Hepsi bu kadar gibi görünüyordu; bunu sıkıntılı bir sessizlik izledi. Ne var ki, Peter herkesin önünde duygularına yenilecek türden biri değildi. ‘Hazır mısın Çıngırdak?’ diye seslendi.

‘Evet, evet.’

‘Öyleyse yol göster.’

Çıngırdak en yakın ağaçtan yukarı fırladı; ama onun peşinden giden olmadı, çünkü tam o sırada korsanlar, kızılderililerin beklediği korkunç saldırılarını gerçekleştirmişler, yukarıdaki sakin ortam, çığlıklar ve kılıç şakırtılarıyla bozulmuştu. Aşağıda ise ölüm sessizliği vardı. Açılan ağızlar öylece kalakalmıştı. Wendy dizüstü çökmüş, kollarını Peter’a doğru uzatmıştı. Sanki o yöne esen ani bir rüzgara kapılmışlar gibi, bütün kollar Peter’a uzandı. Onları yüzüstü bırakmaması için sessizce yalvarıyorlardı. Peter kılıcını çekti. Barbecue’yü öldürmüş olduğuna inandığı kılıçtı bu. Çocuğun gözlerinde savaş tutkusu vardı.

Çocuklar Yakalanıyorlar

Korsanların saldırısı tam bir sürpriz olmuştu. Bu durum, vicdansız Kanca'nın saldırıyı kuralları hiçe sayarak yönetmiş olduğunun kesin kanıtıdır, çünkü kızılderilileri dürüstçe gafil avlamaya beyaz adamın aklı ermez.

Vahşilerin yazılmamış savaş yasalarına göre, saldıran taraf her zaman kızılderililer olur ve soylarına özgü kurnazlıkla bunu tam şafaktan önce, beyazların cesaret bakımından en zayıf olduklarını bildikleri saatte yaparlar. Bu arada beyaz adamlar o civarda eteğinden dere akan bir tepe bulup, üzerine kaba saba bir siper kurarlar; çünkü suya çok uzak olmak yıkım getirir. Orada saldırıyı beklerken, deneyimsiz olanlar ellerine silahlarını alıp çalıların dallarına basarak dolaşır, deneyimli tayfalar ise bütün gece huzur içinde uyuyup, tam şafak vaktinden önce uyanırlar. Uzun, kara gece boyunca, vahşilerin keşif kolları tek bir yaprak kımıldatmaksızın otların arasında yılan gibi sürünürler. Çalılar, bir köstebeğin kuma dalışı gibi sessizce kapanır arkalarından. Ara sıra salıverdikleri o harika çakal uluması taklidi dışında tek bir ses duyulmaz. Ulumaya başka savaşçılardan yanıt gelir. Bazıları bunu o kadar iyi yapar ki, çakallar bile bu kadarını beceremezler. Ürpertici saatler böylece uzayıp giderken, bunu ilk kez yaşamak zorunda kalan solukyüzlüye bu uzun bekleyiş çok zor gelir; ama o korkunç ulumalar ve daha da korkunç olan sessizlik anları, deneyimli biri için gecenin nasıl ilerlediğini gösteren belirtilerden başka bir şey değildir.

Kanca bu kuralı çok iyi bildiğinden, onun cahillik bahanesiyle bunu çiğnemesi bağışlanamaz.

Minikler kabilesi ise, kendi açılarından Kanca'nın şerefine tam bir güven duydukları için, gece yaptıkları bütün eylemler onunkilerle belirgin bir zıtlık içindeydi. Kabilelerinin ününe yakışan her şeyi eksiksiz olarak yaptılar. Uygar insanları aynı anda hem şaşırtan hem de umutsuzluğa düşüren o keskin duyularıyla, korsanlardan birinin kuru bir dala basmış olduğu andan itibaren, onların adada olduğunu biliyorlardı. Hemen çakal ulumaları başladı. Kanca'nın adamlarını karaya çıkardığı nokta ile ağaçların dibindeki ev

arasındaki her toprak parçası, topuğu önde burnu arkada olan mokasenler giyen savaşçılar tarafından sessizce adım adım araştırıldı. Altından dere akan sadece tek bir tepe buldular ve böylece Kanca'nın başka seçeneği olmadığını anladılar. Kanca, şafağı beklemek için buraya yerleşmiş olmalıydı. Her şey bu şekilde, neredeyse şeytanca bir kurnazlıkla planlanınca, kızılderililerin önde gelenleri battaniyelerine sarındılar ve onlar için yiğitliğin şanından sayılan serinkanlı bir tavırla çocukların evinin tepesine yerleşip, ölüm saçacakları soğuk dakikaları beklediler.

Tamamen uyanık olmalarına karşın, orada hiçbir şeyden kuşkulanmaksızın oturup, şafak sökünce Kanca'ya yapacakları dayanılmaz işkencelerin düşünü gören vahşiler, kalleş Kanca'ya yakalanıverdiler. Katliamdan kurtulan keşif kollarından birinin sonradan verdiği bilgilere göre, Kanca tepede duraklamamıştı bile; oysa alacakaranlıkta tepeyi görmüş olmalıydı. Başından beri kendisine saldırılmasını beklemeye hiç niyeti olmadığı anlaşılıyor. Gecenin geçmesini bile beklememiş, saldırmaktan başka bir politika gütmeden üzerlerine yürümüştü. Bunun dışındaki bütün savaş hilelerinin ustası olan kızılderililerin şaşkına dönen keşif kolları, görülmeyi göze alarak Kanca'nın arkasından koşturmaktan ve acı acı ulumaktan başka ne yapabilirlerdi?

Cesur Pars Zambağı'nın çevresinde en yiğit savaşçılarından bir düzinesi vardı. Birden, hain korsanların üzerlerine geldiğini gördüler. O zaman, zafer düşleri gören gözlerindeki perde kapandı. Bundan böyle kimseyi direğe bağlayıp işkence yapamayacaklardı. Onlara cennetin yolu gözükmüştü artık. Bunu biliyorlardı; ama atalarına yakışır biçimde davranmaları gerekiyordu. Çabucak kalkmış olsalardı, yan yana dizilip kolayca yıkılmayacak bir savunma duvarı oluşturacak zamanları vardı henüz. Ne var ki, soylarının gelenekleri bunu yapmayı yasaklıyordu. Onların kitabında, soylu bir vahşinin beyazların karşısında asla şaşkınlığını belli etmemesi yazılıydı. Korsanların böyle korkunç bir şekilde aniden ortaya çıkmasına karşın, kızılderililer bir an için kıllarını kıpırdatmadan oturdukları yerde kaldılar; sanki düşmanı kendileri davet etmişlerdi. Geleneklerinin hakkını verdikten sonra da silahlarını çektiler. Savaş çığlıkları havayı delip geçti, ama artık çok geç kalmışlardı.

Bunun savaş değil, nasıl bir katliam olduğunu anlatmaktan yana değiliz. Minikler kabilesinin en seçkin savaşçılarının çoğu böyle can verdiler. Ama ölenlerin kanı yerde kalmış sayılmaz, çünkü Cılız Kurt'la birlikte Alf Mason da, Güney Amerika kıyılarını bir daha rahatsız etmemek üzere yere serildi. Geo. Scourie, Charles Turley ve Köpek Foggerty de hapı yutanlar arasındaydı. Turley, en sonunda Pars Zambağı ve kabileden geri kalan bir avuç kızılderiliyle birlikte korsanları yarıp geçen korkunç Pars'ın baltasına yenik düştü.

Bu olayda uyguladığı taktikler yüzünden Kanca'nın ne ölçüde suçlanacağına karar vermek tarihçilere kalmış. Zamanı gelinceye kadar tepede beklemiş olsaydı, o ve adamları büyük bir olasılıkla boğazlanacaklardı; dolayısıyla onu yargılarken bunu da hesaba katmak doğru olur. Belki de, yeni bir yöntem izlemeyi tasarladığını düşmanlarına bildirmesi gerekirdi. Öte yandan, bu durum işin sürpriz yanını ortadan kaldıracağı için, kaptanın savaş stratejisi boşa gidecekti. Sonuç olarak, baştan sona sorunlarla kuşatılmış bir mesele bu. İnsan bu kadar cesaret isteyen bir planı tasarlayan akla ve bunu gerçekleştiren korkunç dehaya istemeyerek de olsa hayranlık duyduğunu söylemeden edemiyor.

O zafer anında Kanca'nın kendisi hakkındaki duyguları nelerdi acaba? Hızlı hızlı soluyarak palalarındaki kanları silen köpekleri de bunu merak ediyorlardı. Kaptanın kancasına uzak olan bir yerde toplanmışlar, çekine çekine meraklı gözlerle bu olağanüstü adama bakıyorlardı. Kaptanın yüreğinde sevinç olmalıydı, ama yüzü bunu yansıtmıyordu. Her zamanki karanlık ve gizemli haliyle, adamlarından ruhça soyutlanmış gibi, uzakta duruyordu.

Kanca'nın asıl geliş nedeni kızılderilileri yok etmek olmadığı için, o gece yapılacak işleri henüz bitmemişti. Kızılderililer, onun gözünde bala ulaşabilmesi için dumanla kaçırması gereken arılardan başka bir şey değildi. Onun istediği Pan'dı; Pan, Wendy ve onların takımı, ama en çok Pan.

Peter o kadar küçük bir çocuktu ki, insan bu adamın ona duyduğu nefret karşısında şaşkınlığa kapılıyor. Tamam, Peter Kanca'nın kolunu timsaha atmıştı; ama bu olay ve bu olayın sonucunda timsahın inatçılığı yüzünden kaptanın güvensiz bir hayata sürüklenmesi bile, bu kadar acımasız ve ölümcül bir intikam hırsını açıklamaya yetmiyor, tşin gerçeği, Peter'da korsanı çıldırtan bir şey

olmasıydı. Bu, Peter'in cesareti, büyüleyici görünüşü, şu ya da bu değildi. Neyse, bunun ne olduğunu çok iyi bildiğimize ve söylememiz gerektiğine göre, lafı dolandırmayalım: Bu, Peter'in kendini beğenmişliğiydi.

Bu durum Kanca'nın sinirlerini yıpratmıştı. Sinirden demir pençesi seğiriyor, geceleri bir sinek dadanmış gibi rahatsız oluyordu. Peter yaşadıkça işkence çeken adam, kafesine giren serçeyi tutamayan bir aslan gibi hissediyordu kendini.

Şimdi bütün mesele ağaçlardan aşağıya nasıl inileceği, yani adamlarını nasıl indireceğiydi. Adamlarına hırsla göz gezdirerek, en zayıf olanlarını araştırdı. Kaptanın onları sırıkla aşağıya itmekten çekinmeyeceğini bilen tayfalar, sıkıntıyla kıvrandılar.

Bu arada çocuklar ne durumdaydı acaba? İlk kılıç şakırtıları duyulduğunda, ağızları açık, kolları yalvarırcasına Peter'e uzanmış bir halde heykel gibi taş kesildiklerini görmüştük. Tekrar onlara döndüğümüzde ise, ağızlarının kapanmış ve kollarının yana düşmüş olduğunu görüyoruz. Yukarıdaki curcuna başladığı gibi aniden bitmiş, şiddetli bir rüzgar gibi geçip gitmiştir; ama çocuklar bu geçiş sırasında yazgılarının belirlendiğini bilmektedirler.

Acaba hangi taraf kazanmıştı?

Ağaç kovuklarının başında can kulağıyla aşağıyı dinleyen korsanlar, bütün çocukların sorduğu bu soruyu ve ne yazık ki, Peter'in yanıtını da duydular.

'Eğer kızılderililer kazanmışsa,' diyordu Peter, 'tamtam çalarlar. Bu onların zafer işaretidir.'

Tamtamı ele geçirmiş olan Smee, o sırada tamtamın üzerinde oturmaktaydı. 'Bir daha tamtam sesi duyamayacaksınız,' diye mırıldandı. Sessizliğin bozulmaması emredilmiş olduğu için, işitilemeyecek kadar alçak bir sesle konuşmuştu elbette. Bu yüzden, Kanca tamtamı çalmasını işaret edince pek şaşırdı; ama yavaş yavaş bu emirdeki müthiş hınzırlığı kavradı. Bu basit adam, Kanca'ya hiç bu kadar hayranlık duymamıştı herhalde.

Tamtama iki kez vuran Smee, daha sonra durup sevinçle dinledi.

Zalim adamlar, Peter'in Tamtam! Kızılderililer kazanmış!' diye bağırdığını duydular.

Ölüme mahkum çocuklar ise, yukarıdaki katı yüreklilere müzik gibi gelen sevinç çığlıklarıyla yanıt verdiler ve neredeyse aynı anda

Peter'a tekrar veda ettiler. Bu durum korsanları şaşırttı şaşırtmasına, ama düşmanın ağaçlardan yukarıya çıkmak üzere olmasının verdiği sevinç, diğer duyguların hepsini sildi. Birbirine sırıtarak, keyifle ellerini ovuşturdular. Kanca hızla ve sessizce emirlerini verdi: Her ağacın başında bir adam dikilecek, diğerleri de onlardan iki metre uzakta yan yana dizilecekti.

Perilere İnanır Mısınız?

Bu korkunç olay ne kadar çabuk biterse o kadar iyi. Ağacından ilk çıkan çocuk Kıvırcık oldu ve çıkar çıkmaz Cecco'nun kucağına düştü. Cecco onu Smee'ye, Smee Starkey'ye, Starkey Bili Jukes'a, Bili Jukes da Noodler'a fırlattı ve Kıvırcık böylece bir adamdan diğerine savrula savrula, sonunda kara korsanın ayaklarının dibine düştü. Çocukların hepsi ağaçlarından bu şekilde insafsızca koparıldı. Elden ele fırlatılan mal balyaları gibi, aynı anda birkaçı havada uçuşuyordu.

FLUNG LIKE BALES

Son olarak çıkan Wendy'ye ise farklı muamele edildi. Alaycı bir kibarlıkla şapkasını çıkararak kıza kolunu uzatan Kanca, diğerlerinin yığıldığı yere kadar ona eşlik etti. Bunu öyle seçkin bir tavır sergileyerek yaptı ki, Wendy bağıramayacak kadar etkilenmişti. Ne de olsa, küçücük bir kızdı o.

Kanca'nın bir an için onu büyülediğini açığa vurmak belki ispiyonculuk olacak ama, Wendy'yi ispiyonlamamızın nedeni, kızın etkilenişinin beklenmedik sonuçlara yol açmasıdır. Mağrur bir şekilde Kanca'nın elini itseydi (biz de bunu yaptığını yazmaktan zevk duyardık), diğerleri gibi havada savrulacak, o zaman da Kanca büyük olasılıkla çocuklar bağlanırken orada bulunmayacaktı. Kanca, bağlanma faslına şahit olmasaydı, Tüysıklet'in sırrını keşfetmeyecek, bu sırrı bilmeden de Peter'in canına kastetmeye kalkışamayacaktı.

Uçup gitmelerini önlemek için, çocukları dizleri kulaklarına değecek şekilde iki büklüm ederek bağladılar. Kara korsan, onları sıkıca bağlamak için bir ipi dokuz eşit parçaya bölmüştü. Sıra Tüysıklet'e gelinceye kadar her şey yolunda gitti. Tüysıklet, etrafına dolanan ipin hepsini bitiren ve size düğüm yapacak uç bırakmayan o sinir bozucu paketler gibiydi. Siz paketi öfkeyle nasıl tekmelerseniz (oysa doğrusu ipi tekmelemektir), tepesi atan korsanlar da çocuğu öyle tekmelediler. Garip gelecek ama, onlara zorbalığı bırakmalarını söyleyen kişi Kanca idi. Kanca'nın dudakları zafer sevinciyle düşmanca kıvrılmıştı. Köpekleri talihsiz çocuğu sıkıca sarmaya çalışır ve her seferinde çocuğun bir yeri pırtladığı için, ter dökerek uğraşmaktan başka bir şey düşünemezken, Kanca'nın üstün aklı sonuçlan değil, Tüysıklet'ın dış görünüşünün altında yatan nedenleri araştırmıştı. Duyduğu sevinç de bunları bulduğunu gösteriyordu. Korkudan bembeyaz kesilen Tüysıklet, Kanca'nın sırrını keşfettiğini anlamıştı. O kadar şişmiş bir çocuk, ortalama ölçüde bir adamın ancak sırık yardımıyla girebileceği bir ağacı kullanamazdı elbette. Zavallı Tüysıklet, çocukların en çaresiziydi şimdi. Peter için korkuyor, yaptığı işten acı bir pişmanlık duyuyordu. Terliyken delicesine su içme alışkanlığından kurtulamadığı için, şişerek şu andaki ölçüsüne ulaşmış ve kendini küçültüp ağaca uyduracağı yerde, diğerlerinden gizli olarak ağacı yontup kendine uydurmuştu.

Bu durum, Peter'in sonunda eline düştüğüne inanmasına yetmişti Kanca'nın. Ne var ki, o anda zihninin derin mağaralarında şekillenen

karanlık plana ilişkin hiçbir söz çıkmadı ağzından; sadece tutsakların gemiye taşınmasını işaret etti. Böylece yalnız kalmış olacaktı.

İyi ama, tutsaklar nasıl taşınacaktı? İplerle bağlanıp dertop edildiklerine göre, fıçı gibi yokuş aşağı yuvarlanabilirlerdi elbette. Ne var ki, yolun çoğu bölümü bataklıktı. Kanca'nın dehası bir kez daha güçlükleri yendi ve küçük evi işaret eden kaptan, evin taşıt aracı olarak kullanılabileceğini belirtti. Çocukları hemen küçük eve tıktılar, iri yarı dört korsan evi omuzladı, diğerleri onların arkasına dizildi ve bu garip alay, bir ağızdan iğrenç korsan şarkıları söyleye söyleye ormana daldı. Çocukların arasında ağlayan olup olmadığını bilmiyorum; varsa bile, korsanların şarkısı seslerini boğmuştu herhalde. Küçük ev ağaçların arasında gözden yiterken, sanki Kanca'ya meydan okurmuş gibi, bacasından minik ama cesur bir duman püskürttü.

Kanca'nın dumanı görmesi Peter için kötü oldu. Korsanın öfke dolu yüreğinde Peter'a karşı bir damla acıma duygusu kalmışsa bile, duman onu da yok etmişti.

Hızla inen gecenin içinde tek başına kalınca Kanca'nın yaptığı ilk iş, parmaklarının ucuna basarak Tüysıklet'in ağacına gitmek ve kovuktan geçebileceğinden emin olmaktı. Sonra da uzun bir süre kara kara düşündü. Uğursuz şapkasını çimenlerin üzerine koymuş, saçlarını tatlı tatlı esmeye başlayan rüzgarda serinlemeye bırakmıştı. Düşünceleri saçları kadar kara, mavi gözleri ise menekşeler kadar huzur vericiydi. Kulak kesilerek, yeraltından gelecek bir ses bekledi; ama aşağısı da yukarısı kadar sessizdi. Yeraltındaki ev, terk edilmiş boş bir meskendi sanki. Çocuk uyuyor muydu, yoksa Tüysıklet'ın ağacının dibinde durmuş, elinde hançeriyle beklemekte miydi?

Aşağıya inmedikçe, bunu öğrenmenin yolu yoktu. Kanca pelerinini yavaşça omuzlarından yere kaydırdı ve dudaklarını kanatıncaya kadar hırsla ısırarak ağaca gitti. Cesur bir adamdı, ama bir an duraklamak ve eriyen bir mum gibi damlalar akıtan alnını silmek zorunda kalmıştı. Sonra usulca kendini bilinmezliğe bıraktı.

Geçidin dibine rahatça vardı ve nefesini tutarak sessizce durdu. Gözleri loş ışığa alışınca, ağaçların dibindeki evde bulunan çeşitli nesneler biçim kazanmaya başladı. Ama açgözlü bakışlarının çakılıp kaldığı tek şey, uzun bir süre bakındıktan sonra gördüğü büyük yatak oldu. Yatağın üzerine uzanmış olan Peter derin bir uykudaydı.

Yukarıda yaşanan feci olaydan haberi olmaksızın, çocuklar gittikten sonra bir süre neşeyle gayda çalmıştı Peter. Onların gidişine aldırmadığını kendine kanıtlamak için umutsuz bir çabaydı bu kuşkusuz. Sonra Wendy'yi üzmek istercesine, ilacını içmemeye karar vermiş, sonra onu daha da kızdırmak için yatak örtüsünün üstüne uzanmıştı. Wendy örtüyü daima yatağın altına sıkıştırırdı, çünkü gecenin ilerleyen saatlerinde üşüyebilirdiniz. O anda Peter az kalsın ağlayacaktı; ama ağlamak yerine gülerse, Wendy'nin ne kadar kızacağı aklına geldiği için, kibirli bir kahkaha savurdu ve gülerken uyuyakalıverdi.

Pek sık olmasa da, kimi zaman o da düşler görürdü. Bunlar, öbür çocuklarınkinden daha üzücü düşlerdi. Bu düşlerin içinde acı acı inler, saatlerce bunlardan kopamazdı. Sanırım, yaşamındaki sırla ilgiliydi bunlar. Böyle zamanlarda Wendy onu yataktan çıkarıp kucağına alır, kendi buluşu olan sevgi yöntemleriyle yatıştırır, sakinleşmeye başlayınca da, bir kızın önünde küçük düşmesin diye, uyanmadan tekrar yatağına yatırımdı. Ne var ki, bu kez Peter bir anda düşsüz bir uykuya dalmıştı. Kollarından biri yatağın kenarından sarkmış, bir bacağı kıvrılmış, minik incilerin göründüğü açık ağzına yarım kalan gülüşü yayılmıştı.

Kanca onu böyle savunmasız bir halde bulmuştu işte. Ağacın dibinde sessizce durup, odanın karşı tarafındaki düşmanına baktı. Korsanın kara yüreğinde hiç mi acıma duygusu yoktu? Aslında bu adam büsbütün kötü değildi; çiçekleri sever (bana böyle söylendi), güzel müzikten hoşlanırdı (kendisi de çok güzel klavsen çalarmış). Ayrıca, haydi içtenlikle itiraf edelim, bu masum manzara onu derinden sarsmıştı. İyi tarafı ağır bassaydı, istemeye istemeye geri dönüp yukarı çıkacaktı; ama onu durduran bir şey vardı.

Onu durduran, Peter'in uyurken bile küstah görünmesiydi. Açılmış bir ağız, sarkan bir kol, bükülmüş bir diz: Hep birlikte ele alındığında öyle kibirli bir kişilik örneği oluşturuyorlardı ki, insan bunun farkında olan gözlerle karşılaşmayı asla istemezdi. Bunlar Kanca'nın yüreğini katılaştırdı. Öfkeden çatlayıp yüz parçaya bölünmüş bile olsa, buna aldırmaz, her bir parçasıyla uyuyan çocuğun üstüne atlardı.

Odadaki tek lambanın donuk ışığı yatağa vuruyordu. Kanca ise karanlık tarafta durmaktaydı. Usulca ilk adımını atmaya kalktığında, bir engelle karşılaştı. Tüysıklet'ın ağacının kapısıydı bu. Kapı oyuğu

tamamen kaplamadığı için, Kanca deminden beri kapının üzerinden bakmaktaydı. El yordamıyla kapının kolunu arayan Kanca, kolun en dipte, uzanamayacağı bir yerde olduğunu anlayınca, hırsından çılgına döndü. O zaman Peter'in yüzüyle bedenindeki sinir bozucu özellikler, gözle görülür şekilde artmış gibi geldi adama. Kapıyı sarsarak zorlamaya başladı. Düşmanı yine ondan kurtulacak mıydı yoksa?

Ama o da ne? Kanca'nın gözündeki kırmızı nokta, Peter'in ilacını görmesin mi! ilaç kaptanın kolayca uzanabileceği bir yerde, rafa benzer bir çıkıntının üzerinde duruyordu. Kanca bunun ne olduğunu hemen kavradı ve uykucunun artık eline düştüğünü anladı.

Sağ olarak ele geçmesin diye, Kanca her zaman korkunç bir zehir taşırdı üzerinde. Ganimet olarak aldığı bütün zehirli yüzüklerden yaptığı bir karışımdı bu. Karışımı kaynatarak, bilim dünyasının hiç tanımadığı sarı bir sıvı elde etmişti. Bu sıvı, belki de var olan en etkili zehirdi.

Kanca, Peter'in ilacına bu zehirden beş damla kattı. Elleri utançtan değil, sevinçten titriyordu. İşini görürken uykucuya bakmaktan kaçınmasının nedeni, acıma duygusuna kapılmaktan çekinmesi değil, zehiri dökmekten korkmasıydı. İşi bitince, kurbanına şeytanca bir zevkle baktı, döndü ve solucan gibi kıvrıla kıvrıla, zar zor kovuktan yukarıya tırmandı. Tepede belirdiği zaman, aynen deliğinden fırlayan bir şeytana benziyordu. Şapkasını takıp, iyice yana yatırdıktan sonra, gecenin en karanlık parçası olan kendini geceden gizlemek ister gibi, bir ucunu öne getirdiği pelerinine sarındı ve kendi kendine garip garip mırıldanarak, ağaçların arasına sıvıştı.

Peter uyumaya devam etti. Işık pır pır edip sönmüş ve ev karanlığa gömülmüştü. Peter ise hâlâ uyuyordu. Timsaha göre saat ona gelmiş olmalıydı. Birden, onu neyin uyandırdığını anlamadan, yatağında doğrulup oturuverdi Peter. Onu uyandıran, ağacının kapısının dikkatle hafif hafif vurulmasıydı.

Hafif de olsa, o sessizliğin içinde tekin değilmiş gibi geliyordu bu vuruşlar. Peter el yordamıyla hançerini kavradıktan sonra seslendi:

'Kim o?'

Uzun süre yanıt gelmedi. Sonra kapı yine vuruldu.

'Kimsin sen?'

Yanıt yok.

Peter korkuyla titredi. Korkuyla titremeye bayılırdı. İki adımda kapıya ulaştı. Tüysıklet'ın kapısının aksine, Peter'in kapısı oyuğu tamamen dolduruyordu. Bu yüzden ne Peter kapının arkasını, ne de kapıyı çalan kişi Peter'ı görebiliyordu.

'Konuşmazsan kapıyı açmam,' diye bağırdı Peter.

Kapıdaki ziyaretçi, sonunda çıngırtıya benzeyen tatlı bir sesle konuştu:

'Bırak da gireyim Peter.'

Bu Çıngırdak'tan başkası değildi. Peter çabucak kapının sürgüsünü açınca, Çıngırdak uçarak heyecanla içeriye girdi. Yüzü kızarmış, giysisi çamurlanmıştı.

'Ne oldu?'

'Ah, asla tahmin edemezsin!' diye bağıran Çıngırdak, Peter'a üç tahminde bulunmasını önerdi. Ama Peter'in 'Konuş!' diye haykırması üzerine, gramer kurallarına hiç uymayan ve hokkabazların çeke çeke ağızlarından çıkardıkları kurdeleler kadar uzun olan tek bir cümleyle, Wendy ile çocukların yakalanışını anlattı.

Onu dinlerken, Peter'in yüreği yerinden oynamıştı. Her şeyin düzenli olmasını seven Wendy korsan gemisinde ve bağlı ha?

Birden silahlarına davranarak, 'Onu kurtaracağım,' diye bağırdı. Bu arada, Wendy'yi mutlu edecek bir şey yapmayı düşünüyordu. İlacını içebilirdi.

Peter'in eli öldürücü ilaca uzanmıştı.

'Hayır!' diye çığlığı bastı Çıngırdak. Ormanda kendi kendine mırıldanarak hızla yürüyen Kanca'nın, becerdiği işten söz ettiğini duymuştu.

'Niye?'

'Zehirli o.'

'Zehirli mi? Kim zehirlemiş olabilir ki?'

'Kanca.'

'Aptallık etme. Kanca buraya nasıl insin?'

Ne yazık ki, Çıngırdak bunu açıklayamazdı, çünkü Tüysıklet'ın ağacının sırrını bilmiyordu. Ama Kanca'nın sözleri kuşkuya yer bırakmıyordu. İlaç zehirliydi.

'Hem, ben hiç uykuya dalmadım.' Peter kendine çok inanıyordu.

Bardağı havaya kaldırdı. Artık laf üretme değil, eyleme geçme zamanıydı. Bunu gören Çıngırdak, ok gibi fırlayarak, Peter'in dudaklarıyla bardağın arasına girdi ve ilacı dibine kadar içti.

‘Bana bak Çıngırdak, ilacımı ne hakla içersin?’

Ama Çıngırdak yanıt vermedi. Şimdiden havada yalpalamaya başlamıştı.

Birden korkuya kapılan Peter, ‘Neyin var senin?’ diye haykırdı.

Çıngırdak yumuşak bir sesle, ‘İlaç zehirliydi Peter,’ dedi, ‘artık ölüyorum ben.’

‘Ah Çıngırdak, beni kurtarmak için mi içtin o ilacı?’

‘Evet.’

‘Ama niçin Çıngırdak?’

Artık kanatları Çıngırdak’ı zorlukla taşıyordu Yanıt yerine, Peter’in omzuna konup, çenesini sevgiyle ısırdı. Kulağına ‘Seni aptal eşek,’ diye fısıldadıktan sonra, sahana sahana odasına girip, yatağına uzandı.

Üzüntüyle Çmgırdak’ın yanı başına diz çöken Peter’in kafası, perinin küçücük odasının dördüncü duvarını tamamen kaplamıştı neredeyse. Perinin ışığı gitgide azalmaktaydı. Işık sönerse Çıngırdak’ın öleceğini biliyordu Peter. Çıngırdak Peter’in gözyaşlarından çok hoşlanmıştı. Zarif parmağını uzatıp, bunların parmağına akmasına izin verdi.

Çıngırdak’ın sesi o kadar zayıf çıkıyordu ki, Peter önce onun ne dediğini çözemediyse de, sonra anladı. Çocuklar perilere inanırsa, iyileşeceğini söylüyordu Çıngırdak.

Peter kollarını uzattı. Gece vaktiydi ve ortada hiç çocuk yoktu. Ama Peter, düşlerinde Düşler Ülkesi’ni gören ve bu yüzden ona sandığınızdan daha yakın olan bütün çocuklara sesleniyordu: Geceliklerini giymiş kızlarla oğlanlara ve ağaçlara asılı sepetlerin içindeki çıplak kızılderili çocuklara.

‘Perilere inanır mısınız?’ diye bağırdı.

Çıngırdak, yazgısına kulak vermek üzere, çevik denilebilecek bir hareketle yatağında doğruldu. Olumlu yanıtlar duyduğunu sanıyor, ama emin olamıyordu. Peter’a, ‘Sen ne düşünüyorsun?’ diye sordu.

Peter ise çocuklara seslendi:

‘İnanıyorsanız, ellerinizi çırpın. Çıngırdak’ın ölmesine izin vermeyin.’

Birçokları el çırptı; kimisi çırpmadı; birkaç küçük hayvan da tısladı.

El çırpmalar birden kesildi. Sanki bir sürü anne, neler olup bittiğini anlamak için çocuk odalarına koşturmuştu. Ama Çıngırdak kurtulmuştu bile. Önce sesi güçlendi, sonra yataktan fırladı, derken

her zamankinden daha neşeli ve edepsiz bir halde odada cirit atmaya başladı. Kendisine inananlara teşekkür etmek aklının ucundan bile geçmemişti, ama tıslayanlardan seve seve öç alacaktı.

'Şimdi de Wendy'yi kurtaralım.'

Silahlarını kuşanmış olan Peter tehlikeli serüvenine atılmak üzere ağacından fırladığında, Ay bulutlu gökyüzünde yükseliyordu. Başka zaman olsa, böyle bir geceyi seçmezdi. Gözünden kaçan bir şey olmasın diye, yerden fazla uzaklaşmadan uçmayı düşündü. Ama o değişken ışıkta alçaktan uçmak, gölgesinin ağaçların arasında sürüklenip kuşları huzursuz etmesi ve tetikte bekleyen bir düşmana Peter'in uyanık olduğunu bildirmesi demekti.

Şimdi adadaki kuşlara o kadar garip isimler taktığına pişmandı. Bunlar çok vahşiydi ve yanlarına sokulmak zordu.

Kızılderili yöntemiyle yerde hızla ilerlemekten başka çare yoktu. Bereket versin, Peter bu konuda uzmandı. Ama çocukların gemiye götürüldüğünden emin olamadığı için, hangi yöne gideceğini kestiremiyordu. İnce bir kar tabakası bütün ayak izlerini örtmüş, adaya ölüm sessizliği çökmüştü. Sanki doğa, kısa zaman önce yaşanan kırımın dehşetiyle, bir süre için nefesini tutmuştu. Peter, Pars Zambağı ile Çıngırdak'tan öğrenmiş olduğu orman geleneklerinden bazılarını çocuklara da öğretmişti ve başları sıkıştığında bunları hatırlayacaklarını biliyordu. Örneğin, Tüysıklet fırsat bulursa ağaçlara işaret koyacak, Kıvırcık yere tohum serpecek, Wendy de mendilini görülecek bir yerde bırakacaktı. Ne var ki, bu izleri araştırmak için sabah olması gerekiyordu. Peter ise bekleyemezdi. Yukarıdaki dünya onu çağırmıştı, ama hiç yardım etmiyordu.

Yanından geçen timsahtan başka ne bir canlı ne bir ses ne de bir hareket vardı. Buna karşın, Peter bir sonraki ağaçta birdenbire ölümle burun buruna gelebileceğini ya da ölümün ona arkadan sokulacağını çok iyi biliyordu.

Şu korkunç yemini etti: 'Bu kez ya Kanca, ya ben.'

Kah yılan gibi sürünerek ilerliyor, kah ayağa kalkıp, ayışığının oynaştığı bir açıklıktan ok gibi geçiyordu. Bir parmağı dudağında, hançeri elinin altındaydı. Peter'dan mutlusu yoktu.

Korsan Gemisi

Korsan ırmağının ağzındaki Kidd Koyu'na vuran yeşil ışık, üstünden uğursuzluk akan iki direkli Kara Bayrak gemisinin demirlediği yeri belirtiyordu. O denizlerin yamyamıydı ve adının yarattığı korku sayesinde yanına kimse yanaşamadığı için, gözcüye pek gerek duyulmazdı.

Gecenin örtüsü gemiyi sarıp sarmalamıştı. Bu örtünün içinden gemideki hiçbir ses kıyıya ulaşmıyordu. Başında Smee'nin oturduğu dikiş makinesinin tekdüze sesi dışında, gemide pek ses yoktu zaten. Her zamanki gibi çalışkan ve iyiliksever, sıradan, insanda acıma duygusu uyandıran Smee. Onun neden bu kadar dokunaklı biri olduğunu bilmiyorum; belki de bundan habersiz olduğu içindir. Güçlü adamlar bile ona bakarken dayanamayıp arkalarını dönerlerdi. Yaz akşamlarında kaç kez Kanca'yı duygulandırmış ve gözlerini yaşanmıştı. Başka şeyler gibi, bunun da farkında değildi Smee.

Gecenin puslu havasında birkaç korsan küpeşteye dayanmış içiyor, kimileri fıçıların yanına yayılmış barbut ve iskambil oynuyor, küçük evi taşımış olan dört yorgun adam da güvertede yüzükoyun yatıyordu. Kanca geçerken, alışkanlıkla onlara pençe atmasın diye, adamlar uykuda bile ustaca o yana bu yana yuvarlanıp, kaptanın elinin erişemeyeceği yerlere çekiliyorlardı.

Kanca, o anlaşılmaz adam, düşünceli düşünceli güverteyi arşınlıyordu. Bu onun zafer saatiydi. Peter sonsuza dek yolundan çekilmiş, öteki çocukların hepsi gemiye getirilmişti. Çocuklar az sonra bir kalasın ucundan denize atılacaktı. Barbecue'yü yola getirdiği günlerden bu yana, Kanca'nın yaptığı en çetin iş bu olmuştu. Adamın ne kadar boş şeylerle kibirlendiğini bildiğimize göre, şimdi zafer sarhoşluğuyla şişine şişine güvertede volta atsaydı, şaşar mıydık?

Ne var ki, yürüyüşünde hiç coşku yoktu. Adımları, kafasındaki karanlık düşüncelere ayak uyduruyordu. Kanca'nın canı çok sıkkındı.

Gecenin sessizliğinde çoğunlukla böyle kendi kendisiyle söyleşirdi gemide. Bunun nedeni, korkunç yalnızlığıydı. Bu anlaşılmaz adam, çevresini saran köpeklerinin arasında bile yapayalnızdı. Adamları sosyal açıdan ona göre çok alt düzeydeydiler.

Kaptanın gerçek adı Kanca değildi. Gerçekte kim olduğunun ortaya çıkması, şu tarihte bile ülkede bomba gibi patlayabilir; ama satır aralarındaki gizli anlamı bulan okurlar, onun tanınmış bir özel okulda okuduğunu zaten anlamışlardır. Bu okulun göreneklerini, bu göreneklerin etkisindeki giysileri gibi, hâlâ üzerinde taşıyordu. Bu yüzden, bir gemiye borda ederken üzerinde olan giysiyi değiştirmeden o gemiye çıkmak ona ters gelirdi. Hâlâ okuluna özgü tarzda ağır adımlarla yürürdü. Ama hepsinden önemlisi, dürüstlük tutkusunu korumasıydı.

Dürüstlük! Kanca ne kadar yozlaşmış olursa olsun, gerçekten önem taşıyan tek şeyin bu olduğunu hâlâ biliyordu.

İçinin derinliklerinde paslı ağır kapıların gıcırtısını duydu. Kapıların ötesinden, geceleri insanı uyutmayan çekiç sesleri gibi dayanılmaz bir takırtı geldi: Tak-tak-tak. 'Bugün dürüst davrandın mı?' Onların bitmez tükenmez sorusuydu bu.

'Ün, ün, o sahte parıltı, o bana ait,' diye bağırdı Kanca.

'Herhangi bir şeyde sivrilmiş olmak, dürüstlük müdür?' diye karşılık verdi okulundan gelen takırtı.

'Barbecue'yü korkutan tek adamım ben,' diye üsteledi Kanca. 'Flint bile Barbecue'den korkardı.'

Karşı taraftan keskin bir yanıt geldi:

'Barbecue, Flint.. .hangi sınıftan?'

Dürüstlüğü düşünmek de dürüst olmayan bir davranış değil miydi? En rahatsız edici düşünce buydu.

Bu soru onu yiyip bitiriyor, demir pençesinden daha keskin bir pençe tırmalıyordu içini. O pençe içini parça parça ederken, donuk suratına düşen ter damlaları yol yol ceketine sızardı; Çoğu zaman koluyla yüzünü siler, ama onlara engel olamazdı.

Kanca'ya imrenmeyin işte.

O anda, erken öleceğine ilişkin bir his doğdu içine. Peter'in korkunç yemini gemiye ulaşmıştı sanki. Ölürken zaman bulamaz korkusuyla, son sözlerini söyleme arzusu duydu.

‘Kanca’nın tutkuları daha az olsaydı, onun için daha iyi olurdu,’ diye bağırdı. Yalnızca en umutsuz anlarında kendinden üçüncü kişi olarak söz ederdi.

‘Küçük çocukların hiçbiri beni sevmiyor.’

Böyle düşünmesi garip. Bu durum daha önce onu hiç rahatsız etmemişti. Belki de dikiş makinesi getirmişti bunu aklına; çünkü deminden beri kendi kendine mırıldanırken, gözleri Smee’ye takılıp kalmıştı. Smee, bütün çocukların kendisinden korktuğu inancı içinde, sakin sakin dikiş dikmekteydi.

Korkmak mı? Smee’den mi? O gece gemide Smee’yi sevmeyen tek bir çocuk bile bulamazdınız. Smee çocuklara kötü şeyler söylemiş ve yumruğuyla vuramadığı için elinin ayasıyla vurmuştu onlara; ne var ki çocuklar adama daha da sokulmuşlardı. Hatta Michael korsanın gözlüğünü takmıştı.

Smee’ye, çocukların ona sevilecek biri diye baktığını nasıl anlatmalı? Kanca bunu söylemeye can atsa da, bu davranış ona çok acımasız görünüyordu. Onun yerine, bu anlaşılmaz durumu kafasının içinde evirip çevirdi: Neden Smee’nin sevilecek bir adam olduğunu düşünüyorlar acaba? Kanca, polis köpeği gibi bu sorunun peşine düştü. Smee sevilecek biriyse, onu böyle yapan neydi? Birdenbire korkunç bir yanıt ortaya çıktı: Dürüstlük olmasın?

Lostromo dürüst olduğunun farkında değil miydi yoksa? En güzeli de, bunu bilmemek değil midir zaten?

Baba olmadan önce, insanın doğal olarak dürüst olduğunu kanıtlaması gerektiğini hatırladı Kanca.

Öfke dolu bir haykırışla, demir pençesini Smee’nin kafasına doğru kaldırdı; ama birden durdu. Onu durduran düşünce şuydu:

‘Dürüst olduğu için bir adamı parçalamak ne demek olur?’

‘Dürüstlük olmaz.’

Ter içinde kalarak zayıf düşen mutsuz Kanca, dalından kopan bir çiçek gibi yere kapaklandı. Kaptanın bir süre ayakaltında dolaşmayacağını düşünen tayfalar, disiplini bir anda gevşetip çılgınca dans etmeye başladılar. Bu durum Kanca’yı kendine getirmişti. Hemen ayağa kalktı. Sanki başından aşağıya bir kova su dökülmüş gibi, insana özgü zayıflığından eser kalmamıştı üzerinde.

‘Susun köpekler, yoksa içinize demir atarım!’ diye bağırdı. Gürültü o anda kesildi.

‘Uçmasınlar diye bütün çocukları zincire vurdunuz mu?’

‘Evet, evet.’

‘Öyleyse çıkarın onları yukarıya.’

Wendy dışındaki zavallı tutsakların hepsi geminin ambarından sürüklene sürüklene çıkarılıp, kaptanın karşısında sıraya dizildiler. Kanca, bir süre onların varlığından habersiz göründü. Açık saçık bir şarkıdan parçalar mırıldanarak ve bir deste iskambili karıştırarak, huzurlu bir şekilde tembel tembel durdu. Ara sıra purosunun ateşinden yansıyan ışık yüzüne renk veriyordu.

‘Evet kabadayılar,’ dedi canlı bir sesle, ‘bu gece içinizden altısı denize atılacak; ama bana iki kamarot gerek. Kimler kamarot olacak?’

Çocuklar ambardayken, Wendy, ‘Kanca’yı boşu boşuna kızdırmayın,’ demişti onlara. Bu nedenle, Dütdüt kibarca öne çıktı. Çocukcağız, böyle bir adamın emri altında çalışma düşüncesinden nefret etmekle birlikte, içinden gelen bir ses, sorumluluğu orada bulunmayan bir kişiye yüklemenin akıllıca olacağını söylüyordu. Biraz saf bir oğlan da olsa, koruyuculuk yapmaya gönüllü olan kişilerin her zaman sadece anneler olduğunu biliyordu. Bütün çocuklar annelerin böyle olduğunu bilir ve bunun için onlardan nefret ederler; ama bundan sürekli yararlanırlar.

Bu yüzden, Dütdüt açıkgözlük ederek açıklama yaptı: ‘Şey, efendim, annemin korsan olmamdan hoşlanacağını hiç sanmıyorum. Senin annen korsan olmanı ister miydi Tüysıklet?’

Dütdüt, Tüysıklet’e göz kırpmıştı. O da sanki başka türlü olmasını istermiş gibi, üzgün üzgün, ‘Sanmam,’ dedi. ‘İkiz, senin annen korsan olmanı ister miydi?’

Açıkgözlülükte diğerlerinden aşağı kalmayan birinci ikiz, ‘Sanmam,’ dedi. ‘Küçükbey, senin...’

Kanca, ‘Kesin gevezeliği,’ diye kükreyince, sözcüler geri çekildi. ‘Sen, çocuk,’ dedi Kanca, John’a seslenerek, ‘sen biraz yürekli biri gibi duruyorsun. Korsan olmak hiç aklında geçmedi mi aslanım?’

Matematik etütleri sırasında kimi zaman bu özlemi duymuş olan John, Kanca’nın hepsinin arasından özellikle kendisini seçmesine

çok şaşırdı. Çekine çekine, 'Bir zamanlar kendime Eli-kanlı Jack demeyi düşünmüştüm,’ dedi.

‘Gayet güzel bir isim. Bize katılırsan, sana böyle seslenenebiliriz kabadayı.’

‘Sen ne dersin Michael?’ diye sordu John.

Michael’ın da bir sorusu vardı: ‘Ben de size katılırsam, bana nasıl sesleneceksiniz?’

‘Karasakal Joe.’

Michael etkilenmişti elbette. ‘Ne diyorsun John?’ O John’un karar vermesini, John da onun karar vermesini istiyordu.

‘Yine de Kral’ın saygılı uyrukları olacak mıyız?’ diye sordu John.

Kanca, dişlerinin arasından yanıt verdi: ‘ “Kahrolsun Kral” diye ant içmeniz gerekecek.’

John, o noktaya dek pek düzgün davranmamıştı belki, ama o anda üstün bir tavır sergiledi. Kanca’nın önündeki fıçıya şiddetle vurarak, ‘Öyleyse reddediyorum,’ diye bağırdı. Arkasından Michael haykırdı: ‘Ben de reddediyorum.’

‘Yaşasın Britanya!’ dedi Kıvırcık.

Çileden çıkan korsanlar, çocukların ağızlarına birer tokat patlatırken, Kanca kükredi: ‘Ölüm fermanınızı imzaladınız işte. Getirin şunların annelerini yukarıya. Kalası da hazır edin.’

Jukes ile Cecco’nun kalası hazırladığını gören zavallı çocuklar bembeyaz kesildiler. Ama Wendy yukarı getirildiği zaman, cesur görünmeye çabalıyorlardı.

Wendy’nin o korsanları nasıl hor gördüğünü anlatacak söz bulamam size. Oğlanlar açısından korsanlık mesleğinin bir çekiciliği vardı en azından; ama Wendy’nin gördüğü tek şey, geminin yıllardır ovulup temizlenmemiş olduğu idi. Kirli camının üzerine parmağınızla ‘Beni yıka’ yazamayacağınız tek bir lomboz yoktu. Wendy birkaç tanesinin üstüne bunu yazmıştı zaten. Ama çocuklar etrafına toplanınca, onlardan başka bir düşüncesi kalmadı.

‘Evet güzelim, şimdi çocuklarının denize atılışını göreceksin.’ Kanca’nın sesi baldan tatlıydı.

Kanca, görünüşüne özen gösteren bir centilmen olmasına karşın, hırsla konuşurken beyaz yakasını kirletmişti. Birden Wendy’nin yakasına baktığını fark etti ve hemen yakayı eliyle gizlemeye çalıştı. Ne var ki çok geç kalmıştı.

‘Ölecekler mi?’ Wendy bunu öyle küçümseyici bir ifadeyle sormuştu ki, kaptan neredeyse bayılacaktı.

‘Ölecekler,’ diye hırlayan Kanca, şeytanca bir zevkle, ‘Hepiniz susun ve bir annenin çocuklarına söyleyeceği son sözleri dinleyin,’ diye bağırdı.

Wendy soylu bir tavırla ve kararlı bir sesle konuştu: ‘Sevgili oğullarım, bunlar benim son sözlerimdir. Gerçek annelerinizden size şu mesajı iletebileceğimi hissediyorum: “Umarız oğullarımız İngiliz centilmenleri gibi ölür.’”

Korsanlar bile etkilenmişlerdi. Dütdüt çılgınca bağırdı: ‘Annemin umduğunu yapacağım. Sen ne yapacaksın Küçükbey?’

‘Annemin umduğunu. Sen ne yapacaksın ikiz?’

‘Annemin umduğunu. John, sen ne...’

Ama Kanca kendini toparlamıştı. ‘Bağlayın kızı,’ diye bağırdı.

Wendy’yi direğe bağlayan Smee, ‘Bana bak güzelim, benim annem olmaya söz verirsen, seni kurtarırım,’ diye fısıldadı.

Ne var ki, Wendy Smee’ye bile böyle bir söz veremezdi. Küçümseyici bir şekilde, ‘Hiç çocuğum olmamasını tercih ederim,’ dedi.

Smee Wendy’yi direğe bağlarken, oğlanlardan bir tekinin bile Wendy’den yana bakmaması çok acı; hepsinin gözleri, ucundan denize atılmadan önce üzerinde son kez yürüyecekleri kalastaydı. Artık o kalasın üzerinde yiğitçe yürüyebileceklerini ummuyorlardı, çünkü düşünme yeteneklerini kaybetmişlerdi. Yalnızca bakıyor ve tir tir titriyorlardı.

Dişlerini sıkarak çocuklara sırıtan Kanca, Wendy’ye doğru bir adım attı. Niyeti, çocukların birer birer kalasta yürümesini görsün diye, kızın yüzünü o tarafa döndürmekti. Ne var ki kıza asla ulaşamadığı gibi, kızın ağzından çıkacağını umduğu acı çığlığı da duyamadı. Bunun yerine, başka bir şey duydu.

Bu ses, timsahın tüyler ürpertici tik taklarıydı.

Korsanlar, çocuklar, Wendy, hepsi bunu duymuştu. Bütün başlar bir anda aynı yöne, ama sesin geldiği deniz tarafına değil, Kancaya döndü. Hepsi de olacakların yalnızca Kanca’yı ilgilendirdiğini biliyorlardı ve bir anda oyunculuktan izleyiciliğe geçmişlerdi.

Kanca’daki değişimi görmek korkunçtu. Eli ayağı çözülmüş, boş bir çuval gibi yere yığılmıştı.

Ses düzenli bir biçimde yaklaşıyor ve şu korkunç düşünceyi de beraberinde getiriyordu: ‘Timsah gemiye çıkmak üzere.’

Demir pençe bile, sanki saldıran gücün istediği şeyin gerçek bir parçası olmadığını bilirmiş gibi, hareketsiz sarkıyordu. Böyle korkunç bir şekilde yalnız bırakılan kişi başka bir adam olsaydı, düştüğü yerde gözlerini açmadan yatıp kalırdı; ama Kanca’nın muazzam beyni hâlâ çalışıyordu. Beyninin kılavuzluğu altındaki Kanca, güvertede dizleri üzerinde sürünerek, sesten uzaklaşmak için gidebileceği yere kadar gitti. Korsanlar ona saygıyla yol açtılar. Kanca, ne zaman ki yolun sonunda küpeşteyle burun buruna geldi, ancak o zaman konuştu.

‘Saklayın beni,’ diye bağırdı boğuk bir sesle.

Tayfalar kaptanın çevresini sardılar. Gemiye çıkmakta olan yaratıktan gözlerini kaçırıyordu hepsi. Hiçbiri onunla savaşmak niyetinde değildi. Yazgılarına boyun eğmişlerdi.

Kanca gözden kaybolunca, çocuklar, timsahın gemiye tırmanışını seyretmek için merakla küpeşteye koştular. İşte o zaman, Gecelerin Gecesi’nin en garip sürpriziyle karşılaştılar: Yardımlarına koşan timsah değildi; Peter’dı bu.

Çocuklara, kuşku uyandırabilecek herhangi bir hayranlık çığlığı atmamalarını işaret eden Peter, tik taklarına devam etti.

‘Bu Kez Ya Kanca, Ya Ben’

Hayatımız boyunca hepimizin başına, bir süre farkına varmadığımız garip şeyler gelir. Örneğin, birden bir kulağımızın duymadığını fark ediyoruz ve ne zamandır duymadığımızı bilmiyoruz; diyelim ki, yarım saattir duymuyormuşuz. O gece Peter da bu tür bir şey yaşamıştı. Onu son gördüğümüzde bir parmağı dudağında, hançeri elinin altında, adada usulca ilerliyordu. Timsahın geçtiğini görmüş, ama hayvanda bir gariplik olduğunu fark etmemişti. Kısa bir süre sonra, timsahtan tik tak sesi gelmediğini hatırladı. Önce ürktü, ama çok geçmeden saatin durduğunu düşünerek, doğru bir sonuca vardı.

En yakın dostunu böyle birdenbire yitiren yaratığın neler hissedebileceği konusunda hiç kafa yormayan Peter, hemen bu olaydan nasıl yararlanabileceğini düşündü ve tik tak sesleri çıkarmaya karar verdi. Böylece vahşi hayvanlar onu timsah sanacak, o da saldırıya uğramadan aralarından geçebilecekti. Doğrusu çok güzel tik tak sesi çıkarıyordu, ama tahmin etmediği bir şey oldu. Sesi duyanlar arasında timsah da vardı ve hayvan Peter’ın peşine takılıverdi. Yitirdiği şeyi geri almak amacıyla mı, yoksa tik takların hâlâ kendisinden geldiğini sanarak sadece dost olarak mı Peter’ı izliyordu, orası belli değil; çünkü sabit bir fikre tutsak olan herkes gibi, o da budala bir yaratıktı.

Bir terslikle karşılaşmadan kıyıya ulaşan Peter, hiç duraksamadan gayet doğal bir şekilde suya adım atarak, dosdoğru yoluna devam etti. Bu şekilde karadan suya geçen birçok hayvan vardır; ama insan olarak Peter’dan başkasını tanımıyorum. Yüzerken kafasında bir tek düşünce vardı: ‘Bu kez ya Kanca, ya ben.’ Tik tak sesi çıkarmaya o kadar alışmıştı ki, farkında olmadan bunu yapmaya devam etti. Farkına varsaydı susardı; çünkü tik takların yardımıyla gemiye çıkmak parlak bir fikirdi, ama o sırada onun aklına gelmemişti.

"THIS MAN IS MINE!"

Çocukların hepsi, 'Haydi, şimdi!' diye haykırdığı halde, Peter gösterişli bir hareketle, rakibini kılıcını almaya davet etti. Kanca hemen

kılıcını kaptıysa da, Peter'in gösterdiği dürüstlük, korsana acı vermişti.

O ana dek onunla dövüşenin herhangi bir düşman olduğunu sanmıştı, ama şimdi daha karanlık kuşkular uyanmıştı içinde. Boğuk bir sesle bağırdı:

'Pan, kimsin, nesin sen?'

'Gençliğim ben, neşeyim, yumurtadan yeni çıkmış minik bir kuşum,' diye rastgele yanıt verdi Peter.

Elbette laf olsun diye konuşuyordu; ama huzursuz Kanca'ya göre, bu sözler Peter'in kim ya da ne olduğunu zerre kadar bilmediğinin kanıtıydı; bu da dürüstlüğün zirvesiydi.

'Kolla kendini,' diye bağırdı umutsuzca.

Şimdi insan kılığına girmiş bir harman sopası gibi dövüşüyordu Kanca. O korkunç kılıcın her savruluşu, büyük küçük, önüne çıkan herkesi ikiye ayırabilirdi. Oysa Peter, sanki kılıcın rüzgarı onu tehlikeli bölgenin dışına savuruyormuş gibi, Kanca'nın çevresinde hızla dönüyor, ansızın ok gibi fırlayıp, korsanı tekrar tekrar şişliyordu.

Kanca artık umutsuzca dövüşüyordu. Yaşamaktan umut kesen o hırslı yüreği, bir tek istekle yanıp tutuşuyordu şimdi: Sonsuza dek durmadan önce, Peter'in dürüst davranmadığını görmek.

Dövüşmeyi bırakarak birden barut deposuna koşan Kanca, depoyu ateşe verip haykırdı:

'İki dakika içinde gemi havaya uçacak.'

Şimdi çocuğun gerçek kişiliği ortaya çıkacak, diye düşünüyordu.

Ne var ki, elinde bir top mermisiyle barut deposundan çıkan

Peter, sakin bir şekilde mermiyi denize atıverdi.

Kanca'nın kendisi nasıl bir davranış sergiliyordu peki? Ondan yana olmasak da şuna sevinebiliriz: Yanlış yola sürüklenmiş bir adam olmasına karşın, sonunda soyunun geleneklerine uygun davrandı. O sırada diğer çocuklar onu hiçe sayarak, aşağılayıcı bir biçimde çevresinde uçuşuyorlardı. Ne var ki, güvertede yalpalayarak güçsüz bir halde çocuklara saldıran Kanca'nın aklı artık onlarda değildi. Geçmişte kalan oyun alanları, iyiliği için hapsedilmek, ünlü bir zindanın duvarlarını seyretmek vardı aklında. Ve hem ayakkabıları, hem yeleği, hem boyunbağı, hem çorapları düzgündü.

Sen, kahramanlıktan büsbütün uzak bir kişi diyemeyeceğimiz Kanca James, elveda sana; artık sonun geldi.

Hançerini çekmiş olan Peter'in havadan yavaş yavaş kendisine yaklaşmakta olduğunu gören Kanca, denize atlamak için küpeştenin üstüne sıçradı. Timsahın onu beklediğinden haberi yoktu. Haberi olursa

atlamaktan vazgeçebilir diye, saati daha önce biz kasten durdurmuştuk: Son anında bizden ona küçük bir saygı işareti.

Kanca son bir zafer kazandı; sanırım bunu ona çok görmememiz gerek. Küpeştenin üzerinde dururken, başını çevirip havada süzülen Peter'a baktı ve ona ayağını kullanmasını işaret etti. Peter de hançerlemek yerine, ona bir tekme attı.

Kanca, isteğine kavuşmuştu sonunda. Alaylı bir sesle, 'Dürüstçe değil bu!' diye bağırarak, gönül rahatlığıyla timsaha gitti.

Böylece Kanca James can vermiş oldu.

'On yedi'. Bağıran Tüysıklet'di, ama hesabında bir yanlışlık vardı. O gece suçlarının cezasını canlarıyla ödeyen korsanlar on beş kişiydi; ikisi ise kıyıya çıkmıştı. Starkey'yi kızılderililer yakaladı ve onu çocuklarına dadı yaptılar. Bir korsan için ne aşağılayıcı bir durum! Smee ise bundan sonra gözlüğünü takıp dünyayı dolaştı ve Kanca James'in korktuğu tek adamın kendisi olduğunu söyleyerek, tehlike dolu bir yaşam sürdü.

Wendy savaşa katılmayıp bir kenarda durmuş, gözleri parlayarak Peter'ı izlemişti. Ama her şey sona erince, varlığı yine önem kazandı. Çocukların hepsini ayırım yapmadan övdü, Michael ona bir korsan öldürdüğü yeri gösterince sevindirici bir tarzda titredi, sonra da onları Kanca'nın kamarasına götürüp, kaptanın bir çiviye asılmış olan saatini gösterdi. Saat 'bir buçuk' diyordu.

Saatin bu kadar geç olması, her şeyden daha önemliydi. Wendy'nin çocukları hemen korsanların ranzalarına yatırdığından kuşkunuz olmasın. Peter dışında hepsi yattı. Güvertede kasıla kasıla bir aşağı bir yukarı yürüyen Peter ise, sonunda topun yanında uykuya daldı. O gece yine o düşlerinden birini gördü ve uykusunda uzun süre ağladı. Wendy ona sımsıkı sarılmıştı.

Eve Dönüş

O sabah iki kampanasıyla hepsi harekete geçti. Denizin üstünde büyük bir koşuşturma vardı. Elinde bir halat ucu tutan ve tütün çiğneyen lostromo Dütdüt de aralarındaydı. Bütün çocuklar dizden kesik korsan giysileri giymişler, güzelce tıraş olmuşlar, gerçek gemiciler gibi sallanarak ve pantolonlarını çekiştirerek yürüyorlardı.

Kimin kaptan olduğunu söylemeye gerek yok. Küçükbey ile John kaptanın birinci ve ikinci yardımcılarıydı. Gemide bir de kadın vardı. Geri kalanlar ise rütbece gemi direğinden önde gelen ve baş kasarasında kalan deniz erleriydi. Peter fırlayıp dümenin başına geçmişti bile. Düdük çalarak bütün tayfaları topladı ve onlara hitaben kısa bir konuşma yaptı. Görevlerini yiğit denizciler gibi yapacaklarını umduğunu, ama onların Rio'nun ve Altın Sahili'nin en aşağılık adamları olduklarını da bildiğini, bu yüzden kendisine terslik edecek olurlarsa hepsini parçalayacağını söyledi. Sert ve kaba bir şekilde, gemicilerin anlayacağı dilden konuştuğu için coşkuyla alkışlandı. Bundan sonra verilen sert buyruklar üzerine, gemiyi döndürüp, burnunu anakaraya yönelttiler.

Kaptan Pan, geminin haritasına baktıktan sonra, hava böyle giderse 21 haziran civarında Azor adalarına varacaklarını hesapladı. Yolun geri kalanında da uçarak gidip zaman kazanacaklardı

İçlerinden bazıları geminin yasalara uyan bir gemi olmasını isterken, bazıları korsan gemisi olarak kalmasından yanaydı. Ama kaptan onlara köpek gibi davranıyor, onlar da kaptana isteklerini bildirmeye -ortak bir dilekçeyle bile- cesaret edemiyorlarlardı. En güvenli yol, o an için boyun eğmekti, iskandil etmesi söylendiğinde şaşkın şaşkın baktığı için, Tüysıklet bir sürü laf işitmişti. Genel kanı, Peter'in Wendy'nin kuşkularını yatıştırmak için şimdilik yasalara uyduğu, ama yeni giysisi hazır olunca değişebileceği idi. Wendy, istemediği halde, Kanca'nın en korkunç kıyafetlerinden Peter'e bir korsan giysisi dikiyordu. Sonradan aralarında fısıldaştıklarına göre, bu giysiyi ilk giydiği gece Peter ağzında Kanca'nın ağızlığıyla uzun süre kamarada oturmuş ve yumruk yaptığı elinin işaret parmağını kanca gibi kıvırmıştı.

Artık gemiyi gözlemek yerine, kahramanlarımızdan üç tanesinin çok uzun bir süre önce penceresinden uçup giderek, acımasızca terk ettikleri o kederli eve dönmeliyiz. Bunca zamandır 14 numarayı ihmal etmemiz ayıp oldu belki. Ama yine de Bayan Darling'in bizi suçlamayacağından emin olabiliriz. Üzüntüsünü paylaşmak için daha erken dönseydik, büyük olasılıkla, 'Budalalık etmeyin; benim ne önemim var? Gidip çocuklara göz kulak olun,' diye haykıracaktı. Anneler böyle oldukça, çocuklar bundan yararlanacaklar ve de suçu onlara yükleyebileceklerdir.

Şu anda bile o tanıdık çocuk odasına girmeyi göze almamızın tek nedeni, odanın yasal sakinlerinin eve dönüş yolunda olmalarıdır. Sırf yataklarının gerektiği gibi havalandırıldığını, Bay ve Bayan Darling'in akşam dışarı çıkmadığını garantiye almak için onlardan önce dönmeye acele ediyoruz. Bizim amacımız hizmet etmekten başka bir şey değil, iyi ama, onlar kıymet bilmeden, yataklarını öyle aceleyle terk ettikten sonra, yataklar ne diye havalandırılsın? Geldikleri zaman anne ve babalarının hafta sonunu geçirmek için kent dışına çıktığını görselerdi, cezalarını bal gibi çekmezler miydi? Bunlar düşünülürse, onlarla karşılaştığımızdan bu yana ahlak dersi vermemiz gerekecekti. Ama olayları bu şekilde kurgulasaydık, Bayan Darling bizi asla bağışlamazdı.

Yapmayı fazlasıyla istediğim tek bir şey var; o da yazarın ağzından Bayan Darling'e çocukların geri dönmekte olduğunu, açıkçası gelecek perşembeye burada olacaklarını söylemek. Ama o zaman Wendy, John ve Michael'ın iple çektikleri sürprizi berbat etmiş olurum. Çocuklar gemide bu sürprizi düşlemişlerdi: Annelerinin deliler gibi sevinmesi, babalarının sevinçle haykırması, çocuklarla herkesten önce kucaklaşmak için Nana'nın havaya fırlaması... Bundan önce de güzelce saklanacaklardı. Önceden haber vererek bu sürprizi berbat etmek ne kadar zevkli. Böylece, çocuklar debdebeli bir şekilde içeri girdiklerinde, Bayan Darling Wendy'ye öpücük vermeye bile kalkışmayabilir, Bay Darling ise huysuz huysuz, 'Allah kahretsin, işte yine o çocuklar,' diye bağırıp çağırabilir. Bunun için de kimse bize teşekkür etmez. Artık Bayan Darling'i tanımaya başlıyoruz. Çocukları o küçük zevkten yoksun ettiğimiz için bizi paylayacağından emin olabiliriz.

‘Ama sevgili bayan, perşembeye daha on gün var. Bu yüzden size olup bitenleri anlatarak, sizi on gün mutsuz yaşamaktan kurtarabiliriz.’

‘Evet ama, ne pahasına! Çocukları on dakikalık zevkten yoksun ederek.’

‘Eh, siz o yönden bakıyorsanız...’

‘Bunun bakılacak başka yönü mü var sanki?’

Görüyorsunuz ya, kadının hiç saygısı yok. Hakkında çok güzel şeyler söylemeye niyet etmiştim, ama ona kızdığım için artık bunların hiçbirini söylemeyeceğim. Odayı hazır etmesini söylemeye de gerek yok aslında, çünkü her şey zaten hazır. Bütün yataklar havalandırılıyor, kendisi asla evden ayrılmıyor, gökyüzünü gözlemekten vazgeçmiyor ve pencere açık tutuluyor. Ona faydalı olamayacağımıza göre, gemiye dönebilirdik. Ancak madem ki buradayız, pekâlâ kalıp seyredebiliriz. Bizler seyirciden başka bir şey değiliz aslında; bizi kimse gerçekten istemiyor. Öyleyse biz de seyredelim ve bazılarının incinmesi umuduyla, iğneleyici şeyler söyleyelim.

Çocukların yatak odasında görülen tek değişiklik, saat dokuzla altı arasında köpek kulübesinin artık orada olmayışı. Çocuklar uçup gittiği zaman, Bay Darling Nana’yı zincirlediği için bütün suçun kendinde olduğuna ve Nana’nın başından sonuna dek ondan akıllı davrandığına inandı. Görmüş olduğumuz gibi, Bay Darling oldukça saf bir adamdı. Saçsızlıktan kurtulabilmiş olsaydı, gerçekten çocuk sanılabilirdi. Ama aynı zamanda soylu bir adalet duygusu ve ona doğru gelen şeyi yapma konusunda aslan gibi bir yüreği vardı. Çocukların gidişinden sonra meseleyi dikkatle düşünüp taşındı, sonra da elleri ve dizleri üzerinde emekleyerek, köpek kulübesine girdi. Bayan Darling’in dışarı çıkması konusundaki bütün ricalarına, üzgün ama kararlı bir şekilde yanıt verdi:

‘Hayır bir tanem, benim yerim burası.’

Pişmanlık acısıyla, çocukları geri dönünceye kadar köpek kulübesinden çıkmayacağına yemin etti. Bu elbette acınacak bir durumdu, ama Bay Darling yaptığı her şeyde aşırıya kaçmak zorundaydı; yoksa hemen vazgeçerdi. Akşamları köpek kulübesinde oturup, karısıyla birlikte çocuklarından ve onların bütün güzel

yönlerinden konuşurken, bir zamanların gururlu George Darling'inden daha ezik bir adam olamazdı.

Onun böyle boyun eğişi Nana'ya çok dokunuyordu. Bay Darling Nana'nın köpek kulübesine girmesine izin vermiyor, ama diğer konulardaki isteklerini titizlikle yerine getiriyordu.

Köpek kulübesi, içindeki Bay Darling'le birlikte her sabah bir arabaya taşınıyor, Bay Darling bu şekilde bürosuna gidiyor ve saat altıda aynı şekilde evine dönüyordu. Komşuların düşünceleri konusunda ne kadar duyarlı olduğunu hatırlarsak, adamın kişiliğinin epeyce güçlü olduğu anlaşılır. Artık her hareketi şaşırtıcı bir şekilde dikkat çekiyordu. Kendisi ise içten içe işkence çekmekte olmalıydı; ama çocuklar küçük eviyle alay ettikleri zaman bile sakinliğini koruyor ve kulübenin içine bakan her kadına kibarca şapka çıkarıyordu.

Bu durum Don Kişot'luk gibi gözükse de, görkemli bir şeydi. Bunun altında yatan anlam çok geçmeden dışarıya sızdı ve halkı çok etkiledi. Kalabalık gruplar tezahürat yaparak arabanın peşine takılıyor, alımlı kızlar Bay Darling'den imza almak için arabaya tırmanıyor, kaliteli gazetelerde röportajlar çıkıyor, sosyete Bay Darling'i akşam yemeğine davet ediyor ve şöyle diyorlardı: 'Köpek kulübesinde gelin.'

O önemli perşembe günü, Bayan Darling çocuk odasında George'un eve dönmesini bekliyordu. Ne kadar üzgün bir kadın. Şimdi ona yakından bakıp, yavrularını yitirdiği için artık eski günlerdeki neşesinden eser kalmadığını görünce, her şeye rağmen Bayan Darling hakkında tatsız şeyler söyleyemeyeceğimi anlıyorum. Kadıncağız o vefasız çocuklarına çok düşkünse, bu onun elinde olan bir şey değil. Bakın, koltuğunda uyuyakalmış. Dudakları -insan önce hep oraya bakıyor- neredeyse solup sararmış. Göğsüne koyduğu eli, sanki orada bir ağrı varmış gibi kıpırdanıp duruyor. Kimileri en çok Peter'ı, kimileri de Wendy'yi sever; bense en çok Bayan Darling'i seviyorum. Onu sevindirmek için, gelin, uyurken kulağına yumurcakların geri dönmekte olduğunu fısıldayalım. Gerçekten de artık pencereye çok yaklaşmışlar, hızlı hızlı uçuyorlar; ama bizim sadece yolda olduklarını fısıldamamız gerek. Haydi.

Keşke yapmasaydık! Bayan Darling birden çocuklarına seslenerek doğruldu; ama odada Nana'dan başka kimse yoktu.

‘Ah Nana, düşümde yavrularımın döndüğünü gördüm.’
Nana’nın gözleri nemlenmişti. Tek yapabildiği, patisini yavaşça sahibesinin kucağına koymak oldu. Köpek kulübesi eve getirildiği zaman, ikisi öylece oturuyorlardı. Karısını öpmek için kulübeden başını çıkaran Bay Darling’in yüzünün eskisinden daha yorgun göründüğünü, ama daha yumuşak bir ifadeye büründüğünü görüyoruz.
Bay Darling şapkasını Liza’ya verdi, o da küçümseyen bir tavırla şapkayı aldı. Kadının düş gücü olmadığı için, adamı böyle davranmaya iten nedenleri anlamaktan acizdi. Dışarıda ise, yolda arabaya eşlik etmiş olan kalabalık hâlâ tezahürat yapıyordu. Doğal olarak Bay Darling buna ilgisiz kalmadı.
‘Şunları dinleyin,’ dedi, ‘ne kadar kıvanç verici.’
‘Bir sürü çocuk,’ dedi Liza dudak bükerek.
Bay Darling belli belirsiz bir öfkeyle, ‘Bugün aralarında yetişkinler de vardı,’ diyerek onu inandırmaya çalıştıysa da, Liza burnunu havaya dikince, onu paylamak için tek söz etmedi. Toplumsal başarısı onu şımartmamış, daha da yumuşatmıştı. Bir süre köpek kulübesinin önünde oturarak, Bayan Darling’e başarısından söz etti. Bayan Darling, bu başarının başını döndürmemesini dilediğini söyleyince, karısının elini sıkıca tutarak ona güven verdi.
‘Eğer zayıf bir adam olsaydım... Aman Tanrım, ya zayıf bir adam olsaydım!’
Bayan Darling çekinerek, ‘George,’ dedi, ‘her zamanki gibi pişmanlık duyuyorsun, değil mi?’
‘Pişmanlıkla doluyum sevgilim! Cezama baksana: Bir köpek kulübesinde yaşamak.’
‘Ama bu bir ceza, öyle değil mi George? Bundan hoşlanmadığından emin misin?’
‘Sevgilim!’
Bayan Darling’in kocasından özür dilediğinden kuşkunuz olmasın. Daha sonra Bay Darling’in uykusu geldi ve köpek kulübesine girip kıvrıldı. Karısına, ‘Oyun odasındaki piyanoda bana ninni çalar mısın?’ diye rica etti ve Bayan Darling oyun odasına geçerken, düşüncesizce ekledi: ‘Hem şu pencereyi de kapat, cereyan yapıyor.’

‘Ah George, sakın bunu isteme benden. Pencere her zaman çocuklar için açık kalmalı, her zaman.’

Şimdi özür dileme sırası Bay Darling’e gelmişti. Bunun üzerine Bayan Darling oyun odasına gidip piyano çalmaya başladı, ama çok geçmeden uykuya daldı. O uyuyadursun, Wendy, John ve Michael odaya süzüldüler.

O da ne? Biz gemiden ayrılmadan önce çocukların kararlaştırdığı plan böyle olduğu için, biz de böyle yazdık. Ama o zamandan bu yana bir şeyler değişmiş olmalı ki, içeriye onlar değil, Peter ile Çıngırdak girdi.

Peter’in ilk sözleri her şeyi açıklıyor.

Peter, ‘Çabuk pencereyi kapat Çıngırdak,’ diye fısıldıyordu. ‘Sürgüle. Tamam, oldu. Şimdi biz kapıdan çıkmalıyız.
Wendy gelince, annesinin pencereyi sürgüleyip onu dışarıda bıraktığını sanacak ve benimle birlikte geri dönmek zorunda kalacak.’

Bu zamana kadar kafamı karıştıran şeyi, yani Peter’in korsanları yok ettiği zaman niye adaya dönmediğini ve çocukları anakaraya götürme işini niye Çıngırdak’a bıraktığım şimdi anlıyorum. Demek ki başından beri bu hileyi düşünüyormuş.

Kötü davrandığı için rahatsızlık duyacağı yerde, sevinçle dans ediyordu Peter. Sonra piyano çalanı görmek için gizlice çocuk odasını gözetlemeye başladı. ‘Wendy’nin annesi bu,’ diye fısıldadı Çıngırdak’a. ‘Güzel bir kadın, ama benim annem kadar güzel değil. Dudakları yüksüklerle dolu, ama anneminki kadar değil.’

Annesi hakkında bir şey bilmese de, bazen onunla övünürdü.

‘Evim, güzel evim’ ezgisini de bilmiyor, ama ezginin ‘Evine dön Wendy’ dediğini anlıyordu. Sevinç içinde haykırdı: ‘Wendy’yi bir daha göremeyeceksiniz bayan, çünkü pencere sürgülü.’

Müziğin neden sustuğunu anlamak için tekrar odaya baktığında, Bayan Darling’in başını demin çaldığı kutuya dayadığını ve gözlerinde iki damla yaş olduğunu gördü.

‘Pencerenin sürgüsünü açmamı istiyor,’ diye düşündü, ‘ama açmayacağım işte!’

Odaya bir daha baktı. Bunlar ya deminki gözyaşlarıydı, ya da yerlerine yenileri gelmişti.

‘Wendy’yi ne kadar çok seviyor,’ dedi kendi kendine. Bayan Darling’in Wendy’yi neden alamadığını anlayamaması yüzünden, şimdi ona kızıyordu Peter.

Oysa bunun nedeni basitti: ‘Ben de Wendy’yi seviyorum. Her ikimiz de ona sahip olamayız bayan.’

Ne var ki bayan böyle devam edemeyecekti. Peter mutsuz olmuştu. Ona bakmaktan vazgeçtiyse de, Bayan Darling’i bırakıp gidemiyordu. Etrafta sekerek yüzünü komik biçimlere sokuyor, ama durduğu zaman sanki Bayan Darling içindeymiş gibi geliyordu.

Sonunda, ‘Peki,’ deyip yutkundu ve pencerenin sürgüsünü açtı. Doğanın kanunlarını hiçe sayarak, ‘Gel Çıngırdak, biz böyle aptal anneler istemeyiz,’ dedikten sonra da uçup gitti.

Böylece Wendy, John ve Michael sonunda yine pencereyi açık buldular. Bu, hak ettiklerinden fazlaydı elbette. Kendilerinden hiç utanç duymadan yere kondular. En küçükleri, evini çoktan unutmuştu. Kuşkuyla çevresine bakınarak, ‘John, ben daha önce burada bulunmuştum galiba,’ dedi.

‘Tabii bulundun, aptal, işte eski yatağın.’

Michael, ‘Evet,’ dedi, ama pek de inanamamıştı.

‘Bakın, köpek kulübesi!’ diye haykıran John, kulübenin içine bakmak için karşıya fırladı.

‘Nana içindedir belki,’ dedi Wendy.

John ıslık çaldı ve ‘Hey, bunun içinde bir adam var,’ dedi.

Wendy çığlığı basmıştı: ‘Babam bu.’

Michael ise heyecanla, ‘Bırakın da babamı göreyim,’ diye yalvarıyordu. İyice baktıktan sonra, ‘Öldürdüğüm korsan kadar iri yarı değilmiş,’ dedi. Bunu söylerken düşkırıklığına uğradığı o kadar belliydi ki, Bay Darling’in uykuda olmasına sevindim. Küçük Michael’ından ilk olarak bu sözleri işitmesi üzücü olurdu.

Babalarını köpek kulübesinde bulmak, Wendy ile John’u epeyce şaşırtmıştı.

John, hafızasına güvenmeyen biri gibi, ‘Eskiden babam köpek kulübesinde yatmazdı, değil mi?’ dedi.

Wendy sarsılmıştı. ‘John, belki de eski hayatımızı sandığımız kadar iyi hatırlamıyoruz biz.’

Başlarından aşağıya soğuk bir duş indi. Oh olsun onlara!

Küçük kabadayı John, 'Geldiğimiz zaman annemizin burada olmaması düşüncesizlikten başka bir şey değil,' dedi.

İşte o zaman Bayan Darling tekrar piyano çalmaya başladı.

Odaya gizlice bakan Wendy, 'Annem bu!' diye haykırdı.

'Evet, o!' dedi John.

'Öyleyse sen gerçekten bizim annemiz değilsin, değil mi Wendy?' diye soran Michael'ın uykusu geldiği belliydi.

Wendy, ilk kez gerçek bir vicdan azabı duyarak bağırdı: 'Aman Tanrım! Tam zamanında dönmüşüz.'

John bir öneri yaptı: 'Haydi içeriye süzülüp, ellerimizle annemizin gözlerini kapatalım.'

Ama mutlu haberi daha nazik bir şekilde vermeleri gerektiğini düşünen Wendy'nin daha güzel bir planı vardı.

'Haydi hepimiz yataklarımıza girelim. Annemiz içeri girince, sanki hiç gitmemişiz gibi, bizi orada bulsun.'

Böylece Bayan Darling kocasının uyumuş olup olmadığına bakmak için yatak odasına döndüğünde, bütün yataklar doluydu. Ne var ki, çocukların beklediği sevinç çığlığı gelmedi. Bayan Darling onları görmüş, ama orada olduklarına inanmamıştı. Bildiğiniz gibi, düşlerinde onları sık sık yataklarında gördüğü için, bunun da hâlâ etkisinden kurtulamadığı bir düş olduğunu sanmıştı.

Şöminenin karşısındaki koltuğa oturdu. Eski günlerde onları bu koltukta emzirmişti.

Çocuklar olanları anlayamıyorlardı; üçünün de içine bir korku düşmüştü.

Wendy, 'Anne!' diye bağırdı.

'Wendy bu,' dedi Bayan Darling; ama hâlâ bunun bir düş olduğundan emindi.

'Anne!'

'John bu.'

'Anne!' Michael artık annesini tanımıştı.

'Bu da Michael,' diyen Bayan Darling, üç küçük bencil çocuğuna kollarını uzattı. Bu kollar artık onları asla saramayacaktı. Ama, sarıverdiler işte. Bayan Darling'in kolları, yataklarından fırlayıp annelerine koşan Wendy, John ve Michael'a dolanıverdi.

Bayan Darling, konuşabilecek duruma gelince, 'Geoide, George!' diye bağırdı. Bay Darling uyanıp onun mutluluğunu paylaştı; Nana

da koşarak içeri daldı. Bundan daha güzel bir manzara olamazdı; ama camdan içeri bakan garip bir oğlan dışında, bu manzarayı görecek kimse yoktu. Bu çocuğun öbür çocukların hayal bile edemeyeceği sayısız sevinçleri vardı; ama pencereden izlediği manzara, ona sonsuza dek yasaklanan tek mutluluk olmalıydı.

Wendy Büyüyünce

Diğer çocuklara ne olduğunu da öğrenmek istersiniz umarım. Wendy'nin kendileri hakkında bir açıklama yapmasına zaman tanımak için, onlar aşağıda bekliyorlardı. Beş yüze kadar saydıktan sonra yukarıya çıktılar. Yukarıya merdivenlerden çıktılar, çünkü bunun daha iyi bir etki bırakacağını düşünmüşlerdi. Şapkalarını çıkarıp, üstlerinde korsan giysilerinin bulunmadığını ümit ederek, Bayan Darling'in karşısına dizildiler. Bir şey söylemiyorlar, ama onları evlatlığa kabul etmesi için Bayan Darling'e gözleriyle yalvarıyorlardı. Bay Darling'e de bakmaları gerekirdi, ne var ki onu unutmuşlardı.

Bayan Darling elbette onları evlatlığa kabul edeceğini söyledi; ama Bay Darling'in canı sıkkındı nedense. Altı kişiyi çok fazla bulduğu anlaşılıyordu. Wendy'ye dönerek, 'Söylemek zorundayım, yarım yamalak iş yapılmaz,' dedi. İsteksizce söylenen bu sözleri ikizler kendilerine yönelik sanmışlardı.

Birinci ikiz onurlu bir çocuktu. Kıpkırmızı olarak sordu: 'Çok kalabalık olduğumuzu mu düşünüyorsunuz efendim? Eğer öyleyse, biz gidebiliriz.'

Dehşet içinde kalan Wendy, 'Baba!' diye haykırdı; ama Bay Darling hâlâ sıkıntılıydı. Çirkin davrandığını biliyor, ama buna engel olamıyordu.

Küçükbey, 'iki büklüm yatabiliriz,' dedi.

Wendy ise, 'Çocukların saçlarım her zaman kendim keserim,' dedi.

Sevgili kocasının olumsuz bir kişilik sergilediğini görmekten acı duyan Bayan Darling, 'George!' diye haykırdı.

O zaman Bay Darling gözyaşlarına boğuldu ve gerçek ortaya çıktı. Çocuklara sahip çıkmak, Bayan Darling kadar onu da mutlu ederdi; ama ona kendi evinde önemsiz biri gibi davranmak yerine, Bayan Darling'in yanı sıra onun da onayını almaları gerekirdi.

Dütdüt hemen, 'Bence o önemsiz biri değil,' diye bağırdı. 'Sence o önemsiz biri mi Kıvırcık?'

'Değil. Sence o önemsiz biri mi Tüysıklet?'

'Elbette değil, ikiz, sen ne diyorsun?'

Sonunda, aralarında Bay Darling'in önemsiz biri olduğunu düşünen bir kişi bile olmadığı ortaya çıktı. Saçma bir kıvanç duyan adam, sıkıştıkları takdirde, oturma odasında hepsine yer bulacağını söyledi.

‘Sıkışırız efendim,’ diyerek ona söz verdiler.

Bay Darling neşeyle, ‘Öyleyse başkanımızı izleyin,’ diye bağırdı. ‘Yalnız şu var, oturma odamız olduğundan emin değilim; ama varmış gibi yaparız, o da aynı kapıya çıkar. Haydi hoppa!’

Evin içinde dans ederek dolaşmaya başladı. Çocuklar da ‘Hoppa!’ diye bağırıp, Bay Darling’in peşine takıldılar ve dans ederek oturma odasını aradılar. Odayı bulup bulmadıklarını hatırlamıyorum, ama nasılsa birer köşe bulup sıkışmışlardır.

Peter’a gelince, uçup gitmeden önce Wendy’yi bir kez daha gördü. Aslında pencereye gelmiş sayılamaz. Wendy isterse pencereyi açıp ona seslensin diye, geçerken cama sürtündü sadece. Wendy de aynen öyle yaptı.

‘Hey, Wendy, hoşçakal.’ .

‘Aman Tanrım, gidiyor musun yoksa?’

‘Evet.’

Wendy, kekeleyerek, ‘Çok tatlı bir konu hakkında annemle babama söylemek istediğin bir şey yok mu Peter?’ dedi.

‘Yok.’

‘Benim hakkımda diyorum Peter.’

‘Yok.’

Artık gözünü Wendy’nin üstünden ayırmayan Bayan Darling, hemen pencereye geldi ve Peter’a, öbür çocukların hepsini evlat edindiğini, onu da evlat edinmek istediğini söyledi.

Peter kurnazca, ‘Beni okula gönderecek misiniz?’ diye sordu.

‘Evet.’

‘Sonra da bir büroda mı çalışacağım?’

‘Herhalde.’

‘Çabucak adam mı olacağım?’

‘Çabucak.’

Peter hırsla, ‘Okula gitmek ve ciddi şeyler öğrenmek istemiyorum ben,’ dedi Bayan Darling’e. ‘Adam olmak da istemiyorum. Wendy’nin sevgili annesi, ya uyanınca sakalım çıkmış olursa!’

Wendy, ‘Sakallı da olsan seni yine severdim Peter,’ diyerek çocuğu teselli etti. Bayan Darling ise Peter’a kollarını uzatmıştı; ama Peter kadını geri çevirdi.

‘Benden uzak durun bayan, kimse beni yakalayıp adam edemeyecek.’

‘İyi ama, nerede yaşayacaksın?’

‘Wendy için yaptığımız evde, Çıngırdakla birlikte. Periler, evi ağaçların tepesinde yüksek bir yere koyarlar. Onlar da geceleri oralarda

uyurlar zaten.’

‘Ne güzel!’ Wendy o kadar büyük bir özlemle haykırmıştı ki,

Bayan Darling kızını tutan kollarını iyice sıktı.

‘Ben bütün perilerin öldüğünü sanıyordum,’ dedi Bayan Darling.

Artık bu konuda uzmanlaşmış olan Wendy, ‘Her zaman bir sürü yavru vardır,’ diye açıklamaya girişti. ‘Çünkü yeni doğan bir bebek ilk kez güldüğünde yeni bir peri doğar. Her zaman yeni doğmuş bebekler olduğuna göre, yeni periler de olacaktır. Peri yavruları ağaçların tepesindeki kuş yuvalarında yaşarlar. Eflatun renkli olanlar erkek, beyaz renkli olanlar kızdır. Mavi renkli olanlar da, ne olduklarından emin olmayan küçük ahmaklardır.’

Peter, yan gözle Wendy’e bakarak, ‘Çok eğleneceğim,’ dedi.

‘Akşamlan şöminenin önünde otururken yalnızlık çekeceksin.’

‘Çıngırdak yanımda olacak.’

Wendy, biraz iğneleyici bir dille, ‘Çıngırdak iki lafı bir araya getiremez,’ diye hatırlattı.

‘Pis ispiyoncu!’ Çıngırdak’ın sesi, çok yakın bir yerden geliyordu.

‘Önemli değil,’ dedi Peter.

‘Aman Peter, önemli olduğunu biliyorsun.’

‘Şey, o zaman sen de benimle birlikte küçük eve gel.’

‘Gidebilir miyim, anne?’

‘Kesinlikle gidemezsin. Tekrar eve dönmüşken, seni asla bırakmam.’

‘Ama Peter’in bir anneye o kadar ihtiyacı var ki.’

‘Senin de var canım.’

Peter, sanki Wendy’nin gelmesini sadece kibarlık olsun diye istemiş gibi, ‘İyi öyleyse,’ dedi. Ne var ki, Bayan Darling çocuğun dudaklarının titrediğini görmüştü. Bunun üzerine, cömertçe şöyle bir öneri yaptı: Peter’in bahar temizliğini yapmak üzere, Wendy’yi her yıl bir haftalığına ona yollayacaktı. Wendy ise daha uzun süreli bir anlaşma yapmayı yeğlerdi; üstelik bahara çok zaman vardı. Ama verilen bu söz, Peter’in eski neşesine kavuşmuş olarak yola çıkmasına yetti. Onun zaman kavramı yoktu ve o kadar çok serüveni vardı ki, size anlattıklarım bunların yarısı bile etmez. Sanırım Wendy de bunu bildiği için, son olarak ona şu dokunaklı sözleri söyledi:

‘Bahar temizliği zamanı gelinceye kadar beni unutmayacaksın, değil mi Peter?’

Peter söz verdi; sonra da uçup gitti. Bayan Darling’in öpücüğünü de yanında götürmüştü. Kimselerin alamadığı öpücüğü Peter kolayca alıvermişti. Tuhaf bir durum; ama Bayan Darling mutlu görünüyordu.

Elbette bütün çocuklar okula gitti ve çoğu 3. sınıfa girdi. Tüysıklet ise önce 4. sınıfa, sonra da 5. sınıfa alındı. En yüksek sınıf 1. sınıftır. Okula başlamadan bir hafta önce, adada kalmamakla aptallık ettiklerini anladılar; ama artık çok geçti. Kısa zamanda siz, ben ya da Jenkin kardeşlerin küçüğü kadar sıradan olmaya alıştılar. Söylemek çok acı, ama zamanla uçma yeteneklerini de kaybettiler. Geceleri uçup gitmesinler diye, önceleri Nana ayaklarını karyola direklerine bağlıyordu. Gündüzleri de otobüslerden atlar gibi yapıp eğleniyorlardı. Ama çok geçmeden geceleri onları yatağa bağlayan ipleri çekiştirmeyi bıraktılar ve kendilerini otobüsten atınca bir yerlerini incittiklerini gördüler. Zamanla, şapkalarının ardından bile uçamaz oldular. Onlar buna antrenmansızlık diyorlardı; ama bunun gerçek anlamı artık inançlarını yitirmeleriydi.

Michael, diğer çocukların alaylarına karşın, onlardan daha uzun bir süre inancını korudu. Bu yüzden, ilk yılın sonunda Peter Wendy'yi almaya geldiği zaman, o da Wendy'nin yanındaydı. Wendy, Düşler Ülkesi'nde iken yaprak ve böğürtlenlerden yaptığı elbisesini giyerek, Peter'la birlikte uçup gitti. Tek korkusu, elbisenin ne kadar kısalmış olduğunu Peter'in fark etmesi idi; ama Peter hiç fark etmedi. Kendisi hakkında anlatacak çok şeyi vardı.

Wendy, Peter'la heyecanla eski günlerden konuşmayı dört gözle beklemişti. Ne var ki, yeni serüvenler eskileri Peter'in aklından silmişti. Öyle ki, Wendy baş düşmanlarından söz açtığında, merakla, 'Kanca Kaptan mı, o da kim?' diye sordu.

'Hatırlamıyor musun?' Wendy hayretler içinde kalmıştı. 'Onu öldürüp hepimizin hayatını kurtarmıştın.'

Peter umursamazca, 'Öldürdükten sonra onları unuturum,' diye yanıt verdi.

Wendy, Çıngırdak'ın kendisini görmekten mutlu olacağım sanmadığını belirttiği zaman da, 'Çıngırdak kim?' dedi.

'Aman Peter!' Wendy çok şaşırmıştı. Peter'a Çıngırdak'ı anlattı, ama Peter yine de hatırlamadı.

'Onlardan o kadar çok var ki. Herhalde ölmüştür.'

Herhalde haklıydı, çünkü periler uzun yaşamazlar. Ama o kadar küçüktürler ki, kısacık bir zaman dilimi bile onlara asırlar gibi gelir.

Geçen yılın Peter'a dün gibi geldiğini görmek de Wendy'yi üzmüştü. Oysa Wendy için beklemekle geçen uzun bir yıl olmuştu. Ama Peter'in her zamanki büyüleyiciliği sayesinde, ağaçların tepesindeki küçük evde bahar temizliği yaparak eğlendiler.

Ertesi yıl Peter Wendy'yi almaya gelmedi. Eski elbisesi dar geldiği için, Wendy yeni bir elbise giyip Peter'ı bekledi; ama Peter gelmedi.

'Belki de hastadır,' dedi Michael.

'Biliyorsun o hiç hasta olmaz.'

Michael Wendy'ye sokulup, titrek bir sesle, 'Belki de öyle biri yoktur Wendy,' diye fısıldadı. Michael ağlamamış olsaydı, Wendy ağlayacaktı.

Peter, bir sonraki yılın bahar temizliğinde geldi. Garip olan şey, geçen yılı atladığını hiç farketmemiş olmasıydı.

Bu, Wendy'nin küçük bir kız olarak Peter'ı son görüşü oldu. Peter'in hatırı için kısa bir süre daha büyümemeye çalıştı. Bilgi yarışmasında ödül aldığı zaman Peter'a vefasızlık ettiğini hissetti. Ama gelip geçen yıllar, vurdumduymaz oğlanı geri getirmedi. Yeniden karşılaştıkları zaman Wendy artık evli bir kadındı ve Peter, çocukluk oyuncaklarını sakladığı kutudaki bir toz zerresinden başka bir şey değildi onun için. Wendy bir yetişkin olmuştu. Bu yüzden ona acımanıza hiç gerek yok. Büyümeyi seven insanlardandı o. Sonunda kendi isteğiyle, öbür kızlardan bir gün önce büyümüştü.

Artık oğlanların hepsi büyüyüp olgunlaştılar; bu yüzden onlardan daha fazla söz etmeye değmez. Ikizler'i, Küçükbey'i ve Kıvırcık'ı, ellerinde birer çanta ve şemsiyeyle her gün işlerine giderken görebilirsiniz. Michael makinist oldu. Tüysıklet soylu bir kızla evlenip lord unvanını aldı. Demir kapıdan çıkan şu peruklu yargıcı görüyor musunuz? İşte bir zamanların Dütdüt'ü. Çocuklarına anlatacak bir tane masal bilmeyen sakallı adam ise, eskiden John'du.

Wendy beyazlar içinde evlenirken, pembe bir kuşak takmıştı. Peter'in kiliseye süzülüp töreni engellememesi inanılır gibi değil.

Yıllar yine akıp geçti ve Wendy'nin bir kızı oldu. Aslında bunu mürekkeple değil, altın harflerle yazmalı.

Bebeğin adı Jane'di. Dünyaya geldiği andan itibaren, sanki hep bir şeyler sormak istermiş gibi, meraklı bir ifade vardı yüzünde. Soru soracak yaşa geldiğinde, çoğunlukla Peter Pan hakkında sorular sormaya başladı. Peter'dan söz edilmesine bayıldığı için, Wendy anımsadığı her şeyi, o ünlü uçuşun yapıldığı çocuk odasında Jane'e anlattı. Orası şimdi Jane'in odasıydı. Jane'in babası, artık merdiven çıkmaktan hoşlanmayan Wendy'nin babasından orayı satın almıştı. Bayan Darling ise ölmüş ve çoktan unutulmuştu.

Artık çocuk odasında yalnızca iki tane yatak vardı. Biri Jane'in, biri de dadısınındı. Nana da göçüp gittiği için, odada köpek kulübesi yoktu. Nana yaşlılıktan ölmüştü. Kendisinden başka kimsenin çocuk bakmayı

bilmediğine inandığından, son zamanlarında onunla geçinmek epeyce zorlaşmıştı.

Jane'in dadısı haftada bir gece izinliydi. O zaman Jane'i Wendy yatırıyor ve ona masallar anlatıyordu. Çarşafı annesiyle ikisinin başına geçirip çadır yapmak ve o korkunç karanlıkta fısıltıyla konuşmak ise Jane'in buluşuydu.

'Şimdi ne görüyoruz?'

Orada olsaydı, Nana'nın daha fazla konuşulmasına razı olmayacağını düşünen Wendy, 'Bu gece bir şey gördüğümü sanmıyorum,' derdi.

'Evet, görüyorsun. Küçük bir kızken görüyordun,' derdi Jane.

'O uzun zaman önceydi tatlım. Ah, zaman nasıl da uçup gidiyor!'

Kurnaz yumurcak sorardı: 'Küçükken senin uçtuğun gibi mi uçuyor?'

'Benim uçtuğum gibi! Biliyor musun Jane, bazen acaba gerçekten uçtum mu diye merak ediyorum.'

'Evet, uçtun.'

'Ah, uçabildiğim o eski güzel günler!'

'Şimdi niye uçamıyorsun anne?'

'Çünkü ben büyüğüm canım. İnsanlar büyüyünce uçmayı unuturlar.'

'Niye unuturlar?'

'Çünkü artık şen, masum ve kalpsiz değillerdir de ondan. Ancak şen, masum ve kalpsiz olanlar uçabilir.'

'Şen, masum ve kalpsiz ne demek? Dilerim ben de şen, masum ve kalpsizimdir.'

Bazen de Wendy bir şey gördüğünü kabul ederdi.

'Sanırım, bu odayı görüyorum.'

'Ben de öyle sanırım,' derdi Jane. 'Devam et.'

Peter Pan'ın gölgesini aramak için odaya girdiği o gecenin büyük serüvenine dalmışlardır artık.

'Akılsız çocuk,' derdi Wendy, 'gölgeyi sabunla üzerine yapıştırmak istemiş, beceremeyince de ağlamış. Ben ağlamasına uyandım ve gölgesini üzerine dikiverdim.'

Artık öyküyü annesinden daha iyi bilen Jane, 'Bir yeri atladın,' diye araya girerdi. 'Onu yerde oturmuş ağlarken gördüğün zaman ne demiştin?'

'Yatağımda doğrulup oturdum ve "Niye ağlıyorsun küçük?" dedim.'

Jane, derin bir nefes alarak, 'Evet, buydu işte,' derdi.

'Sonra da hepimizi uçurup Düşler Ülkesi'ne, perilere, korsanlara, kızılderililere, denizkızlarının koyuna, yeraltındaki eve ve küçük eve götürdü.'

‘Evet! En çok hangisini sevdin?’
‘Sanırım en çok yeraltındaki evi sevdim.’
‘Evet, ben de. Peter’in sana son söylediği şey neydi peki?’ ‘Bana söylediği son şey şuydu: “Hep beni bekle. Bir gece ötüşümü duyacaksın.”’
‘Evet.’
‘Ama ne yazık ki beni tamamen unuttu.’ Wendy bunları gülümseyerek söylerdi. Bunu yapabilecek kadar büyümüştü.
Bir akşam Jane, ‘Peter’in ötüşü nasıldı?’ diye sordu.
‘Şöyleydi,’ diyen Wendy, Peter’in ötüşünü taklit etmeye çalıştı.
Jane ise ciddiyetle, ‘Hayır, öyle değil, böyleydi,’ diyerek, annesinden çok daha güzel bir taklit yaptı.
Wendy birazcık ürkmüştü. ‘Hayatım, nasıl bilebildin?’
‘Uyurken sık sık duyuyorum o ötüşü.’
‘Doğru ya, kızların çoğu uyurken duyar onu; ama uyanıkken duyan tek kız bendim.’
‘Ne kadar şanslısın,’ dedi Jane.
Sonunda felaket gecesi gelip çattı. Mevsimlerden bahardı. Masal anlatılmış, artık Jane uyumuştu. Wendy ise yerde oturuyordu. Çocuk odasında başka ışık olmadığından, elindeki dikişleri görebilsin diye şömineye iyice yaklaşmıştı. Dikiş dikerek oturduğu sırada, bir ötüş duydu. Sonra tıpkı eskiden olduğu gibi, bir esintiyle pencere açıldı ve Peter yere atladı.
Hiç değişmemişti. Wendy Peter’in süt dişlerinin hâlâ ağzında olduğunu gördü.
O küçük bir oğlan, Wendy ise bir yetişkindi. Kıpırdamaya bile cesaret edemeden, şöminenin karşısında suçlu suçlu büzülen kocaman ve çaresiz bir kadın.
Peter, her şeyden önce kendini düşündüğü için, değişikliğin hiç farkına varmadan, ‘Merhaba Wendy,’ dedi. Ayrıca, Wendy’nin beyaz elbisesini, onu ilk gördüğü zaman kızın üzerinde olan geceliğe de benzetmiş olabilirdi loş ışıkta.
Kendini zorlayarak mümkün olduğu kadar küçülen Wendy, zayıf bir sesle ‘Merhaba Peter,’ diye karşılık verdi. İçindeki bir şey, ‘Yetişkin kadın, beni serbest bırak,’ diye bağırıyordu.
‘Hey, John nerede?’ Peter birden üçüncü yatağın eksikliğini fark etmişti.
Wendy bir nefeste, ‘John artık burada değil,’ dedi.
Peter Jane’e dikkatsizce bakarak, ‘Michael uyuyor mu?’ diye sordu.

'Evet,' diyen Wendy, şimdi yalnız Peter'ı değil, Jane'i de aldattığını hissetmişti. Vicdan azabı çekme korkusuyla, çabucak, 'O Michael değil,' dedi.

Peter baktı. 'Yeni bir çocuk mu?'

'Evet.'

'Kız mı, oğlan mı?'

'Kız.'

Şimdi mutlaka anlayacaktı; ama hiç de öyle olmadı.

'Peter,' dedi Wendy bocalayarak, 'seninle geleceğimi mi umuyorsun?'

'Elbette, ben de bunun için geldim.' Biraz ters bir şekilde ekledi: 'Bahar temizliği zamanı geldi, unuttun mu?'

Wendy, onun birçok bahar temizliğini kaçırdığını söylemenin faydasız olduğunu biliyordu. Özür diler gibi, 'Gelemem, çünkü uçmayı unuttum,' dedi.

'Ben sana hemen öğretirim yine.'

'Yapma Peter, peri tozunu bana harcama.'

Wendy ayağa kalkınca, Peter'in içine bir korku düştü. Gerileyerek, 'Bu da ne?' diye bağırdı.

'Işığı yakayım da, kendin gör,' dedi Wendy.

Bildiğim kadarıyla Peter hayatında ilk kez korkmuştu. 'Işığı yakma,' diye haykırdı.

Wendy ellerini kederli çocuğun saçlarında dolaştırdı. Peter için üzülen küçük bir kız değil, bütün bunlara gülümseyerek bakan yetişkin bir kadındı; ama gözleri yaşararak gülümsüyordu.

Sonra ışığı açtı. Peter onu görür görmez acı bir çığlık attı.

Uzun boylu güzel yaratık kendisini kollarına almak için eğilince de, hemen geri çekildi.

'Bu da ne?' diye bağırdı yine.

Wendy ona anlatmak zorundaydı.

'Ben yaşlandım Peter. Yirminin üstündeyim artık. Yıllar önce büyüdüm.'

'Ama büyümeyeceğine söz vermiştin.'

'Elimde değildi ki. Artık ben evli bir kadınım Peter.'

'Hayır, değilsin.'

'Evet, yataktaki şu küçük kız da benim çocuğum.'

'Hayır, değil.'

Ama öyle olduğunu varsayarak, hançerini kaldırıp, uyuyan çocuğa doğru bir adım attı. Vurmadı tabii. Vurmak yerine, yere oturup hıçkırmaya başladı. Wendy onu nasıl teselli edeceğini bilemiyordu; oysa

bir zamanlar bunu kolayca yapardı. Ne var ki, artık yalnızca bir kadındı. Kafasını toparlayıp düşünmek üzere odadan dışarı fırladı.

Ağlamaya devam eden Peter'in hıçkırıkları çok geçmeden Jane'i uyandırdı. Jane yatağında doğrulup oturdu ve o anda içinde bir merak uyandı.

'Niye ağlıyorsun, küçük?'

'Niye ağlıyorsun, küçük?'

Peter ayağa kalkıp, eğilerek kızı selamladı. O da yatağından Peter'ı selamladı.

'Merhaba,' dedi Peter.

'Merhaba,' dedi Jane.

'Benim adım Peter Pan.'

'Biliyorum.'

'Annemi almak için geri döndüm,' diye açıkladı Peter. 'Onu Düşler Ülkesi'ne götüreceğim.'

'Biliyorum,' dedi Jane, 'ben de seni bekliyordum.'

Wendy korka korka odaya döndüğünde, Peter'ı karyola direğine oturmuş neşeyle öterken, Jane'i de kendinden geçmiş bir halde, üzerinde geceliğiyle odada uçarken buldu.

'O benim annem,' diye açıkladı Peter. Jane de alçalıp, Peter'in yanında durdu. Jane'in yüzünde, Peter'in kendisine bakan hanımlarda görmeyi pek sevdiği o ifade vardı.

'Bir anneye o kadar ihtiyacı var ki,' dedi Jane.

Umutsuzluk içindeki Wendy, 'Biliyorum,' diye itiraf etti, 'bunu benden iyi kimse bilemez.'

Peter Wendy'ye 'Hoşça kal,' dedikten sonra havalandı. Utanmaz Jane de onunla birlikte yükseliyordu. Uçmaya çoktan alışmıştı.

Wendy pencereye koşup, 'Hayır, hayır!' diye haykırdı.

'Sadece bahar temizliği için,' dedi Jane. 'Peter bahar temizliğini hep benim yapmamı istiyor.'

Wendy özlemle iç geçirdi: 'Keşke sizinle gelebilseydim.'

'Biliyorsun ki sen uçamazsın anne.'

Sonunda, Wendy onların birlikte uçup gitmelerine izin verdi elbette. Onu son kez pencerede, iki çocuğun gökyüzünün derinliklerinde yıldızlar kadar küçülünceye dek uzaklaşmalarını izlerken görüyoruz.

Wendy'ye bakarken, saçlarının ağardığını ve vücudunun yine küçüldüğünü görebilirsiniz; çünkü bütün bunlar uzun yıllar önce oldu. Artık sıradan bir yetişkin haline gelen Jane'in Margaret adlı bir kızı var. Peter her yıl bahar temizliği zamanında -ara sıra unuttuğu da oluyor tabii- Margaret'ı almaya geliyor ve onu Düşler Ülkesi'ne götürüyor. Orada ona kendisiyle ilgili öyküler anlatıyor, o da bunları hevesle dinliyor. Margaret büyüyünce onun da bir kızı olacak ve Peter'a annelik etme sırası ona gelecek. Çocuklar şen, masum ve kalpsiz olduğu sürece, bu iş böyle sürüp gidecek.

---

[i] Culpa Latince Benim suçum.' - *Ç.* N.